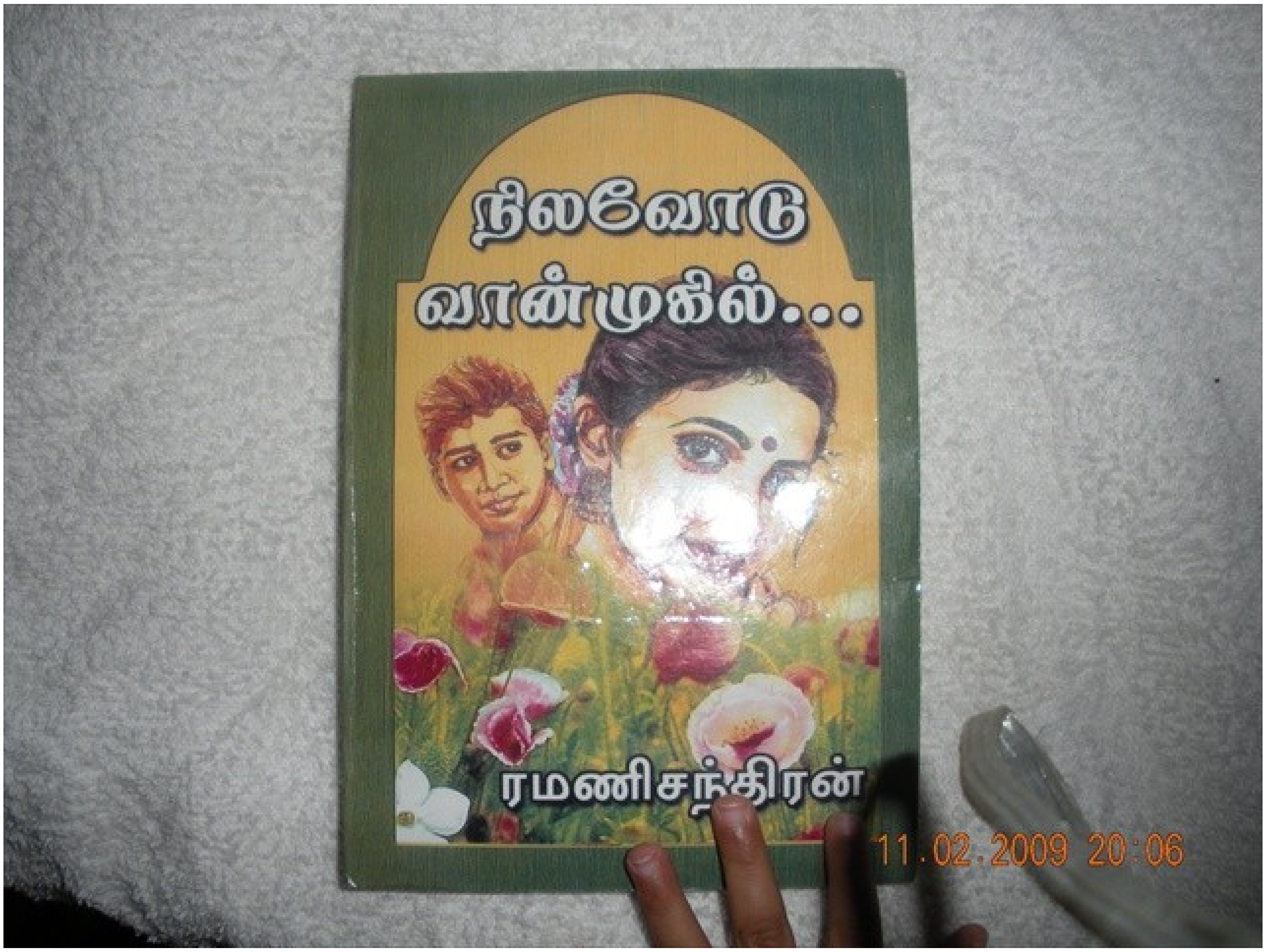
நிலவோடு
வான்முகில்...
ரமணிசந்திரன்
11.02.2009 20:06

நிலவோடு வான்முகில்...

1

அன்று காலையில் எழும்போதே, குணசீலிக்கு மனதில் ஏதோ ஒரு கலக்கம்!

அபாய அறிவிப்பு மாதிரியாக... என்னவோ வேண்டாதது நடக்கப் போவது போல...

ஆனால், அப்படி என்ன நடந்து விடும்? இன்னும் நடப்பதற்கு 'வேண்டாதது' என்று என்ன இருக்கிறது?

அதுதான், எல் [illegible]

11.02.2009 20:07

நிகழ்காலச் சுகமும் இல்லை! எதிர்காலக் கனவுக்கும் மூடப்பட்ட கதவு!

கனவா இல்லையா என்று கண் விழித்துப் பார்க்கும் முன்பாகவே, பெரியதாக ஒரு சூடு மட்டும் போட்டு விட்டுக் காணாமலே போய்விட்ட எதிர்காலம்!

அந்தச் சூட்டுத் தழும்பு மட்டும் இல்லையானால், அப்படி ஒரு கனவு கண்டதே மறந்து போயிருக்கவும் கூடும்!

ரொம்ப சின்ன வயது என்பதாலோ, அல்லது, அதை விடப் பெரிய இடிகளைத் தாங்க நேர்ந்ததாலோ, அந்தத் தழும்பும், எதிர்காலத்துக்கு ஓர் எச்சரிக்கையாக அமைந்ததே தவிர, பெரிய வலியாக நிலைத்து விடவில்லை.

அது மட்டுமல்ல, அவளாக, இனி அது போன்றதொரு வலி ஏற்பட வாய்ப்பளிப்பதாக இல்லை என்பதில் உறுதியாக இருக்கவும் அவளுக்குத் திடம் தந்தது!

ஆனால்..

ஏதேதோ எண்ணியவாறு படுக்கையிலேயே அமர்ந்திருந்தவள், சட்டென உடம்பைக் குலுக்கி விட்டுக் கொண்டாள்.

அந்தச் சோர்வையே உதறுவது போல!

சரிதானே? தன்னிரக்கம் போல, மனிதனைக் கொல்லுவது வேறு என்ன இருக்கிறது? அதை விரட்ட, என்ன முடியுமோ, அதைச் செய்துதானே ஆக வேண்டும்? சும்மா ஓர் அடையாள முயற்சியேனும்!

கட்டிலை விட்டிறங்கி, மறுபடியும் ஒரு தரம் கை கால்களை உதறி, உடலோடு மனச் சோர்வையும் சேர்த்து விரட்டிவிட்டுக் குளியலறைக்குள் சென்றாள்.

பல் சுத்தம் செய்துகொண்டு, சமையல் அறைக் கதவைத் திறந்து, விளக்கைப் போட்டால், காபி மணம் கமகமத்தது!

அடுப்பில் அம்மா எதையோ கிண்ட, காய்கறியை வெட்டிக் கொண்டிருந்த சித்திதான், முதலில் அவளைப் பார்த்தது!

பார்த்ததுமே பெரிய புன்னகையோடு, "அடடே, பெரிய செல்லம் எழுந்தாயிற்றா? சற்றுப் பொறுங்கள், அக்கா! சீலிம்மாவுக்கு காபி கொடுத்துவிட்டு வருகிறேன்," என்று சித்தி கூறியது தெள்ளத் தெளிவாகக் கேட்டது!

கேட்பது போலத்தான் இருந்தது.

ஆனால், "என்னக்கா? பழைய ஞாபகமா? அம்மாவும், பெரியம்மாவும் வாய் ஓயாமல் சளசளத்துக் கொண்டே வேலை செய்வார்கள். அதுதானே? எனக்குக் கூட. எப்போதும் சேர்ந்தே இருக்கிறார்கள், இவ்வளவு பேச எப்படி, என்ன விஷயம் கிடைக்கும் என்று தோன்றும்! உன்னையும் கொஞ்சம் பேச்சில் சேர்த்துக் கொள்வார்கள் என்பதால், உனக்கு அதிகம் நினைவு வரும்... இல்லையாக்கா?" என்று சிறு இரக்கத்துடன் கேட்டான் பெரிய தம்பி மகேந்திரன்.

"அதெல்லாம்..." என்று மறுக்கத் தொடங்கிவிட்டுப் பேச்சை நிறுத்தினாள் சீலி.

ஒரு கண நேர அமைதியின் பின், அடுப்பைப் பற்ற வைத்தவாறே, "ஆமாமடா! என்னவோ, இன்று ரொம்பவும் அவர்கள் நினைவாய் இருக்கிறது! நேற்று இரவு பாட்டி, இருமினார்களே என்று மருந்து எடுத்துக் கொடுக்கப் போனேனா, என்ன நினைத்தார்களோ? தாய் தகப்பன்

11.02.2009 20:07

பெற்றோரை இழந்தபோதும், அவளுக்குப் பன்னிரண்டே வயது என்பதால், எல்லோருமே அவளிடம் தனிப் பரிவு காட்டினார்கள்.

ஆனால், அதுவுமே இன்னொரு விதமாகப் பாதிக்கும் என்று, அப்போது யாருமே அறியவில்லை.

கொட்டாவி விட்டபடியே வந்தவள், ''அக்கா, காபி கொடு,'' என்று கையை நீட்டினாள்.

நீட்டிய கையில் ஒரு தட்டுத் தட்டி, ''கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டே கேட்கிறாயே, இன்னும் பல் துலக்கவில்லைதானே? இவளுக்கு இப்போது.. இப்போ தென்ன, இன்று காபியே கொடுக்காதேக்கா!'' என்றான் மகேந்திரன்.

ஆத்திரத்துடன் அவனை முறைத்து, ''நீ கொட்டிக் கொண்டாயிற்று அல்லவா? இங்கிருந்து போயேன்,'' என்று எரிச்சல் பட்டாள் அவள்.

இது கடைசியில் சுசியின் அழுகையில் வந்து முடியும்.

காலையிலேயே தங்கையை அழ விட மனமற்றவளாய், ''சரி சரி, இன்றைக்குக் குடி. ஆனால் நாளைக்குப் பல் துலக்கிவிட்டு வந்தால்தான் காபி!'' என்று முதலில் அவளிடம் காபியைக் கொடுத்து விட்டுப் பாட்டிக்குக் கஞ்சியை அடுப்பை விட்டு இறக்கினாள் சீலி.

சுவை பார்த்துக் கஞ்சியையும் ஆற்றி, ஊற்றிக் கொடுக்க வேண்டிய பாத்திரங்களையும் அவள் ஒரு ட்ரேயில் எடுத்து வைப்பதைப் பார்த்தபடியே காபியைக் குடித்தாள் சின்னவள்.

வழக்கம் போல அவன்தான் பாட்டிக்கு எடுத்துப் போகப் போகிறான் என்று எண்ணி, ''அக்கா! எனக்குச் செலவுக்கு

ஒரு நூறு ரூபாய் வேண்டும். அதைத் தந்துவிட்டு, நீ பாட்டிக்கு எடுத்துப் போ,'' என்றாள் அவசரமாக.

பெரியவள் யோசனையாகப் பார்க்கவும், கையில் இருந்த காபியில் பார்வையைப் பதித்து, ''வெறும் நூறு ரூபாய்! என் அம்மா இருந்திருந்தால், பத்துப் படிக்கிற பெண்ணுக்கு என்ன செலவு இருக்குமோ என்று அவர்களாகவே தந்திருப்பார்கள்! எனக்கு அம்மா இல்லாத குறை. இப்படிக் கேட்டுக் கேட்டுப் பெற வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால், கேட்டாலும் கிடைக்குமோ... என்னமோ!'' என்று வருத்தமான குரலில், வாக்கியத்தை முடிக்காமலே இழுத்தாள் சுசி.

''கொஞ்சம் பொறு. வந்து எடுத்துத் தருகிறேன்,'' என்ற தமக்கையை இடை மறித்து, ''கொடுக்காதேக்கா! அதிகம் செலவு செய்வதும் இல்லாமல், அம்மா பெயரைச் சொல்லி, இவள் உன்னை நன்றாக பிளாக்மெயில் பண்ணுகிறாள். உண்மையில் அம்மா இருந்திருந்தால், இப்போது இவளுக்கு முதுகில்தான் நிறையக் கொடுத்திருப்பார்கள்!'' என்றான் மகேந்திரன், சற்றுக் கண்டிப்பான குரலில்.

''அக்கா!'' என்று காலைத் தரையில் உதைத்தாள் சுசி.

''மகேன், நீ பாட்டிக்குக் கொண்டு போடா!'' என்று அவனை அனுப்பி விட்டு, தங்கைக்குப் பணத்தை எடுத்து வந்து கொடுத்தாள் சீலி.

துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு அங்கிருந்து ஓடினாள் சுசி.

அதற்குள், ''பாட்டி, பத்து நிமிஷம் கழித்துக் குடிக்கிறார்களாம். இப்போது பசியில்லையாம்!'' என்றவாறு திரும்பி வந்தான் மகேந்திரன்.

11.02.2009 20:07

''வெவ்வெவ்வே!'' என்று கையில் இருந்த நூறு ரூபாய்த் தாளைத் தூக்கி, ஆட்டிக் காட்டியவாறே தங்கை செல்வதை ஒரு புருவச் சுழிப்புடன் பார்த்தான் அவன்.

பிறகு, ''சுசிக்கு நீ ரொம்பவும் இடம் கொடுக்கிறாய், அக்கா! இந்தப் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு படிக்காமல் ஊர் சுற்றப் போகிறாள்,'' என்றான் கோபமாக.

''வெறும் நூறு ரூபாய்! இதில் அப்படி என்னடா ஊர் சுற்றிவிடப் போகிறாள்? அவள் வயதில், வீட்டில் எனக்கு எவ்வளவு செல்லம் தெரியுமா? பாவம் சுசி! அவளுக்கு அதெல்லாம் என்னவென்றே தெரியாது! அதனால் சும்மா அவளோடு மல்லுக் கட்டாதே, மகேன்!'' என்றவாறு, காலை உணவுக்காக, ரொட்டித் துண்டுகளைத் தோசைக் கல்லில் வாட்டி எடுக்கலானாள் சீலி.

தமக்கை வேலை செய்வதைப் பார்த்தவாறு நின்றவன், ''அவளைச் சொல்லுகிறேன். ஆனால், எனக்கே ஆயிரம் ரூபாய் வேண்டியிருக்கிறதுக்கா. ஒரு முக்கியமான புத்தகம்! என்ன தேடியும் பழைய விலையில் கிடைக்கவில்லை. டவுன்லோட் பண்ணி பிரிண்ட் போட வேண்டியிருக்கிறது... சாரிக்கா!'' என்றான் வருத்தத்துடன்.

''என்னடா, சாரி? தேவை என்றால் செய்துதானே ஆக வேண்டும்? அதுவும் படிப்புக்கு! இதனால், நாம் பாப்பர் ஆகிவிட மாட்டோம். கவலைப்படாதே!'' என்றவாறு, அடுப்பில் தீயைக் குறைத்து வைத்துவிட்டு, தங்கைக்குப் பணம் கொடுப்பதற்காகக் கொண்டு வந்திருந்த கைப் பையில் இருந்து, பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தாள் தமக்கை.

பாட்டிக்கு உணவளிக்கும் பொறுப்பை மகேந்திரன் ஏற்றுக் கொண்டாலும், அடுத்த தம்பியைப் பார்க்க வேண்டியிருந்தது.

புத்தகப் புழுவான அவனைப் புத்தகத்திடமிருந்து பிரித்து, உணவருந்த வைத்தாள்.

'சாலி'ல் குளிப்பாட்டி விழுங்கியபடியே, ''எப்போது பார்த்தாலும் சான்ட்விச், அல்லது இட்லிதானா? என் சிநேகிதிகளுடைய அம்மாவெல்லாம் என்னென்ன கொடுக்கிறார்கள், தெரியுமா? அம்மா இல்லாத குறை, சாப்பிடும்போதுதான், எனக்கு ரொம்பத் தெரிகிறது! ஆனாலும் நீ ரொம்ப அநியாயம் செய்கிறாய், அக்கா!'' என்று புலம்பிய சுசியை, நல்ல வார்த்தை சொல்லியே சமாதானப் படுத்தினாள்.

ஒரு வழியாக, எல்லோரையும் கிளப்பிப் பள்ளிக்கும், கல்லூரிக்குமாக அனுப்பி முடித்தபோது, சீலிக்கு அப்பாடா என்று இருந்தது.

இன்னும் அவள் வேலைக்குக் கிளம்ப வேண்டும்.

நல்ல வேலையாக, அவள் இல்லாத நேரத்தில் வீட்டையும், பாட்டியையும் பொறுப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டு, மற்ற வேளைச் சமையலையும் செய்து வைப்பதற்கு ஓர் அருமையான ஆயா இருந்தாள்.

கிட்டத்தட்டப் பாட்டியின் தலைமுறைதான். மிஞ்சி, மிஞ்சி ஐந்தாறு வயது குறைவாக இருக்கக் கூடும். கடவுள் அருளால், பாட்டியின் இழப்பு அவளுக்கு நேரவில்லை என்பதோடு, உழைத்து உரமேறிய உடம்பும் கூட!

அதுவும் அந்த வீட்டோடு அவளது தொடர்பு, ஏறத்தாழ முப்பது ஆண்டுகள்!

அத்தோடு, அவளுடைய மகனுக்கு ஏதோ நல்ல வேலை வாங்கிக் கொடுத்தார்கள் என்று, அப்பா, சித்தப்பாவிடம் மிகுந்த மதிப்பும் உள்ளவள்.

11.02.2009 20:08

எனவே, சிறு முணுமுணுப்புக்கூட இல்லாமல், வீட்டில் எல்லா வேலைகளையும் இழுத்துப் போட்டுச் செய்வாள்.

பாட்டிக்குக் குளிக்க, உணவருந்த உதவி செய்வதோடு, கடைசியாக அவள் பார்த்த திரைப்படத்தையும் சொல்ல முற்படுவாள்.

பாதியிலேயே பாட்டி தூங்கிவிட்டாலும், ஹாலில் டிவியைப் போட்டுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். அப் போதும், பாட்டியிடம் அவளது ஒரு கண் எப்போதும் இருக்கும்.

எனவே, அவளிடம் பாட்டியை ஒப்படைத்துவிட்டு, குணசீலி கவலையற்று வேலைக்குப் போய் வருவாள்.

இன்னும் காணோமே என்று ஒரு தரம் சீலி யோசிக் கும்போதே, ''சீலிம்மா...'' என்று அவளது குரல் அழைத்து விட்டது.

நிம்மதியோடு, அவளிடம் வேலைகளை ஒப்படைத்து விட்டு, அலுவலகத்துக்குக் கிளம்பினாள் குணசீலி.

வழக்கத்துக்கு மாறாக, குணசீலியின் மன அமைதி மாறி, சற்றுச் சலனமுற்று இருந்ததன் இன்னொரு காரணம், அலுவலகத்து நிலைமை.

எவ்வளவோ வேதனைகளுக்கு இடையேயும், நிதி நிர்வாகம் பற்றிய அவளது படிப்புக்கு ஏற்றவாறு, பங்கு களை வாங்கி விற்கும் நிறுவனம் ஒன்றிலேயே வேலை கிடைத்து, நல்ல சம்பளமும் கிடைத்திருந்தது ஒரு பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது எனலாம்.

அவளது உழைப்போடு, நிறுவனத் தலைவர் அவ ளுடைய தந்தைக்கு நண்பர் என்பதும், வேலை, ஊதியம் இரண்டுக்கும் இன்னொரு காரணம்.

அதனாலேயே, செலவைப் பற்றிய கவலை இல் லாமல், அவளால் இருக்க முடிந்தது.

கூடவே எந்த விதமான பிரச்சினையும் இல்லாமல் பாதுகாப்பாகவும்!

தந்தைக்குப் பின் மகன் பார்ப்பான். எந்த விதமான பிரச்சினையும் இராது என்றுதான் எல்லோரும் எண்ணி யிருந்தார்கள்.

நிறுவனத் தலைவர் நீலகண்டன் உட்பட.

ஆனால், பொறுப்பில் உட்கார வந்த மகன் ஒரு வாரம் கூட நிலைக்கவில்லை.

அன்றாடம் ஏறி இறங்கும் பங்கு வர்த்தகம்!

அதில் அடுத்தவர் பணத்தை முதலீடு செய்து லாப நஷ்டம் பார்ப்பதும், நம்பிப் பணத்தைத் தருவோருக்குப் பதில் சொல்வதுமாக, சற்று மன அழுத்தம் மிகுந்த இந்தத் தொழில், அவனுக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை!

படித்த படிப்புக்கு, மாதம் ஐம்பதாயிரம் வருமானத்தில் வேலையும் கிடைக்கவே, அது போதும் என்று வெளி யூருக்கே சென்று விட்டான்.

இந்தத் தொல்லை பிடித்த தொழிலை ஏறக் கட்டி விட்டுத் தன்னோடு கூட வந்து வசிக்குமாறு, தந்தையை யும் அவன் அழைத்துக் கொண்டுதான் இருந்தான்.

தொழிலின் பரபரப்பு என்றேனும் தந்தையைத் தாக்கி விடுமோ என்ற பயம் அவனுக்கு.

ஆனால், தந்தைக்குப் பழகிவிட்ட பரபரப்பு அல்[illegible] இதை விட்டுப் போக மனமின்றி, அவர் ம[illegible] கொண்டேதான் [illegible]

11.02.2009 20:08

ஆனால், குடும்பத்தில் ஒரு பெரும் மாற்றம் நிகழ்ந்தது!

புது வரவாகப் பேரக் குழந்தை பிறந்த பிறகு, தாயற்ற மருமகளுக்குப் பிரசவம் பார்க்கச் சென்ற மனைவி, அப்படியே அங்கேயே தங்கிவிட்டாள்.

வேலைக்குச் செல்கிற மருமகளுக்கு உதவி என்ப தோடு, பேரன் பாசம் ரொம்பப் பெரிதாகிப் போயிற்று.

கடைசியில், அதுவே, நீலகண்டனையும் சேர்த்து அங்கே இழுத்து விட்டது.

ஏற்கெனவே சேர்த்த செல்வத்தோடு, நிறுவனத்தை விற்று, அந்தப் பணத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு போய், மகனோடு கௌரவமாகவே தங்கிவிடலாம் என்று முடிவு செய்துவிட்டார்.

அதற்காக, ஏனோதானோ என்று வந்த விலைக்கு விற்றுவிட்டு, வெளியேற அவர் நினைக்கவில்லை.

நிறுவனத்தை ஒரு பிள்ளை மாதிரி வளர்த்த அவ ருக்கு, அங்கே பணியாற்றிய அத்தனை பேரிடமும் அன்பு இருந்தது.

மற்றவர்களை விடவும், குணசீலியிடம் தனிப் பிரி யமே உண்டு.

அவளுடைய குடும்ப நிலவரம் அறிந்தவர் என்பதால், அலட்டலின்றி அவள் குடும்பப் பொறுப்பைத் தாங்கும் விதம் கண்டு வியந்திருக்கிறார்.

சீலி வேலையிலும் கெட்டிக்காரி என்பதால், தன் செய லாளராக, வெகு விரைவிலேயே பணி உயர்வு கொடுத்து, அதற்கான ஊதியமும் அளித்தார்.

அதனாலேயே, அவளால் பெருமளவு தாராளமாகவே செலவு செய்ய முடிந்தது. சின்னத் தங்கையின் சில அசட்டு அதிகப்படிச் செலவுகள் உட்பட என்பது அவளது தனிப்பட்ட விஷயம்.

ஆனால், நீலகண்டன் இப்படி எல்லா அலுவலகர் களிடமுமே அன்பு காட்டி வந்ததால், இந்த நிறுவனத் துடைய வருங்கால உரிமையாளரிடம் ஒரு வேண்டு கோளை வைத்திருந்தார்.

முடிந்தவரை, பழைய அலுவலர்களுக்குப் பாதிப்பு நேராத வண்ணம் தொழிலை ஏற்று நடத்தும்படி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

இயன்றவரை கவனித்துக் கொள்வதாகப் புதிய உரிமை யாளரும், அதற்குச் சம்மதித்து விட்டிருந்தார்.

அதன்படியாக, அலுவலகச் சிப்பந்திகளின் தராதரம் அறிந்து முடிவு செய்வதற்காகப் புதிய நிர்வாகத்திலிருந்து, அன்று வருவதாக இருந்தது.

பணியைப் பொறுத்தவரையில், தன்னிடம் குறை காண முடியாது என்கிற நம்பிக்கை குணசீலிக்கு இருந்தது

ஆனால், புதிய நிர்வாகத்தினரின் பதில் க
இருந்த 'இயன்றவரை' என்ற வார்த்தை அவளை
கொண்டே இருந்தது.

யாரை விலக்குவது என்றாலும், இயன்றவரை
தேன், சரி வரவில்லை என்று, எளிதாக முடித்து
லாமே!

அவளது பதவியில் இருப்பதற்கு என்று, புதிய நிர் வாகம் வேறு யாரையும் ஏற்கெனவே நிச்சயித்து வைத் திருந்தால்?

11.02.2009 20:08

''அப்படி யெல்லாம் இராது. புதிய நிறுவனத்தாரிடம் நேர்மை தெரிகிறது. அத்தோடு, இங்குள்ள வாடிக்கையாளர்களோடு பழகிய நம்மவர்களைச் சட்டெனப் போகச் சொல்லிவிடமாட்டார்கள்!'' என்று எல்லோரிடமும் பொதுவாகவும், அவளிடம் தனியாக இன்னொரு முறையும் நீலகண்டன் சொன்னார்.

அதிலும், அவள் திறமைசாலி என்பதால், அவளது வேலைக்கு எந்தவிதக் குந்தகமும் நேர்ந்துவிடாது என்று நிறுவனத் தலைவராய் உத்தரவாதமே அளித்திருந்தார்.

அதன் பிறகும் சீலிக்கு அந்த உறுத்தல் அடியோடு மறைந்து விடவில்லை போலும்.

மற்றப்படி, இன்று இந்தச் சோர்வு ஏன் வந்தது?

பொதுவாக, வேலை நேரம் அவளுக்கு உற்சாகமானது தானே?

அன்றாடம் வரும் வாடிக்கையாளர்களின் தன்மை, தேவை, முதலீடு செய்வதற்காக அவர்கள் கொடுக்கும் மூலதனம் எல்லாவற்றையும் ஆராய்ந்து, அவரவருக்கும், அன்றாடச் சந்தை நிலவரத்துக்கு ஏற்றபடி பங்குகளை வாங்குவதும், விற்பதுமாகப் பரபரப்பான தொழில் அது.

அதிலும், பொதுவாகக் கடைசி முடிவை, நீலகண்டன் நேரடியாகப் பாராமல் செயல்படுத்துவது இல்லை.

அந்த வகையில் இந்த விவரங்களை கம்ப்யூட்டரில் குறித்து வைக்கும் பணி அவளது என்பதால், குண சீலிக்கும் இந்தப் பரபரப்பில் பங்கு இருக்கும்.

சில சமயங்களில் இந்தப் படபடப்பு 'கேஸ்'களை எல்லாம் பேசாமல் 'ஈக்விட்டி' பங்குகளை மட்டும் வாங்கிப்

போட்டுவிட்டுச் சும்மா இருக்காமல் 'ப்யூச்சர்ஸ், ஆப்ஷன்ஸ்' என்றெல்லாம் ஏன் போகிறார்கள் என்று கூட, அவள் நினைப்பது உண்டு.

அந்த அளவுக்குச் சிலர் என்ன ஆகும், என்ன ஆகும் என்றே, அங்கே பணி புரிவோர் எல்லோரையும் அறுத்தெடுத்து விடுவார்கள்.

ஆனாலும், அவர்களைத் திருப்திப்படுத்திப் பேசி, லாபத்தையும் கணக்கில் காட்டி முடிக்கும்போது, அவளுக்கு மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருக்கும்.

எனவே, ஒவ்வொரு நாளும் புதுப் புது வெற்றிகளை எதிர்பார்த்து, மற்ற நினைவுகள், பிரச்சினைகள் அத்தனையும் மறந்து, அவள் உற்சாகத்துடன்தான் வேலைக்கு வருவது.

அப்படிப் புதிதாக மனம் சோர்வதற்கு, பாட்டியின் பேச்சும், அப்படி ஒன்றும் புதிதல்ல.

அடிக்கடி நடப்பதுதான்.

மகன்களின் இழப்பு இறைவன் விதித்த விதி என்று ஏதோ ஒரு வகையாகப் பல்லைக் கடித்து வலியைச் சமாளித்துக் கொண்டாலும், ரொம்ப உயர்வாக எண்ணியிருந்த மகள்களின் துரோகம், அந்தத் தாயை ரொம்பவே சாய்த்து விட்டது.

அதனால் உடம்பும் ஓய்ந்துவிட, அவ்வப்போது பா[illegible] இப்படிப் புலம்புவது வீட்டில் நடப்பதுதான்.

பாவம் பாட்டி என்று பாட்டியிடம் பரிதாபப்படு[illegible]தோடு, சீலி விட்டு விடுவாள்.

ஆனாலும் இன்று என்னவோ, சோகம் உள்ளே இழையோடிக் [illegible]

11.02.2009 20:09

அதன் காரணம் என்ன என்பது விரைவிலேயே நீலகண்டனோடு அலுவலகத்துக்குள் வந்த இன்னொருவனைப் பார்த்ததும் சீலிக்குப் புரிந்தது.

ஏனெனில், முதலாளியோடு வந்த அவன் நித்தி! நித்திலன்!

இவன் ஏன் இங்கே வருகிறான்?

ஏன் என்பதும், அவளுக்கு உடனேயே புரிந்தது.

அவனோடு கூடவே வந்த நீலகண்டன், மற்ற அலுவலர்கள் அனைவரும் அமர்ந்திருந்த ஹால் முகப்பிலேயே நின்று, அருகில் நின்றவனைக் காட்டி, ஏதோ சொல்வதும், எல்லோரும் பணிவும் மரியாதையுமாக வாழ்த்தோ, வணக்கமோ, சொல்வதும் சித்திர வேலைப் பாடமைந்த கண்ணாடித் தடுப்பின் வழியே நன்றாகத் தெரிந்தது.

அப்படியானால், இவன்தான் புது முதலாளி! இந்த நிறுவனத்துடைய புதிய உரிமைக்காரன்!

தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு, பொறுப் பேற்றுக் கொள்வதற்காகப் பழைய உரிமையாளருடன் வந்திருக்கிறான்.

சுமார் ஐந்தரை ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக, அவளது வாழ்வைத் தலைகீழாகப் புரட்டிப் போட்டுவிட்டு, அவளை அவ்வளவு கேவலமாகப் பேசியவன்!

இருந்திருந்து, இவனா இந்த நிறுவனத்தை வாங்க வேண்டும்?

அவளது வேலை எத்தனை நாள் நிலைக்கப் போகிறது?

அல்லது, எத்தனை மணி நேரம்?

வீட்டுச் செலவு, பாட்டியின் மருந்துகள், தம்பியர் தங்கையின் தேவைகள் எல்லாம் வரிசையாகக் குணசீலிக்கு நினைவு வந்தன.

காலையில் விழித்து எழும்போதே வந்த சோர்வு, எந்தத் துன்பத்துக்கான அறிகுறி என்பதும், இப்போது அவளுக்கு மிக நன்றாகப் புரிந்தது.

2

'விண் விண்'ணென்று தெறிக்கத் தொடங்கிய நெற்றிப் பொட்டுகளை அழுத்தியவண்ணம் குணசீலி சோர்ந்து அமர்ந்திருந்த நேரம் சில வினாடிகளாகவும் இருக்கலாம்.

அன்றிப் பல நிமிஷங்களாகவும் இருக்கலாம்.

ஆனால், அந்தக் குறுகிய கால அவகாசத்தில் அவளது மனதின் ஒரு பகுதிக்கு அவள் மேலே மேலே போட்டு வைத்திருந்த பல பூட்டுகளும் வி[illegible] திறந்து, அத்தனை நினைவுகளும் அவள் மு[illegible]லாயின.

11.02.2009 20:09

முதலில் பூச்சொரியல் போலக் குதூகலம்தான்!

இடியும் மின்னலும் வந்தது, கடைசிப் பகுதியில் தானே?

அதிலும் அந்தக் கடைசி ஒரே நாளில்தானே?

அந்த இறுதி நாள் எப்படியோ?

ஆனால், முதல் முதலாகக் குணசீலி, நித்திலனைப் பார்க்க நேர்ந்தது. ஓர் அற்புதமான அனுபவம்.

இன்னமும் ஐந்தாறு மாதங்கள் சென்றிருந்தால், முழுதாக ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக என்றே சொல்லி விடலாம்.

அப்போது, பிள்ளைகள் எல்லோருக்கும் ஆண்டுத் தேர்வு முடிந்துவிட்ட நிலை. கோடை விடுமுறைக்காக எல்லோருமாகக் கொடைக்கானலுக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அங்கே 'டைம்ஷேர' முறைப்படி, அவர்களது பதினைந்து நாட்கள் கொட்டமடித்தலுக்காக ஒரு 'காட்டேஜ்' காத்துக் கொண்டிருந்தது.

ஆண்டுதோறும், இந்தக் கொடைக்கானல் பயணம் நிச்சயமாக நடக்கும்.

அங்கே போய், வாடகை சைக்கிள் எடுத்துக் கொண்டு ஏரியைச் சுற்றுவதும், தூரம் தூரமாக நடப்பதும், இயற்கைக் காட்சிகளை ரசிப்பதும், விளையாடுவதும்...

முக்கியமான சுற்றுலா 'ஸ்பாட்'களைக் கூட்டத்தோடு போய்ப் பார்ப்பதைக் காட்டிலும், கொடைக்கானலின் இதமான தட்ப வெப்பத்தை, இப்படி அனுபவிப்பதில் தான் அவர்களுக்கு ஆர்வம் அதிகம்.

பதினைந்து நாட்களையும் வினாடிகளாகக் கழித்து விட்டுத் திரும்பி வருவார்கள்.

பயணத்தின்போது கொறிப்பதற்காகச் சில இனிப்பு கார வகை 'மொறுமொறு' பண்டங்கள் வாங்குவதற்காகக் குணசீலி அன்று சூப்பர் மார்க்கெட்டுக்குச் சென்றிருந் தாள்.

பலாக்காய் இனிப்பு, கார வறுவல்கள், நேந்திரம் பழத்திலும், அதே போல இனிப்பு காரம், இன்னும் சில பயறு, கடலைத் தயாரிப்புகளை எடுத்துத் தள்ளு வண்டி யில் போட்டுக் கொண்டு நகர முற்பட்டபோதுதான், அவள், அதைப் பார்த்தது.

அந்தச் சிறுவனுக்கு ஐந்து வயதிற்கு உள்ளாகத்தான் இருக்க வேண்டும். பெரிய திராட்சை விழிகளை உருட்டி, அருகில் வேறு ஏதோ பொருளைத் தேடிக் கொண்டிருந்த பெண்மணியைக் கவனத்துடன் பார்த்தது பிள்ளை.

தாய் இங்கே திரும்புவதாக இல்லை என்று புரியவும், சட்டெனத் தள்ளு வண்டியில் இருந்த சோயாத் தயாரிப்பை எடுத்து, மறுபடியும் சாமான் தட்டு ஒன்றில் வைத்து விட்டு, அதற்குப் பதிலாக, ஒரு சாக்லேட் பாக்கெட்டை எடுத்து, சாமான்களுக்கிடையே மறைத்தாற் போல வைத்துவிட்டு, அப்பாடி என்பது போலப் பெரிய மூச்சு ஒன்றை விட்டது.

பெரிய மலையைப் புரட்டி விட்டது போல!

பார்த்துக் கொண்டிருந்த குணசீலிக்குத் தன்னை மீறிச் சிரிப்பு வந்தது.

பைத்தியம் போலத் தன்னந்தனியே நின்று சி[illegible]
கொண்டிருப்ப[illegible]

11.02.2009 20:09

பார்வையைச் சுழற்றியபோதுதான், தன்னைப் போலவே, இன்னோர் ஆளும், குழந்தையின் தந்திரத்தைப் பார்த்து, ரசித்தவாறு புன்னகையோடு சுற்றிலும் பார்ப்பது, அவளுக்குத் தெரிய வந்தது.

ஓர் இளைஞன்!

ஆனால், இன்றைய அனுபவப் பாடம் அன்று கிடைத் திராததால், தன்னைப் போலவே உணர்ந்து நகைத்த இளைஞனிடம் ஒரு தோழமை உணர்ச்சி தோன்ற, மேலும் முறுவலித்தவாறே அவள் நகரலானாள்.

சிறுவன் இன்னும் என்ன செய்கிறான் என்று பார்க்கும் ஆவலில், சற்று மெல்லவே சென்றாள் எனலாம்.

அவளை ஏமாற்றாமல், இன்னும் ஓர் இடத்திலும் சிறுவன் இதே போலச் செய்தது, அவளது பார்வைக்கு விருந்தாக அமைந்தது.

அவளுக்கு மட்டுமின்றி, அந்த இன்னோர் இளை ஞனின் பார்வைக்கும்.

ரசனை ஒத்துப் போனதாலோ என்னவோ, இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து முறுவலித்துக் கொண்டனர்.

பில் போடும் இடத்தில், பையனுடைய தாய் சாக்க லேட் பாக்கெட்டைப் பார்த்து, மகனுக்கு ஒத்துக் கொள் ளாது என்பதால், வாங்குவதே இல்லையே, எப்படி வந்தது என்று புரியாது விழித்ததும், திருப்பிக் கொடுத்ததும், சிறுவனின் ஏமாற்றம் கலந்த திரு திரு விழிப்பும், இருவருக்கும் இன்னமும் நகைப்பூட்டின.

ஒரு நல்ல நகைச்சுவை நாடகம் பார்த்த உணர்வு பார்வையாளர் இருவருக்குமே வர, புன்னகையுடனேயே இருவரும் அவரவர் திசையில் சென்றனர்.

யாரோ ஒருவன், தன்னைப் போலவே நினைக்கிறானே என்ற ஆச்சரியம் கலந்த மகிழ்ச்சியோடு வீடு வந்து சேர்ந்தாள் குணசீலி.

கொடைக்கானல் செல்வதற்காக, அன்றிரவு ரயிலில் ஏறினால், அங்கே அவர்களுக்கு இன்னோர் ஆச்சரியம் காத்திருந்தது.

அந்த ரயிலில் அதே இளைஞனும் பயணம் செய்தான்.

அதுவும் அவர்கள் ஏறிய அதே ஏசி கோச்சிலேயே.

தனியாக வந்ததாலேயோ, என்னவோ, சற்று முன்ன தாகவே வந்து இடத்தில் அமர்ந்திருந்தான் அவன்.

ஆனால், இங்கே அப்படி யில்லை.

கிளம்பிக் கொண்டிருக்கும்போதே, மேலே பரணில் இருந்து ஏதோ புத்தகம் எடுக்கிறேன் என்று கீழே விழுந்து ரத்தக் காயத்துடன் வந்து நின்றான் சுரேன்.

அவனை மருத்துவரிடம் அழைத்துப் போய்க் காயத் துக்குத் தையலோடு ஒரு 'டிடி'யும் போட்டுத் திரும்பி வந்தால், வீட்டில் இன்னொரு களேபரம்.

அண்ணன் மகேந்திரன் ஏதோ கிண்டலடித்தான் என்று, ''இந்த ப்ராக் போடமாட்டேன்!'' என்று அணிந் திருந்த உடையைக் கழற்றி வீசிவிட்டு உள்ளாடையோடு நின்றாள் பத்து வயது சுசி.

அவளைச் சமாதானப்படுத்த எவ்வளவோ முயன்றும் முடியாமல், பூட்டியிருந்த பெட்டியைத் திறந்து, அவள் கேட்ட ஜீன்சை - அதை எல்லாத் துணிகளுக்கும் அடி[illegible] வைத்து அடுக்கி[illegible] கொண்டுதான் அவள் [illegible]

11.02.2009 20:09

அப்போதே சுசி பிடிவாதக்காரிதான்...

எப்படியோ ஒரு வழியாகக் கிளம்பி, அவர்கள் ரயில் நிலையத்துக்கு வந்து சேர்ந்தபோது, கிட்டத்தட்ட ரயில் புறப்படுகிற நேரம்.

ஒன்பது பேருக்கான துணிமணிப் பெட்டிகள், தோள்ப் பைகள், உணவு பாக்கெட்டுகள், தண்ணீர் பாட்டில்கள் அடங்கிய கூடைகள் எல்லாவற்றையும் அடுக்கி முடித்து விட்டு, அவரவர் இடம் பார்த்து அமர்ந்தால், அவளுக்கு எதிர்ப்புறமாக அமர்ந்து புன்னகைத்துக் கொண்டிருந் தவன், அவனேதான்.

சூப்பர் மார்க்கெட்டில், அவளோடு சேர்ந்து, அந்தச் சின்னப் பையனைப் பார்த்துச் சிரித்தவன்.

இப்போது அவளுடைய பெரிய குடும்பத்தின் பரபரப்பைப் பார்த்து நகைக்கிறானா?

மனதில் நினைத்ததற்கு ஏற்ப அவளது முகம் மாறு முன்பாகவே, ''அதிசயமான சந்திப்பில்லை? நீங்களும் கொடைக்கானல்தானா? பேச்சில் கேட்டது!'' என்று முறுவலுடனேயே கேட்டான் அவன்.

நீங்களும் கொடைக்கானல்தானா என்றால்?

முன் நினைத்தது மறந்து, முகத்தில் வியப்பும் மலர்ச் சியும் பரவ, ''அப்படியானால், நீங்களும் அங்கேதானா?'' என்று பதிலுக்கு வினவினாள் அவள்.

''ம் ம்! பயணத்துக்காகச் சில பொருட்கள் வாங்க வந்தேன். கொறிக்க 'கரபுர' பண்டங்கள் இவ்வளவு வாங்கு கிறீர்களே என்று நினைத்தேன்! நீங்களும் பயணத்திற் காகத்தான் வாங்கினீர்கள் போல!''

''ஆமாம். இப்படிப் பயணம் என்றாலே, நாங்கள் எல்லோரும் அரவை இயந்திரங்கள் ஆகிவிடுவோம்!'' என்று அவன் கூற, இருவருக்கும் சிரிப்பு வந்தது.

அதற்குள் சுசியை இழுத்துக் கொண்டு வந்து, ''இவளை இங்கே வைத்துக் கொள் சீலி. ஐந்து நிமிஷங்களில் தூங்கிவிடுவாள். அதற்குள் அந்தப் பக்கம் ஓரம்தான் வேண்டும் என்று இவள் 'ஙைஙை' பண்ணியதில் பாட்டிக்குத் தலை வலியே வந்து விட்டதும்மா!'' என்றார் சித்தப்பா.

''சரி, சித்தப்பா. நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்,'' என்று குணசீலி சொல்ல, எதிர்ப்புற இளைஞனைப் பார்த்து முறுவலித்து, ''தாங்க்ஸ் தம்பி, சாமான் எடுத்து வைக்க ரொம்ப உதவி பண்ணினீர்கள்!'' என்று அவனிடம் இரண்டு வார்த்தை பேசிவிட்டு, ''நம் சாமான் மூன்று பைகள் இங்கே இருக்கிறது சீலி. பார்த்துக் கொண்டாய் அல்லவா? இவளையும் பார்த்துக் கொள். நான் பாட்டியைச் சமாதானப்படுத்தி விட்டு வருகிறேன்,'' என்று சென்றார் கேசவன்.

''எனக்கு அந்த ஓரம்...!'' என்று ராகம் பாடத் தயாரான சுசியிடம், ''என் பக்க ஓரத்தில் உட்கார், அல்லது, அங்கே அப்பாவிடமே கொண்டு விட்டு விடுவேன்!'' என்று மிரட்டினாள் குணசீலி.

''ம்ம்ம்...'' என்று யோசித்து, நேரடியாக எதிர்ப்புற இளைஞனிடம் இடத்தைக் கேட்க சுசி தயாராவது தெரிய, சீலியின் முகம் சிவந்தது.

ஆனால் கூவி அவள் வாயைத் [illegible]
எதிர்ப்புறமாக [illegible]

காட்டி, "பேசாமல் அங்கே உட்கார்ந்து வந்தால், நாளைக்குக் கொடைக்கானலில், நல்ல 'ஹோம் மெய்டு சாக்கலேட்' கிடைக்கிற இடத்துக்குக் கூட்டிப் போவேன். இங்கே அசட்டுப் பிடிவாதம் பிடித்தால், அது கிடையாது." என்றான் அவன்.

சரளமாகவே பேசியபோதும், அவன் இடத்தை விட்டுத் தருவதாக இல்லை என்று உணர்ந்த சுசி, "கட்டாயம்?" என்று உறுதிப்படுத்திக் கொண்டதற்கு மேல் ஒன்றும் பேசாமல், தமக்கையின் அருகே அமர்ந்து கொண்டாள்.

லேசாகக் கன்றிய முகத்துடன் சீலி "சாரி" சொன்னாள்.

"விடுங்கள். இந்த வயதில், நாமும் இப்படித்தான் இருந்திருப்போம். அதென்ன, உங்கள் பெயர் சீலியா?" என்று அவன் இயல்பாகப் பேச, உடனே எல்லாம் சரியாகிப் போயிற்று.

குணசீலி பாட்டியின் பெயர் என்று அவள் விவரம் சொல்ல, அவன் 'நித்திலன்' என்று தன் பெயரைச் சொன்னான்.

தங்கியிருக்கும் இடம் பற்றியும் பேச்சு வந்தது.

தங்கள் 'டைம் ஷேர்' காட்டேஜ் பற்றி அவள் விவரித்தாள்.

"பொதுவாகப் பாட்டி குளிருக்குப் பயந்து, கம்பளி நன்றாகச் சுற்றிக்கொண்டு அங்கே அறைக்குள்ளேயேதான் இருப்பார்கள். அம்மா, அப்பா, சித்தப்பா, சித்தி நாலு பேரும், அங்கேயே சுற்றிச் சுற்றி நிறைய நடப்பார்கள். அங்கிருந்து வாடகை சைக்கிள் எடுத்துக் கொண்டு, நாங்கள் நாலு பேரும் சுற்றுவோம். ரோஸ் கார்டன் வரையும் கூடப் போய் வருவோம். ஆனால், போன ஆண்டு

முழுதுமே இந்தப் பையன்கள் எங்களோடு வர முடியாது என்று விட்டார்கள். நாங்கள் பெண்களாம்!" என்று சீலி சிரிக்க, அவனும் முறுவலித்தான்.

நித்திலனும், தன் பங்குக்கு ஒன்று சொன்னான். அவனோடு படித்த பையன் ஒருவன், 'பென்' என்று சொல்ல மாட்டானாம். அது 'பெண்' போலத் தோன்றி விடும் என்று, எப்போதும் பேனா என்றுதான் சொல்வானாம்.

தூங்கி விழித்த தங்கையின் தலையைத் தன் மடியில் அவள் சரித்தபோது, சிறிய தந்தை மறுபடி வந்து சேர்ந்தார்.

"தூங்கி விட்டாளா? இதற்குள் இவ்வளவு ஆட்டம்! விடும்மா, இவளை உன் சித்தியிடம் விட்டுவிட்டு வருகிறேன். நம் இருவருக்கும் மட்டும்தான் இங்கே சீட்!" என்று விட்டுக் கேசவன் மகளைத் தூக்கிச் சென்றார்.

கிட்டத்தட்ட நெஞ்சு உயரத்துக்கு வளர்ந்திருந்த பெண்ணை, அவர் தூக்கிச் செல்வதைச் சிறு வியப்புடன் நித்திலன் நோக்க, "தல்லிக்குப் பிள்ளை," என்றாள் அவள்.

அவன் கேள்வியாய்ப் பார்க்கவும் "டில்லிக்குப் பாதுஷா என்றாலும், தல்லி, அதாவது தாய்க்குப் பிள்ளைதானே என்பார்கள்.அதிலும் சுசி எங்கள் வீட்டில் கடைசி! எல்லோருக்கும் இன்னும் அவள் சின்னப் பிள்ளைதான்!" என்றாள் கனிந்த குரலில் குணசீலி.

"பார்த்தேனே! மடியில் படுக்க வைப்பதை!" முறுவலித்தான் நித்திலன்.

மறுநாள் விடிகாலையில் எல்லோரும் [illegible] ரவர் வழியில் செ[illegible]

11.02.2009 20:10

ஆனால், பையன்கள் தனி வழியே செல்ல, சீலியும் சுசியும் சேர்ந்து சைக்கிளில் ஏரிக் கரையை அடைந்த போது, நித்திலனும் அங்கே இருந்தான்.

இருவரும் பேசிக்கொண்டே சைக்கிளில் ஏரியைச் சுற்றி வந்தார்கள்.

சுசி கால் வலிக்கிறது என்றால், அவன் அல்லது அவளது சைக்கிளில் 'டபிள்ஸ்.'

அடுத்தவர், சுசி சைக்கிளைச் சேர்த்துத் தள்ளிக் கொண்டு போவார்கள்.

நித்திலனும், குணசீலியும் வளவளப்பதில் அவளுக்கு அக்கறையே இராது.

அவ்வப்போது அவளுக்கு ஒரு பெரிய லாலிபாப் பையோ, ஐஸ்கிரீமையோ வாங்கிக் கொடுத்துவிட்டால் சந்தோஷமாகி விடுவாள்.

அவளைப் பாதுகாப்பாக உட்கார வைத்துவிட்டு, இவர்கள் இருவரும் சுற்றுவார்கள்.

ஏதாவது வளவளத்தபடியேதான்!

எங்கிருந்து அத்தனை விஷயங்கள் கிடைத்தனவோ, சீலியும் நித்திலனும் பேசிக்கொண்டே இருந்தனர்.

அவள் குடும்பத்தைப் பற்றி, எந்த விதமான ஒளிவு மறைவுமின்றிக் குணசீலி சொன்னாள்.

அவள் நிதி நிர்வாகம் எடுத்துப் படிப்பது, படித்து முடித்ததும், அப்பா, சித்தப்பாவுடைய நண்பரின் நிறு வனத்திலேயே வேலை தருவதாகச் சொல்லியிருப்பது பற்றிச் சொன்னாள்.

ஆனால், அவன் மேலே நிறையப் படிக்க முடிவு செய்திருப்பது பற்றிச் சொன்னான்.

தம்பிகள், தங்கை படிப்பு பற்றிக்கூட!

வீட்டில் அப்பா, சித்தப்பா, அம்மா, சித்தி ஒற்றுமை, பிள்ளைகளுக்குள் கேலி, சிரிப்பு, கூடவே சண்டைகள்.. எல்லாமே!

அவனிடம் மறைப்பதற்கு ஏதும் இருப்பதாகவே அவளுக்குத் தோன்றவே இல்லை.

மறைக்கவுமில்லை.

ஆனால், அவள் அளவுக்கு நித்திலன் வெளிப்படை யாகப் பேசினானா?

எத்தனையோ முறை யோசித்துப் பார்த்தபோதும், அவளுக்கு அது சந்தேகமாகவே இருந்தது.

அவனும் நிறையப் பேசினான்தான். இல்லை என்று சொல்ல முடியாது.

உலகத்தில் உள்ள அத்தனை விஷயங்களைப் பற்றி யும் அவனுக்குத் தெரிந்திருந்ததாலோ, என்னவோ, எல்லா விஷயமும் பேசினான்.

அவனைப் பற்றி...

அவனது படிப்பு பற்றிச் சொன்னான்.

மேல் படிப்புக்கு 'ஹார்வர்ட்' பல்கலைக் [illegible] அவனுக்கு இடம் கிடைத்திருப்பதா[illegible] போது, அவன் படிப்பில் கெட்டிக்கார[illegible] மேலாக, அவன் [illegible] வில்லை.

11.02.2009 20:10

வெளிநாட்டுப் படிப்புக்கு பாங்க் கடன் பற்றிப் படித்திருந்ததால், இவனும் அப்படிப் போவான் என்று மட்டுமே எண்ணினாள்.

அவன் பெரிய படிப்பு படிக்கப் போவதை எண்ணி சந்தோஷப்பட்டது கூட, அவளுக்கு இன்று நினைவு வந்தது.

ஆனால், மேல் படிப்பை எப்படிப் படிக்கப் போகிறான் என்பதை நித்திலன் வேண்டும் என்றே சொல்லாமல் விட்டிருந்தான் என்று, அப்போது அவள் நினைக்கவே இல்லை.

அடுத்த மாதத்தில் இருந்து பாஸ்போர்ட், விசா வேலைகளைப் பார்க்க வேண்டும் என்றும், அதற்கு முன் கொடைக்கானல், ஊட்டி என்று சுற்றிவிட்டுப் போகப் போவதாகச் சொன்னான்.

இங்கிருந்து ஊட்டியில் வசிக்கும் அவனுடைய பெற்றோரிடம் சில நாட்கள் தங்கிவிட்டுப் போவானாம்.

ஒரே மகன் என்பதால், அவளைப் போலக் கலகலப்பான வாழ்க்கை கிடையாது என்றான்.

பெரும்பாலும் ஏதாவது படிப்பதும் 'நெட்'டில் நோண்டுவதும்தான் அவனது பொழுதுபோக்கு என்று அவன் தெரிவித்தபோது, எப்போதும் பேச்சும், சிரிப்பும், விளையாட்டுமாக... சிறு சண்டைகளுமாகவும் கூட இருக்கும் தன் குடும்பம், குணசீலிக்கு நினைவு வந்தது.

பாவம் என்று, நித்திலனிடம் அவளுக்கு ரொம்பவே பரிதாபமாகத்தான் இருந்தது.

அதனாலேயே, அன்று இருட்டியதும் காட்டேஜுக்குள் முடங்கிவிட்ட குடும்பத்தினர் எல்லோரும், சீட்டும்

லோட்டோவுமாக விளையாடிப் பொழுதைக் கழிக்கையில், நித்திலனுக்கு எஸ்எம்எஸ் அனுப்பத் தொடங்கினாள்.

தன்னந் தனியாகப் போரடித்துக் கிடப்பானே என்ற இரக்கம்.

விரைவிலேயே, சந்திக்கும் போது நேரிடையாகப் பேசுவதும், மற்றப் பொழுதுகளில் எஸ்எம்எஸ் அனுப்புவதுமாக, உறங்கும் நேரமே தவிர, இருவருக்கும் இடையே, ஏதோ ஒரு தொடர்பு இருப்பது பழக்கமாயிற்று.

அதனாலெல்லாம் கூட, அவளை நித்திலன் தப்பாக எண்ணியிருப்பானா?

ஆனால், இதில் தப்பாக நினைக்க என்ன இருக்கிறது?

எதுவுமே கிடையாது என்றுதான், இப்போதும் அவளுக்குத் தோன்றியது.

வேடிக்கை வேடிக்கையாக எத்தனை எஸ்எம்எஸ்கள்!

ஏதோ ஒன்றை வாசித்துக் காட்டி, வீட்டில் எல்லோருமே விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்களே!

அதுவும்கூட வீட்டில் பழக்கம்தான்.

குணசீலி, மகேன் எல்லோருடைய சிநேகிதர்கள், அவர்களுக்கு உறவுகள் எல்லோருமே ஒருவருக்கொருவர் இப்படி 'மெஸேஜ்' பரிமாறிக் கொள்வதுதான்.

எதுபோலக் கூடாது என்று ஒரு சின்ன எச்சரிக்[illegible] தவிரப் பெரியவர்களும் அதைத் தடுத்தது கி[illegible] வேடிக்கைகளில் கலந்து கொண்டு கூடச்[illegible] சிரிப்பார்கள்.

'யாரோ பொண்ணு கண்ணிலேயே நிற்கிறா[illegible]ம்!' என்று, பையனைக் கண் மருத்துவரிடம் அழைத்[illegible]

11.02.2009 20:10

போன 'அன்னை'யைப் படித்துவிட்டுச் சித்தியும் அம்மாவும் அப்படிச் சிரித்தார்களே!

அவர்களது வழிகாட்டுதல் இருந்ததால், யாரிடமிருந்தேனும் வரம்பு மீறி ஒரு சின்னச் செய்தி வந்தாலும், சீலி அவர்களை அடியோடு ஒதுக்கி விடுவாள்.

ஆனால், நித்திலன் அப்படி அத்துமீறவே இல்லையே!

எவ்வளவு மகிழ்ச்சிகரமான நாட்கள்...

''இதுதான் என் இடம்... இனி உங்களது!'' என்ற நீலகண்டனின் குரலில் குணசீலிக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

தள்ளு கதவைத் திறந்துகொண்டு வருவது அவரேதான்.

பின்னோடு அவன்.

இவன் எங்கே, இங்கே...

''வாருங்கள் நித்திலன்...'' என்று அவர் அழைக்க, அவர் பின்னே தொடர்ந்து அவனும் வருவதைப் பார்த்த பிறகே, குணசீலிக்கு அன்றைய சூழ்நிலை சரிவரப் புரிந்தது.

என்னென்ன வேண்டாத நினைவுகளில், எவ்வளவு நேரத்தை வீணாக்கியிருக்கிறாள்!

நித்திலனை அறிமுகப்படுத்தியவாறே, நீலகண்டன் அவரது தடுப்புப் பகுதியை நோக்கி நகர, ''வ... வணக்கம்...!'' என்றபடி அவசரமாக எழ முயன்றாள் சீலி.

ஆனால், முயற்சி செய்ய மட்டுமே அவளால் முடிந்தது.

மூன்று தினங்களுக்கு முன்னதாகவே, மரத் தச்சரை அவள் வரச் சொல்லியிருந்தாள்தான்.

பழைய காலத்து மர நாற்காலி! ஒரு சின்னச் சிலாம்பு மட்டும் கிளம்பியிருந்தது! அதைத் தேய்த்து எடுப்பதற்கு மட்டும்தான் தச்சு வேலை தேவைப்பட்டது.

மிகவும் சின்ன வேலை என்பதால், ஓடி வந்து செய்வதற்கு, அந்தப் பக்கத்தில் இருந்த பழக்கமான தச்சருக்கு, அதில் சுவாரசியம் வரவில்லை. பழக்கப்பட்டவர் என்பதால், மறுக்கவும் முடியாமல், இன்று, நாளை என்று நாளைத் தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

தினமும், கவனத்துடன் அமர்ந்து, எழுந்து சமாளித்துக் கொண்டிருந்தவள்தான். ஆனால், இன்றைய அதிர்ச்சிப் பரபரப்பில் அந்தக் கவனம் மறந்து மாட்டிக் கொண்டாள்.

முரட்டுத்தனமாக இழுத்துக்கொண்டு எழுந்தால், கட்டாயம் துணி கிழிந்து போகும்.

இந்த வினாடியில், அது முக்கியமில்லை என்றாலும், அடுத்து ஏதேனும் குறிப்புகள் எடுப்பதற்காக நீலகண்டன் கூப்பிட்டால், கிழிசலோடு உள்ளே போய் வருவது, நன்றாயிராது.

நாற்காலியின் சிலாம்பில் மாட்டியிருந்த சுடியைக் கிழியாமல் இழுக்க முயன்றவாறு குணசீலி தவித்[illegible] ஒரு சில வினாடிகளாகவேதான் இருக்கக் கூ[illegible]

ஏனெனில், ''இந்த நாற்காலிக்கு மரியாதை[illegible] போலிருக்கிறது!'' என்று மெல்லிய குரலி[illegible] வாறே, நீலகண்டனைப் பின் தொடர்ந்து செ[illegible] திலனின் நடையில் [illegible] இருக்கவில்லை.

3

எப்படி முடியும்?

அவனுக்கு... நித்திலனுக்கு எப்படி முடிந்தது?

அவனைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அதிர்ந்து, மனம் பழைய நினைவுக்குத் தாவி, பரபரத்து... இந்த நாற்காலியில் இருந்து கவனத்துடன் எழ வேண்டும் என்பதுகூட மறந்து போயிற்றே!

ஆனால், நித்திலனிடம் பாதிப்பே இல்லையே!

வினாடித் தயக்கம் கூட இல்லாமல் அவன் போனது, என்னமோ அவளது முகத்தில் ஓங்கி அறைந்தது போல, அவமானகரமாகவே குணசீலி உணர்ந்தாள்.

தன் பாதிப்பை, இன்னமும் கேவலமாக!

தப்பு செய்தவன் அவன்! குன்றவில்லை! கூசவில்லை!

அவளை அறிந்தே இராதவன் போலத் திண்ணக்கத்துடன் போகிறான். அவள் ஏன் கலங்க வேண்டும்?

முதலாளியாக வந்திருக்கிறான். நாளையே, அவளை வேலையை விட்டுத் தூக்கி விடும் வலிமையோடு வந்திருக்கிறான். உண்மைதான்.

ஆனால், அவள் கலங்கியது அதற்காகவா?

சரியாகச் சொல்லப் போனால், அதை நினைத்து மட்டும்தான், அவள் கலங்கியிருக்க வேண்டும்!

அவன் அறிந்தே இராதவன் போலப் போகிறான் என்றால், மெய்யாகவே, அவனுக்கு நினைவு இல்லையோ? அப்படியும் இருக்குமா?

ஆனால், அவ்வளவு கலகலப்பாகப் பழகிவிட்டு, இப்படி எளிதாக மறந்துவிட முடியுமா?

மறந்திருக்கிறானே...!

வெளிநாட்டுக்கெல்லாம் போய்ப் படித்துவிட்டு வந்து, இது போல நிறுவனத்தை வாங்கும் அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறான் என்றால், மிக மிக முக்கியமானதாக, அவன் வாழ்வில் எத்தனை எத்தனை அனுபவங்களோ?

மறந்தானோ, மறக்கவில்லையோ, அவளும், அவனைப் போலவே அமைதியாக இருப்பதுதான் இப்போது நல்லது.

அவளது பதட்டத்தை வெளியே காட்டுவது மிகவும் தவறு.

சும்மாவே முதலாளி என்கிற வலிமையோடு வந்திருப்பவனுக்கு இன்னும் அதிகப் பலம் கூட்டுவதாக ஆகும்.

அத்தோடு, அவளை விரட்டுவதற்குக் காரண[illegible]க் காமல் இருக்க வேண்டும்.

முதலில்... இந்த மரியாதை தெரிய[illegible] முதல் வேலையாக மாற்றியாக வேண்டு[illegible]

நாற்காலியில் பழுது என்று கண்டு [illegible] அல்லது, நாற்கா[illegible]யைச் சொல்லும் சாக்கில் [illegible] குத்தான் மரியாதை [illegible]?

எப்படியும், குறையாக இனியொரு வார்த்தை சொல்ல இடமளிக்கக் கூடாது.

எதிர்பார்த்தது போலவே, விரைவிலேயே அவளுக்கு அழைப்பு வந்தது.

தயாராக வைத்திருந்த குறிப்புப் புத்தகம் பேனாவோடு, கதவைத் தட்டி அனுமதி கேட்டுக் கொண்டு உள்ளே போனாள்.

நீலகண்டன் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தபோது, ''இது முக்கியமான வேலை ஆயிற்றே சார்! திறமை, நம்பகத் தன்மை அதிகம் உள்ள யாரையாவது வரச் சொல்லுங்களேன்,'' என்றான் நித்திலன்.

அதாவது சீலிக்கு அதெல்லாம் இல்லை என்பதாக, அவள் முன்னிலையிலேயே, அவள் நிற்பதைச் சற்றும் பொருட்படுத்தாமல் சொல்கிறான்.

அவனுக்கும் நீலகண்டனுக்கும் இடையே இருந்த மேஜை போலவே அவளையும் பாவித்து!

முகக் கன்றலை அடக்க முயன்றவாறு, அவளும், அந்த மேஜையின் தன்மையையே காட்டி, அவன் பேச்சுக் காதில் விழாதது போல அசையாது நின்றாள்.

நல்ல வேளையாக, ''குணசீலியே அப்படிப்பட்டவள்தான்! நீங்கள் கேட்ட தன்மைகள் அவளிடம் இருப்பதால்தான் என் செயலாளர் பதவிக்கு அவள் உயர்ந்திருப்பதே! அவள் சின்னப் பெண்ணாக இருப்பதால், உங்களுக்குச் சந்தேகம் வந்திருக்கும். ஆனால், சீலியின் திறமை பற்றி, நீங்கள் கவலைப்படவே வேண்டாம்!'' என்ற நீலகண்டன் ரொம்பவும் அவளை ஆதரித்துப் பேச, அவளுக்கும் நிமிர்ந்து நிற்க முடிந்தது.

ஆனால் அவர் பேசியதற்கு எந்த விதப் பிரதிபலிப்பும் காட்டாமல், நித்திலன் பேசாமலே அமர்ந்திருந்தான்.

அவரது பேச்சு பிடிக்கவில்லை என்று மௌனத்தால் எதிர்க்கிறானோ?

ஆனால் நீலகண்டன், நித்திலனது மௌனத்தையே ஏற்பாகக் கொண்டு, ''சீலி, நம் அலுவலர்களைப் பற்றிய விவரங்கள் அடங்கிய ஃபைல்கள் இருக்கின்றன அல்லவா? அவை அனைத்தையும் சார் பார்வைக்கு எடுத்து வாம்மா!'' என்றார்.

''வேலையில் சேரும்போது கொண்டு வந்த நற்சான்றுகள், அவர்களைப் பற்றிய நிறுவனத்தின் கணிப்பு, ஏதேனும் கடன் வாங்கியிருந்தால், கட்டி முடித்தது என்றாலும், எல்லா விவரங்களும் எனக்கு வேண்டும்!'' என்றான் நித்திலன், பொதுப்படையாக.

''கடன் தனி ஃபைல், மற்றது எல்லாமே சிடி போட்டு வைத்திருக்கிறோம்...'' என்று நீலகண்டனைப் பார்த்துச் சொன்னவளை இடையிட்டான் அவன்.

''எனக்குப் பிரின்ட்டில் வேண்டும். கடன் உட்பட எல்லாமே வேண்டும். இயன்றவரை சீக்கிரமாக! முதலில் ஒன்று வரட்டும். அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, மற்றவை தயாராகட்டும்!'' என்றான் நித்திலன், பொதுப்படையான ஒரு மரத்த குரலில்.

இது என்ன குரல், உணர்ச்சி என் [illegible] மல்?

நீலகண்டனைப் பார்த்து, மு [illegible] பாவ [illegible]
அவரிடம் அனு [illegible]
சென்றவள், வேகமாக [illegible]

முதல் முதலில் வேலையில் சேர்ந்தவரது பைல் என்றால் அது பெரிதாக இருக்கக் கூடும் என்று யோசித்துக் கடைசியாக நிறுவனத்தில் இணைந்தவர்களின் ஃபைலைத் தயார் செய்து கொண்டு போய்க் கொடுத்தாள்.

அவளது சின்னத் தந்திரத்தைக் கண்டுபிடித்து விட்டவனைப் போல, நித்திலனின் உதட்டோரம் லேசாக வளைந்தது.

''சின்ன ஃபைல் என்பதால், நமக்கும் சீக்கிரமாக வேலை முடிந்துவிடும். அடுத்ததையும் விரைவாகவே கொண்டு வரச் சொல்லுங்கள் சார்!'' என்று முடிக்கு முன்பாகவே, நித்திலனின் பார்வையும், கவனமும் ஃபைலில் பதிந்து போயின.

இவன் திரும்பக் கூப்பிட்டுக் கேட்கும் அளவுக்கு வந்து விடக் கூடாது!

அடுத்த ஃபைலையும் மின்னல் வேகத்தில் தயார்ப் பண்ணி, உள்ளே கொண்டு வைத்தவள், உடனடியான அடுத்த வேலையாக, அலுவலக 'ப்யூனை' அழைத்துத் தன் நாற்காலியை மாற்றச் சொன்னாள்.

வரவேற்புப் பகுதியில், வாடிக்கையாளர்கள் அமர்வ தற்காக, தேவைக்குச் சற்று அதிகமாகவே நாற்காலிகள் கிடக்கும்.

குடும்பத்தோடு வருகிறவர்கள் எல்லோரும் அமர வசதி வேண்டும் அல்லவா? வாடிக்கையாளர்களை ராஜாதி ராஜாக்களாக உணர வைக்க வேண்டும் என்பது, அங்கே எழுத்தில் காணப்படாவிட்டாலும், கட்டாயமாகக் கடைப்பிடிக்கப்படும் சட்டம்!

அதனால், பழைய சிலாம்பு கிளம்பி விட்ட நாற் காலியைக் கவனப் பிசகாக வரவேற்பறையில் எடுத்த தற்குப் பதிலாக வைத்துவிடாமல், பழுது பார்ப்பதற்காகப் பின் அறையில் கொண்டு வைத்துப் பத்திரப்படுத் தும்படி, பணியாளரிடம் சொன்னாள் அவள்.

சொன்னதோடு நில்லாமல், பழுதானதை, அங்கே கொண்டு வைப்பதையும் நேரில் பார்த்துவிட்டுத்தான், திரும்பி வந்து, புதிதாக வந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து, குணசீலி வேலையைத் தொடர்ந்தாள்.

அல்லாது விட்டால், அதில் வேறு யாரேனும் அமர்ந்து, அதற்கு வேறு அவள் வாங்கிக் கட்ட நேருமல்லவா?

மேலும் மூன்று ஃபைல்களை அவள் தயாரித்து முடிக்கும்போது எம்டி அறையிலிருந்து, குணசீலிக்கு அழைப்பு வந்தது.

நல்ல வேளையாக அவள் தயாராகவே சென்றாள்.

முதல் இரண்டு அலுவலர்கள் பற்றிய விவரங்கள் அதற்குள் அலசி ஆராயப்பட்டிருந்தன.

அவர்களுக்குள் கடைசியாக வந்தவருக்குப் பிர[illegible] இருக்கவில்லை. எனவே, புதிய நிர்வாகத்[illegible] குப் பணி உறுதி செய்யப்பட்டது.

புதிய முதலாளியாக, நித்திலனின் முத[illegible] ஆக்கப் பூர்வமாக இருப்பது, குணசீலிக்கு ஏ[illegible] துக்கு இதமாக இருந்தது.

மனதுக்குள் [illegible] உடனேயே இது என்ன முட்[illegible]

நித்திலன் அவனைக் கண்டுகொள்வதாகவே இல்லை எனும்போது, அவனது எந்த உத்தரவு எப்படி இருந்தால் அவனுக்கு என்ன?

அத்தோடு அவள் வேலையே நிரந்தரம் இல்லாத நிலை!

இதில், அடுத்தவர் பற்றி எந்த உணர்வு கொள்வதும் அசட்டுத்தனம் அல்லவா?

முதலாமவர் பற்றிய உத்தரவுக்கான குறிப்பை எடுத்து முடித்ததும், அடுத்த அலுவலர் பற்றிக் கடைசிப் பேச்சு வார்த்தை நடந்தது.

"இவரது வேலையில் குற்றம் இல்லாதபோதும், இவர் போக வேண்டியவரே!" என்று நித்திலன் தீர்மானமான குரலில் கூறவும், சீலிக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது எனலாம்.

ஏனெனில், அவன் குறிப்பிட்ட அந்தச் சுகந்தன் நல்ல கலகலப்பான மனிதன். வாசாலகமாகப் பேசுவான். கெட்ட பழக்கங்கள் எதுவும் கிடையாது. அலுவலகத்தில் கடன் கூட வாங்கியதும் இல்லை.

மனைவியும் நன்கு சம்பாதிப்பதால், யாரேனும் கேட்டு வந்தால், அவ்வப்போது ஆயிரம், ஐந்நூறு என்று கொடுத்து உதவுவான்.

ஆனால், ஒன்றாம் தேதி சம்பளம் வாங்கும்போது, கறாராகத் திருப்பி வாங்கி விடுவான்.

ஆனால், கொடுத்த பணத்தைக் கணக்காய்த் திரும்பப் பெறுவதைத் தப்பென்று யாரும் சொல்ல முடியாதே!

சொல்லப்போனால், சுகந்தனது அந்தக் கறார்க் குணம் கூட அவனது வேலைக்கான தகுதியை மேம்படுத்திய தாகவே குணசீலிக்குத் தோன்றும்.

ஏன், நீலகண்டனுக்கும் அதே எண்ணம்தான் என்பதும் அவள் அறிந்ததே! அதையே, சுகந்தனைப் பற்றிய குறிப்பில் அவர் எழுதியும் வைத்திருந்தார்.

அப்படியிருக்க..

ஆனால், அவனிடம், நித்திலன் என்ன குறை கண்டு பிடித்திருக்கக் கூடும்?

தன்னிடம் பணி புரிவோரின் நலம் காப்பதை ஒரு முக்கியக் கடமையாகவே கொண்டிருந்த நீலகண்டன், மற்றவனிடம் காரணம் கேட்டார்.

"நீங்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது போல, சுகந்தன் எல்லா வகையிலும் கெட்டிக்காரர்தான் சார்! ஆனால், அவருடைய மனைவி வேலை செய்யும் இடத்தைப் பாருங்கள்! பாங்க்!

"இப்போதெல்லாம் எல்லா பாங்க்குகளுமே பங்கு வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டிருக்கின்றன. அதிலும் இந்தக் குறிப்பிட்ட பாங்க், நிறையவே செய்வதாக விளம்பரமே பார்த்தேன்.

"ஒரே தொழிலைக் கணவன், மனைவி இருவரும் வெவ்வேறு நிறுவனங்களுக்குச் செய்வது, அவ்வ[illegible] சரி வராது. ஏதாவது ஒரு நிலையில், இர[illegible] நிறுவனத்துக்கு அதிக உண்மையாக இ[illegible] பிரச்சினை வந்தே தீரும்.

"அது மட்டுமின்றி, இரண்டு பேருமே [illegible]யே ஊறிப் போகும்போது, போட்டி நிறுவனம் [illegible]றத் தொடங்கும் எண்ணம் வருவதில் அதிசயமில்[illegible]

"அப்படி முடிவெ[illegible] யாளர்களைப் பிரித்துக் கொண்டு போய் விட[illegible]

11.02.2009 20:12

இல்லையா? அதனால், சுகந்தன் இங்கே வேண்டாம்!'' என்று நித்திலன் சொன்னது, மற்ற இருவருக்கும் இப் போது சரியாகத் தோன்றிவிட, வாய் மூடிப் போனார் கள்.

எல்லாம் குறிப்பெடுத்தவளிடம், சுகந்தனுக்கான வேலை நீக்க உத்தரவு, அவனுக்கான நற்சான்று, எல்லாம் தயார்ப் பண்ணச் சொல்லிவிட்டு, நித்திலன் எழுந்தான்.

''வாருங்கள் சார். நாம் போய்ச் சாப்பிட்டுவிட்டு வரு வோம்,'' என்று நீலகண்டனை அழைத்துவிட்டு, மீண்டும் சீலியின் புறம் திரும்பினான்.

''நாங்கள் திரும்பி வருமுன் குறிப்புகள் தயாராக இருக்கட்டும். ஆனால் உத்தரவுக் கடிதங்களில் தேதியிட வேண்டாம். அவற்றை அவரவரிடம் கொடுக்கும்போது குறித்துக் கொள்ளலாம்,'' என்று கூறியவாறே அங்கிருந்து கிளம்பினான்.

அவர்கள் இருவரும் திரும்பி வருமுன் குறிப்புகள், கடிதங்கள் எல்லாம் தயாராக இருக்க வேண்டும் என்றால், அவள் சாப்பிடுவது எப்போது?

அவள் உண்டாலும், இல்லாவிட்டாலும், அதுபற்றி, அவனுக்கு அக்கறை இல்லை என்று சொல்லாமல் சொல்லுகிறான்!

ஏதேதோ நினைவில் கண்களில் தோன்றிய சிறு உறுத்தலைச் சமாளித்தபோது, மனதில் ரோஷமும், தலை தூக்கிவிட, நித்திலன் சொல்லிச் சென்ற வேலையை வேகமாகத் தொடங்கி, வேறு சிந்தனையே இல்லாமல், மடமடவென்று செய்து முடித்தாள்.

அவன் அலட்சியம் செய்ததாலோ என்னவோ, அவளுக்குப் பசியும் தோன்றவே இல்லை.

ஆனாலும், மாலை முடிய வேலை செய்ய, உடம்பில் சக்தி வேண்டுமே!

எந்தக் காரணம் கொண்டும், நித்திலனின் முன்னே சோர்ந்து தெரியக் கூடாது என்று சீலி முடிவு செய்தாள்.

வெளியே கார் வந்தால் தெரியும்படியாக நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு, கொண்டு வந்திருந்த உணவை இடையிடையே தண்ணீரைக் குடித்து வேக மாக விழுங்கலானாள்.

அப்படியும், பாதியிலேயே நித்திலன் காரிலிருந்து இறங்குவது தெரிந்தது.

சட்டென உணவுப் பாத்திரத்தை மூடி வைத்துவிட்டு, அவன் கேட்ட குறிப்புகளைத் தயாராக எடுத்து வைக்க லானாள்.

இன்னமும் நீலகண்டனின் அலுவலகம்தான் என்ப தாலோ என்னவோ, காலையில் போலவே, இப்போதும் அவரை முன்னே போகவிட்டு, அவரைப் பின்தொடர்ந்தே நித்திலன் சென்றான்.

அவர்களைக் கண்டதும் எழுந்து நின்ற... பார்த்துத் தலையசைத்துவிட்டுப் பெரியவர் ... சென்றார்.

கூடவே நடந்தவாறே, லேசாகத் தலை ... ''மரியாதை தெரிந்த நாற்காலிக்கு மாறிவிட்டாய் ... என்றான் நித்திலன்.

நல்ல வேளை, மாற்றி...

11.02.2009 20:12

''ஆமாம்...'' என்று நிமிர்ந்தவுடன் பதிலிறுக்கத் தொடங்கியவளுக்கு, முடிக்கும் விதம் தெரியாமல் போகக் குரல் தேய்ந்து மறைந்தது.

சே! என்ன மடத்தனம்! இதையும் யோசித்து வைத்திருக்க வேண்டாமா?

இனிமேல், அவளுக்கு அவன் நித்திலன் அல்ல! முதலாளி!

சார் என்றோ, பாஸ் என்றோ அவன் விரும்பும் விதமாக அழைத்தாக வேண்டும்.

முதலிலெல்லாம் நீலகண்டனை அப்பா, சித்தப்பாவுக்கு நண்பர் என்பதால் 'அங்கிள்' என்று கூட அழைத்திருக்கிறாள்.

ஆனால், அலுவலகத்தில் அந்த அழைப்பு நன்றாக இல்லை என்று உணர்ந்து, அவளாகவே திருத்திக் கொண்டிருக்கிறாள்.

ஆனால், நீலகண்டன் அவளை வேற்றாகக் கருதியதே கிடையாது! செய்த ஓரிரு தவறுகளைக் கூட, அவர் பரிவாகவே திருத்தியிருக்கிறார்.

ஆனால், இனி அந்த நாட்களை மறந்துவிட வேண்டும்!

என்னென்ன காரணங்களுக்காகவோ, வேலையிலிருந்து நீக்குகிறவன், அவளிடமும் கண்டிப்பாகத்தான் இருப்பான்.. சொல்லப்போனால், இரு மடங்கு கண்டிப்பைத்தான் அவள் எதிர்பார்க்க வேண்டும்.

ஏனெனில், சும்மாவே அவளை வெறுக்கிறவன், நித்திலன்.

அன்று மதிய நேரம் முழுவதுமாக மேலும் மூன்று பேரின் வேலை பற்றி முடிவு செய்யப்பட்டது.

இரண்டு பேரின் விஷயம் பிரச்சினையற்றுப் போக, மூன்றாவது ஆள், எப்போதும் கடனிலேயே இருக்கிறார், செலவாளி, வேண்டாம் என்றான் நித்திலன்.

வேலையை ஒழுங்காகச் செய்கிறார், வாங்குகிற கடனை ஒழுங்காகத் திருப்பிக் கட்டுகிறார்.

அப்படியிருக்க, அவர் எவ்வளவு செலவு செய்தால், இவனுக்கென்ன?

இவன் பணக்காரன் என்றால், மற்றவர்கள் தாராளமாகச் செலவு செய்வது கூடத் தப்பாகிவிடுமா என்று சிறு எரிச்சலோடு எண்ணியபடியே அவன் சொன்னதைக் குறிப்பெடுத்தாள் குணசீலி.

நீலகண்டன் கேட்கவே செய்தார். ''வாசவன்தான் வாங்குகிற கடனை ஒழுங்காகக் கட்டி விடுகிறாரே! அப்புறம், அவரது பொருளாதாரம் பற்றி நமக்கு என்ன நித்திலன்?'' என்று.

''அது அப்படியல்ல சார்!'' என்று அவருக்கு விளக்கம் சொன்னான் நித்திலன்.

''ஒருவர் எப்போதும் கடனில் இருக்கிறார் என்றால், அர்த்தம் என்ன? வரவுக்குள் செலவு செய்யத் தெரியாதவர் என்பதுதானே! பதவி உயர்ந்து, வருமானம் கூடும்போதும், அதற்குரிய அளவு அதிகக் கடன்தான் வ[illegible] திருப்புகிறாரே தவிர, கடன் வாங்குவது நிற்கவி[illegible] ஒன்று. இவருக்கு வட்டியில்லாக் கடனாக அலுவ[illegible]கத்தில் கடன் வாங்கி, அதை வேறு வழியில் பயன்படுத்தி, வரவைப் பெரு[illegible]

11.02.2009 20:12

அல்லது, முடிந்தவரை செலவு செய்து மகிழும் ஊதாரித் தனம் இருக்க வேண்டும்!

''இரண்டுமே கை மீறிப் போனால்? அடுத்தவர் பணத்தை வைத்துத் தொழில் செய்யும்போது, சிறு மனத் தூண்டுதலுக்குக் கூட இடம் இல்லாது பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இல்லையா?'' என்று அவன் கேள்வியாக முடிக்க, நீலகண்டன் பெரிதாகத் தலையாட்டினார்.

''நல்ல வேளையாக, வாசவனுக்கு அந்தத் தூண்டுதல் இதுவரை வராமல் கடவுள் எங்களைக் காப்பாற்றினார்!'' என்றார் நீலகண்டன்.

தொடர்ந்து, ''எத்தனையோ ஆண்டுகளாக இந்தத் தொழில் செய்து வருகிறேன், எனக்குத் தோன்றியே இராத இதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது, நித் திலன்?'' என்று வியந்து கேட்டார்.

''பெரிய விஷயம் ஒன்றுமில்லை சார்!

''நீங்கள் அனுபவ ரீதியாகத் தொழில் நடத்தியவர்கள். நாங்கள் இதற்கென்றே அணு அணுவாய்ப் பிரித்துப் பிரித்துப் படித்துவிட்டு வருகிறவர்கள்!

''உங்கள் தலைமுறைக்கு மனிதர்களிடம் நம்பிக்கை அதிகம். அந்த நம்பிக்கையே ஒரு கவசமாக இருந்து உங்களைக் காத்திருக்கவும் கூடும். திருட்டுப் போகாமல் இருப்பதற்குத் திருடனிடம் சாவியைக் கொடு என்று பழைய காலத்தில் ஒரு நம்பிக்கையே உண்டு. நம்பி இருப்பவர்களைத் திருடன் கூட வஞ்சிக்க மாட்டானாம்!

''ஆனால் எங்கள் தலைமுறையில், யாரையும் நம்பக் கூடாது என்கிற பாடத்தை, ரொம்பச் சின்ன வயதிலேயே உச்சந் தலையில் ஓங்கி அடித்து, எல்லோரும் கற்றுக்

கொடுத்து விடுவதால், அந்த மாதிரி நம்பிக்கைகள் இருப்பதே இல்லை!

''வாய்ப்புக் கிடைத்தால் எல்லோரும் திருடனே என்கிற அடிப்படையில்தான், எல்லோரையும் நாங்கள் பார்க் கிறோம். உங்களுக்குத் தோன்றாத எதுவும் எனக்குக் கை வந்திருந்தால், அதன் காரணம் இதுதான்!'' என்று விளக்கினான் நித்திலன்.

அப்போதும் வியந்துவிட்டு, ''என்ன தன்னடக்கம் பார்த்தாயா!'' என்று குணசீலியிடம் தனியே ஒரு தரம் நீலகண்டன் ஆச்சரியப்பட்டார்.

ஆனால், சீலிக்கு வேறு தோன்றியது.

'உச்சந் தலையில் அடித்து..' என்று ஏதோ, யாரோ கற்றுக் கொடுத்ததாகக் கூறினானே, அவளைத்தான் சொன்னானோ என்று, அவளுக்குச் சந்தேகம்.

சந்தேகம் என்ன? அவளையேதான் சொன்னான்.

ஆனால், அவன் என்ன சொன்னாலும் நெஞ்சறிய, அவள் எந்தத் தப்பும் செய்யவில்லை என்பது அவளுக்கு நிச்சயம்!

ஆனால், அவள் செய்த பிழை?

சாதாரணப் பிழையல்ல.. குற்றம்!

இன்று வரையும், சூடு கண்ட பூனையாக அவள் வாழ்வது அவனால் அல்லவா?

குதிரை கீழே தள்ளியதும் அல்லாமல், குழியையும் பறித்ததாம் என்பது போல, அவளைக் குற்றம் சாட்ட வேறு செய்கிறானே!

இதெல்லாம், அவளையும் வேலையை விட்டு விரட் டப் போவதைச் சூசகமாக அறிவிப்பதாக இருக்குமோ?

11.02.2009 20:12

"என்ன யோசனை சீலி?" என்று நீலகண்டன் கேட்ட பிறகுதான், அவரோடு பேசிக் கொண்டிருந்ததும், பேசிய விஷயமும் அவளுக்கு நினைவு வந்தன.

சமாளித்துக் கொண்டு, "அதில்லை சார், வாசவன் சாருக்குச் சும்மாவே கடன். வேலையும் போய்விட்டால் என்ன செய்வார், பாவம் என்று யோசித்தேன்," என்றாள் குணசீலி.

"அதை நானும் கேட்டேன் அம்மா. வாசவனின் தகுதிக்கும், அனுபவத்திற்கும் எங்கேயும் வேலை கிடைக்கும். நாமும் நற்சான்று கொடுப்போம் என்றாரம்மா!" என்றார் பெரியவர்.

அவளுக்கு இதை ஒப்ப முடியவில்லை. கழுத்தை வெட்டிவிட்டுக் கைக்காயத்துக்கு மருந்திடுவது போல், ஆண்டுக் கணக்கில் வேரூன்றி, ஒன்றி வளர்ந்த இடத்தில் வேண்டாம் என்று வெட்டி விலக்கிவிட்டு, என்ன பெரிய நற்சான்று?

புதிய இடத்தில் வேலை உடனே கிடைத்தாலும், அவருக்கு மனம் பொருந்துமோ, என்னவோ?

ஆனால், நல்லவரான இந்தப் பெரியவரிடம் தன் அச்சத்தையோ, எதிர்மறை அபிப்பிராயங்களையோ தெரிவித்து என்ன பயன்?

அனாவசியமாக, அவர் வேறு சஞ்சலப்படப் போகிறார்.

அது மட்டுமல்ல. அவளுக்கே வேலை நிலைக்கப் போவது இல்லை என்கிற நிலை!

இதில், அடுத்தவரைப் பற்றி அவள் கவலைப்படுவது. அசட்டுத்தனமில்லையா?

இதையும், அவள் நீலகண்டனிடம் தெரிவித்தாளில்லை.

சும்மாவே, பிள்ளை போல வளர்த்த தொழிலை விட்டுப்போவது, அவருக்கு உள்ளூர வருத்தமே. அவரது மன உளைச்சலை இன்னமும் அதிகரித்து, அவரது உறக்கத்தையும் கெடுப்பானேன்?

அன்று முழுவதும் அனுபவித்த கலக்கமும், கவலையும், அதை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாமல் இருப்பதற்கு அவள் செய்த முயற்சிகளுமாகச் சீலியின் தலை வேறு விண் விண் என்று தெறித்துக் கொண்டிருந்தது.

வீட்டுக்குப் போய், ஒரு தலைவலி மாத்திரையைப் போட்டுக் கொண்டு, படுத்து, அந்த மாத்திரையின் வேகத்திலேயே தூங்கிவிட வேண்டும் என்று நினைத்தவாறே, அலுவலகத்தை விட்டுக் கிளம்பினாள் அவள்.

ஆனால், வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்ததுமே, 'படிக்க விடாமல் பாட்டைச் சத்தமாக வைத்தாள்!' என்ற புகாருடன் சுரேந்திரன் வந்து நின்றான்.

"ஒரு பாட்டுக் கேட்கக் கூட இந்த வீட்டில் உரிமை இல்லையா?" என்று சுசி கூச்சல் போட்டாள்.

முதலில் பாட்டிக்காகச் சுசியின் சத்தத்தை அடக்கி, இருவரும் போட்ட நீண்ட சண்டையை ஒருவாறு அவள் தீர்த்து வைத்த விதத்தில், அவளுக்கு அடுத்தவ[illegible] பிடிக்கும் என்று இருவருமே கத்திக் கொண்டு [illegible]கள்!

இரவு உணவுக்கு வேலைக்காரம்மா செய்து [illegible] திருந்த சாப்பாடு பிடிக்கவில்லை என்று அதற்கு ஒரு கூச்சல்!

11.02.2009 20:12

''என் அம்மா இருந்தால், இப்படி ஆறி அவலானதை எல்லாம் சாப்பிடச் சொல்வாளா?'' என்று சுசியின் புலம்பலைச் சமாளிக்க முடியாமல், பெரிய தம்பியிடம் பொறுப்பை ஒப்படைத்துவிட்டுப் படுக்கப் போனாள் குணசீலி!

கடைசி ஆண்டுப் படிப்பை முடித்துக் கொண்டிருப் பவனைப் படிக்க விடாமல் தொல்லை செய்கிறோமே என்று குற்ற உணர்வுதான்.

ஆனாலும், இன்று ஒரு நாள்தான் என்று, தனக்குத் தானே சொல்லி, உறுத்தலைச் சமாளித்துப் படுக்கையில் விழுந்தவளுக்கு, அவள் விரும்பியவாறு தூக்கம்தான் வரவில்லை.

மாறாக, ஐந்தாண்டுகளுக்கும் மேலாக அடைத்து வைத்திருந்த மிச்சம் மீதி நினைவுகளும், கட்டறுந்தது போல, முட்டி மோதிக் கொண்டு தலை தூக்கி ஆடின.

அன்று அவளது உணவைப் பற்றிய அக்கறையே இல் லாமல், வேலையைத் தந்துவிட்டுத் தான் உண்பதற்காக வெளியே போன இதே நித்திலன், முன்பு கோடைக் காலையில் எப்படி நடந்து கொண்டான்!

சின்னச் சின்ன பாக்கெட்டுகளில் அழகான சிறு சிறு சாண்ட்விட்ச்கள், மசாலா ப்ரெட், சுவையான கண்டல் திறுக்கள், என்ன என்று கொண்டு வருவானே! கொஞ்சம் பசியெடுக்குமுன், முகம் பார்த்துச் சாப்பிடச் சொல்லிக் கொடுப்பானே!

பசி பற்றி நாமே உணருமுன், இவனுக்கு எப்படித் தெரி கிறது என்று ஓரிரு முறை அவள் ஆச்சரியமே பட்டிருக் கிறாளே!

அவன் தருவனவற்றின் சிறப்பான சுவையைப் பார்த்து, எந்த ஹோட்டலில் வாங்கியது என்று அவள் கேட்டால் நித்திலன் சொல்லவே மாட்டான்.

''அப்புறம் நீயும் அங்கே போய் வாங்கத் தொடங்கி விடுவாய். என்னுடைய 'ஸ்பெஷல்' என்று ஒன்றும் இராதே!'' என்று சரியான விவரம் தெரிவியாமலே மழுப்பி விடுவான்.

எல்லாமே அவனது வீட்டில், அவனுக்கென்று தயார் செய்து கொடுத்தது என்று தெரியக் கூடாது என்பதற்காக மறைத்தான் என்பது, அவளுக்குப் பிறகுதான் புரிந்தது.

அது தெரிந்தால், அப்புறம் அவன் பணக்காரப் பையன் என்பது தெரிந்து போகுமாம்!

அப்புறம், அவனை மயக்கி, வலை போட்டுப் பிடிக்கும் முயற்சியை அவள் தொடங்கி விடுவாள் என்று மறைத்துப் பேசியிருந்தான் என்பதும் அவள் காலம் கடந்து கண்டுபிடித்த கதை.

கடைசியில், அதையே அவன் உறுதியாக ந[illegible] னானே! அதுதான் அநியாயம்!

அவளை அப்படித் தப்பாக அவனால் எப்படி நினைக்க முடிந்தது?

அவன் தந்ததைத் தட்டாமல் வாங்கித் தின்றதாலா? அப்படிப் பார்த்தால் அவனும்தான் அவள் கொண்டு வந்ததை ருசித்து உண்டான்!

ஒருவேளை 'தான் திருடி.. பிறரை நம்பாள்' என்பது போலவா?

11.02.2009 20:13

அவன் மனதில் கள்ளம் இருந்து அதற்காகக் கொண்டு வந்து கொடுத்ததால், அவளும் அப்படித்தான் இருந் திருப்பாள் என்று எண்ணி விட்டானா?

ஆனால், அந்தப் பொல்லாத கடைசி நாள்வரை, அவன் எதையும் காட்டிக் கொள்ளவே இல்லை. ஆனாலும், அவளை எப்படித் தப்பாக நினைத்தான்?

சாக்கலேட் லாலிபாப்பைச் சப்பியபடி, சுசி முன்னே செல்ல, அவனோடு பேசியபடியே நடக்கையில், அவன் சட்டையில் படிந்த சருகை ஒரு நாள் தட்டிவிட்டாளே, அதைத் தப்பாக எண்ணினானோ?

அருகருகே நடக்கும்போது கைகள், தோள் லேசாக உரசியபோது, அவள் அதைப் பெரிதாகவே நினைக்க வில்லை!

ஒருவேளை, அவள் வேண்டுமென்று செய்ததாக, நித்திலன் எண்ணி யிருப்பானோ? அல்லது,அவனே வேண்டும் என்றுதான் உரசினானா?

அந்தப் பதினெட்டு வயதில், அழகான ஏரிக்கரைத் தென்றலின் சிலுசிலுப்பைப் போலத்தானே, அந்த உரசலும் அவளுக்கு இருந்தது. அவ்வளவேதானே?

அவன் மட்டும் எப்படித் தப்பாக நினைத்தான்?

அத்தைகள் வந்திருப்பதை முன்னிட்டுக் கடைசியாக, அந்த மூன்று நாட்கள் அவனைப் பார்க்க முடியாது என்று சீலி சொன்ன போது, அவளைப் போலவேதான், அவனும் வருத்தப்பட்டான்.

அத்தைகள் எதையும் தப்புக் கண் கொண்டு பார்க் கிறவர்கள். அதனால் எஸ்எம்எஸ் கூட அனுப்ப வேண் டாம் என்று அவள் கேட்டதை?

நித்திலனை ஒரு நண்பனாகக் கருதி, அவள் இயல் பாகத்தான் கேட்டாள்.

ஆனால், இந்த மூன்று நாள் பிரிவு, அவனது கட்டுப் பாட்டைத் தகர்த்து, அவளது காலடியில் விழ வைக்கும் என்று அவள் கணக்கிட்டுச் சொன்னதாக எண்ணி னானோ?

ஆனால் இதெல்லாம், பிற்காலத்தில், குணசீலி மூளையைக் கசக்கி யோசித்து யோசித்து மனம் மருகி மருகி நொந்து கண்டுபிடித்த விஷயங்கள்!

கள்ளமற்று அவள் நடந்து கொண்ட விதத்துக்கு, நித்திலன் பூசிய கறுப்புச் சாயம்!

இதே கள்ளமற்ற தன்மையினாலேயே, மறுநாள் கிளம்பப் போவதைச் சாக்கிட்டுத் தான் தங்கியிருக்கும் வீட்டைக் காட்ட, அவளைத் தனியே அவன் அழைத்த அப்போது, குணசீலி அதைத் தவறாகவே [illegible] வில்லை.

அப்படி எண்ணாதது தப்பு. ஓர் இளம் [illegible] நடை, உடை, பாவனை அனைத்திலும் அவள் [illegible] கவனத்துடன் நடக்க வேண்டும் என்று அவளுக்கு[illegible] நித்திலனின் வார்த்தைகளையே சொல்வதானால் அவளது 'உச்சந்தலையில் ஓங்கி அடித்து' அவன் கற்றுக் கொடுத்த நாள் அது.

அன்று அவன் வீட்டில் வைத்து.. வீடல்ல, அது அரண்மனை! அங்கே [illegible]

4

இதற்கு மேல் நினைக்கக் கூடாது, நினைக்கக் கூடாது.. என்று எவ்வளவோ கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முயன்றும், தன் நினைவுகளைத் தடுத்து நிறுத்தக் குணசீலியால் முடியவில்லை.

பெரிய புல் தரையையும், வண்ண மலர்ப் புதர்களையும், பெரிய மாளிகை போன்ற கட்டடத்தையும் பார்த்ததும், குணசீலி தன்னளவில் அதைக் கணித்து, "இதில் உன் பகுதி எது?" என்றுதான் கேட்டாள்.

எழிலாகக் கட்டப்பட்ட பல வீடுகள் அடங்கிய கட்டடம் என்ற எண்ணம் அவளுக்கு!

ஆனால் "வீடு முழுதுமே என்னதுதான்!" என்று அவன் கூறவும், அவளுக்கு ஒரே ஆச்சர்யம்!

ஆச்சரியத்தோடு, மகிழ்ச்சியும் கூட! அழகான சூழலில் இருக்கும் இந்தப் பெரிய வீடு அவனதாக இருக்கிறதே என்று, அவனுக்காகவே சந்தோஷப்பட்டாள்.

ஒரு பிரியமான நண்பனுக்கு, இவ்வளவு அழகான பெரிய வீடு கொடுத்து வைத்திருக்கிறதே என்று சந்தோஷம் மட்டுமே!

ஆனால், அவளது மகிழ்ச்சி எப்படிப்பட்டது என்று நித்திலன் உணர்ந்தது போல, அப்போதே அவளுக்குத் தோன்றவில்லை!

கலா ரசனையுடன் அமைக்கப்பட்டிருந்த தோட்டத்தை அவள் ஆவலாக ரசிப்பதை, அவன் அவ்வளவாகக் கண்டு கொண்டதாகவும் தெரியவில்லை!

மாறாக, "தோட்டம் மட்டுமல்ல... வீடும் மிக அழகாகத்தான் இருக்கும். உள்ளே போய்ப் பார்ப்போமா?" என்று கேட்டு, வீட்டினுள் போவதிலேயே அவன் முனைப்பாக இருந்ததிலும், அவள் தவறேதும் காண வில்லை.

ஒருவரைப் பற்றிச் சந்தேகம் வரும்போதுதானே, அவரது பேச்சு, செயல்களுக்குத் தப்பு அர்த்தம் ஆராயவும் தோன்றும்!

அல்லது, நித்திலனைப் போலத் தப்பு வண்ணமே பூசவும்!

இந்தத் தோட்டத்துக்கு நிகரான வீடு என்றால், அ
பார்த்து மகிழாமல் விடுவதே தவறு என்று எண்ண
அவனுடன் வீட்டினுள் சென்றாள்.

அவன் சொன்னது போலவே, வீட்டின் உள்புறமு
வெகுவாக அழகு படுத்தப்பட்டிருந்தது.

கணப்புகள், கடைசல் பிடித்த கால்களுடன் சோபா
கள், சாப்பாட்டு மேஜை, நாற்காலிகள்!

எல்லாவற்றிலும் ஒரே விதமான மர வேலைப்பாடு.

சாப்பாட்டு மேஜையில் இருந்த சிலதைப் பார்த்த போதுதான், நித்திலன் கொண்டு வந்தது எல்லாமே வீட்டுத் தயாரிப்பு

11.02.2009 20:13

ஆனால், வீட்டில் வேறு யாருமே இல்லை என்று தோன்றவுமே, சித்தியின் சில தனிப்பட்ட பேச்சுகள் குணசீலிக்கு நினைவு வந்துவிட்டன.

''இவ்வளவு பெரிய வீட்டில் நீ தனியாகவா இருக்கிறாய்?'' என்று வினவி, அங்கே வேறு யாரும் இல்லை என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட அப்போதும், நித்திலனை அவள் தவறாக எண்ணவில்லை.

இந்த மாதிரிச் சூழ்நிலையில் இருப்பது சரியல்ல என்பதை மட்டுமே எண்ணி.. ''வந்து... போவோமா?'' என்று அவள் கேட்டதை, அவன் கவனித்த மாதிரியே தெரியவில்லை.

மாறாக, வெறுமனே தோளைக் குலுக்கிவிட்டு, ''இங்கே மிகவும் முக்கியமான இடத்தை நீ இன்னமும் பார்க்கவில்லையே...'' என்றான் அவன்.

ரொம்ப அழகாக, ஏதேனும் நூதனமாக அலங்கரித்திருப்பார்கள் போல... அதை ஒரே ஒரு தரம் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு, உடனே கிளம்பி விட வேண்டும் என்று நினைத்தவாறுதான், அவனோடு குணசீலி சென்றாள்.

ஆனால், அவன் அவளை அழைத்துப் போன இடம், அவனது படுக்கை யறை.

அடுத்தவர் படுக்கை யறை என்பதில் தோன்றிய தயக்கம், அறையின் அழகில் மறைந்தது.

பழைய காலத்துப் பஞ்சணை என்பார்களே, அது போலச் சித்திர முகப்புடன் கூடிய அந்தக் கட்டிலைப் போல, அவள் படங்களில்தான் பார்த்திருக்கிறாள். மிகப் பொருத்தமாக, மெத்தை விரிப்புகள்.

சித்தி பாரதியின் சில வழி காட்டுதல்கள் இல்லை என்றால், கட்டிலின் அருகிலேயே போய் ஆராய்ந்திருப்பாள்.

ஆனால், அறை வாயிலில் இருந்து அவள் பார்த்த பார்வையே, அவனுக்குப் போதுமானதாக இருந்தது போலும்!

''எதற்கு இங்கேயே நின்று பார்க்கிறாய்? நான் அழைத்துப் போக வேண்டும் என்றா? வா. நாம் இருவருமாய் அந்த மஞ்சத்தை உரிய விதமாகச் சேர்ந்து ரசிக்கலாம்!'' என்ற அவனது வார்த்தைகள் அவளுக்கு முதலில் தந்தது அதிர்ச்சியையே.

நம்ப முடியாத பிரமிப்பு!

''நித்தி, இது என்ன உளறல்?'' என்றவளுக்கு முதலில் குரலே எழும்பவில்லை.

அல்லது.. ஒருவேளை, அவளை மிரட்டி வேடிக்கை பண்ணுகிறானோ? ஆனால், இது வேடிக்கைக்குரிய விஷயம் அல்ல.

''வா, போவோம்,'' என்று திரும்பி, அவன் ... நடக்கும் வரைகூட, அவனும் அ... நின்றான்.

ஆனால் அடுத்து அவன் செய்ததுதான் ... ஒரு காலத்திலும் மன்னிக்க முடியாத பிழை.

இரண்டே எட்டில் அவளை நெருங்கி, ''சரிதான், வா... ரொம்பத்தான் ராங்கி பண்ணாதே,'' என்று அவளை இழுத்து அணைக்க முற்பட்டான் நித்திலன்.

அதிர்ச்சியை மீறிக்கொண்டு, இப்போது அவளுக்கு ஆத்திரம் வந்துவிட, ''சீ விடு!'' என்று முழுப் பலத்துடன்

11.02.2009 20:13

திமிறி, அவனிடமிருந்து, தன்னை விடுவித்துக் கொண்டாள் அவள்.

"உன்னை நல்லவன் என்று நினைத்துப் பழகினால், நீ இவ்வளவு மோசமானவனா? ராஸ்கல்! இன்னொரு தரம் என்னைத் தொட்டுப்பார். தொட்ட கையை உடைக்கிறேன்! பெண்கள் என்றால், என்னடா நினைத்தாய்? நீ இழுத்த இழுப்புக்கு வருவார்கள் என்றா? உன் தோலை உரித்து விடுவேன், நான். தெரிந்து கொள். இனி, நான் இருக்கும் பக்கம் கூட நீ வரக்கூடாது, வந்தால், கேவலப் பட்டுப் போவாய்!" என்று சீறி விழுந்தாள்.

அதற்கு மேல் அங்கே நில்லாமல், வந்த வழியே வாயிலை நோக்கி விரைந்தாள்.

ஆனால் அவள் அஞ்சியது போல, அவள் பின்னோடு வந்து, அவளைப் பிடித்துக் கொள்ள நல்லவேளையாக நித்திலன் முயற்சிக்கவில்லை.

அவன் பிடித்து இழுக்க, அவள் விடுபடப் போராட... எவ்வளவு அசிங்கமாக இருக்கும்!

மாறாக, "போடி, போ! உன்னை எனக்குத் தெரியாதா, என்ன? ஆனால் இப்போது என்னையும் நீ தெரிந்துகொள்! நீ விரைத்துக் கொண்டு போகப் போக, கெஞ்சிக் கொண்டு உன் பின்னாலேயே ஓடி வருவதற்கு, நான் ஒன்றும் முட்டாள் இல்லை! இனி நீயாக வந்தாலும்..." என்று அவன் இன்னும் என்னென்ன சொன்னானோ, அவள் அறியாள்.

அதற்குள், அவனது பேச்சு தெளிவாகக் கேளாத தூரத்திற்கு அவள் விரைந்தோடிச் சென்றிருந்தாள்.

நித்திலன் துரத்திக் கொண்டு வரவில்லை என்று தெரிந்த பிறகும், சீலி அந்த இரண்டடுக்கு உயரமான பெரிய வீடு கண்ணில் படாத தூரம்வரை நிற்கவே இல்லை.

இவன் இப்படியா, இப்படியா என்று திகைப்பும், தவிப்புமாக ஒரு மரத்தடியில் வெகு நேரம் விழுந்து கிடந்தாள் அவள்.

ஓரளவு தவிப்பு அடங்கும் வரை.

பிறகும், இயன்றவரை தன்னைச் சமனப்படுத்திக் கொண்டுதான், அவளுடைய குடும்பம் தங்கியிருந்த இடத்துக்கு அவள் சென்றது.

அப்போதும், மகளின் முகத்தைப் பார்த்து [illegible] "ரொம்ப நேரம் நடந்தாயாடா? [illegible] திரும்பினா[illegible] அடுத்த ஆண்டுதான் மீண்டும் வ[illegible] பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று விடாம[illegible] துக்கும் அலைந்தாயாக்கும். போய்க் கொ[illegible] ஓய்வாய் உட்கார்ந்திரு. அப்புறமாகச் சாமான் [illegible] வேண்டும்," என்றாள் பெற்ற தாயார்.

"இருக்கட்டும் அக்கா! சாமான்களை நாமே [illegible] கொள்ளலாம். செல்லம் ரொம்ப ஓய்ந்து தெ[illegible] இந்தாடா. இந்தப் பழச்சாறு எடுத்தது இரு[illegible] முதலில் இதைக் குடித்துவிட்டுச் சற்றே படுத்திரு[illegible]" என்றாள் சித்தி!

இருவருமே அவளைப் பற்றி எந்தவித ஐயமும் இல்லாமல், கனிவாகப் பேசப் பேச, அவர்களிடம் சொல்லாமல் நித்திலனோடு பேசிப் பழகியதே பெரும் தவறு என்ற எண்ணம், குணசீலிக்கு உறுதிப்பட்டது.

11.02.2009 20:14

அவள் கள்ளமற்றுப் பழகியபோதும், அவன் புத்தி எவ்வளவு மோசமானதாக, மட்டமாய் இருந்திருக்கிறது!

ஆண்களின் கள்ளப் பார்வை, தப்பான அணுகுமுறை பற்றிச் சித்தி பாரதி அவளுக்குச் சில எச்சரிக்கைகள் தந்திருக்கிறாள்தான்!

ஆனால், நல்லவன் போல இலகுவாகப் பழகிக் கொண்டிருந்த நித்திலன் இப்படிப்பட்ட ஓநாயாகப் பாய்வான் என்று அவள் எப்படி எதிர்பார்ப்பாள்?

அவன் இப்படிப்பட்டவனாக இருக்கக் கூடும் என்று, அவள் எதிர்பார்ப்பதற்குச் சித்தி கூறியது போன்ற எந்த வித அறிகுறியுமே அவனிடம் இருக்கவில்லையே!

அதனால்தானே அவனோடு இலகுவாக...

மறுபடியும் மருகத் தொடங்கிய மனதைக் கட்டுப் படுத்தி, குணசீலி ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள்.

அப்பா, சித்தப்பா போல நல்லவர்கள் வாழ்ந்த காலம் முடிந்து விட்டது.

இன்றைய ஆண்கள் இப்படித்தான் இருப்பார்கள். இவர்களிடமிருந்து, அடியோடு ஒதுங்கி இருப்பது, அவளுக்கு நல்லது.

இந்த முடிவின்படியே, இந்த ஐந்தாண்டு காலத்துக்கும் மேலாக வாழ்ந்தும் முடித்துவிட்ட பிறகு, இப்போது இவனே இங்கே வந்து நிற்க வேண்டுமா?

வந்தே நின்றபின், அதுவும், அசைக்க முடியாத நிலையில் அவன் அமர்ந்தும் விட்ட பிறகு, அவன் வந்தது பற்றி வருந்திப் பயன் இல்லை.

இனி என்ன செய்வது?

இப்போதைக்கு வேலை அவளுக்கு..அவளுடைய குடும்பத்துக்கு அவசியம். படிப்புச் செலவுகளுக்குப் பல்வேறு வைப்பு நிதிகளிலிருந்து பணம் வரப் பெற்றவர்கள் ஏற்பாடு செய்திருந்த போதும், உணவு, மருந்து போன்ற அன்றாட வாழ்க்கையை நடத்துவதற்கு, அவளது ஊதியம் மிகவும் தேவைப்பட்டது.

இன்றியமையாதது என்பார்களே, அதுபோல!

எனவே,அவளாக இப்போது வேலையை விட முடியாது. இயன்றவரை, அதைத் தக்க வைத்துக் கொள்ளவே, அவள் முயல வேண்டும்.

ஆனால் அன்று, ஐந்தாண்டுகளுக்குச் சற்று முன் போல, அவன் நடக்க முயன்றால், வேலையை விடுவது தவிர வேறு வழியும் கிடையாது.

ஆனால் ஒன்று, அவன் உதாசீனமாக நடத்துவதைப் பார்த்தால், அவனுக்கும் அந்த மாதிரி எண்ணம் ஏதும் இருப்பதாகவும் தோன்றவில்லைதான். முன்பெல்லா[illegible] எப்படிக் குழைந்து, சிரித்துப் பேசுவான்!

ஆனால், அந்தக் குழைவின் முடிவை நி[illegible] போது, இந்தக் கடுமையே மேல் என்றுதான் அவ[illegible] தோன்றியது.

நித்திலன் இப்படிக் கடுமையாக, வேலையில் கண்டிப் பாக இருக்கிறவரை, அவளுக்குப் பிரச்சினை கிடையாது! ஏனெனில் எவ்வளவு கடுமையாக உழைக்கவும், அவள் தயார்!

இந்த ஆண்டு ம[illegible]ன் [illegible] முடிகிறவரையிலும், இந்த வேலை [illegible]!

11.02.2009 20:14

ஏனெனில், 'காம்பஸ் செலக்ஷ'னில் அவனுக்கு ஏற்கெனவே நல்ல வேலை உறுதி செய்யப்பட்டிருந்தது.

அதன் பிறகு, அவன் பார்த்துக் கொள்வான்.

அவளும் இன்னொரு வேலையைத் தேடிக் கொண்டு விட்டால், பெற்றோர் இருந்த காலம்போல, மிகவும் வசதியாக.. சசியின் மனம் திருப்திப்படும் அளவுக்கு வளமாகவே வாழலாம்.

எனவே கொஞ்ச காலம்தானே இந்தக் கஷ்டமெல்லாம்?

யாரோ ஒரு திமிர் பிடித்தவனிடம் வேலை செய்ய வேண்டியிருப்பதாக எண்ணிப் பொறுத்துக் கொண்டால் போயிற்று.

இவ்வளவும் யோசித்து முடித்த பிறகு, மனம் ஓரளவு அமைதி பெறவே, ஒருவாறு குணசீலியால் தூங்கவும் முடிந்தது.

மறுநாள் வாசவனுக்கான நற்சான்றை நித்திலன் சொல்லச் சொல்லக் குறிப்பெடுத்தபோது, தன்னை மீறி அவளது புருவங்கள் உயர்ந்தன. அந்த அளவுக்கு வாசவன் புகழப்பட்டிருந்தார்.

வானளாவ! எதற்கு இந்த வேஷம்?

அவளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தவன் போல, "என்ன? வாசவன் பிழைப்புக்கு என்ன செய்வார் என்று ரொம்பக் கவலையாமே! நீலகண்டன் சார் சொன்னார்!" என்றான் நித்திலன், சற்று ஏளனமான குரலில்.

அதை நீலகண்டன் சார் சொல்லாமலே இருந்திருக்கலாம். இப்போது, அவளாலும் பதில் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை.

சற்றுத் தள்ளி நின்று, யாருடனோ செல்லில் பேசிக் கொண்டிருந்த பெரியவரிடம் ஒரு பார்வையைச் செலுத்தி விட்டு, "இவ்வளவு சிறந்த முறையில் பணியாற்றிய உங்களை ஏன் வேலையிலிருந்து நீக்கினார்கள் என்று, இதைக் கொண்டு போய்க் காட்டுகிற இடத்தில் கேட்கவே மாட்டார்களாக்கும்?" என்றாள், அவனைப் போன்ற ஏளனமான குரலையே பயன்படுத்தி.

"கேட்கலாமே!" என்று உடனே ஒப்புக் கொண்டான் அவன்.

அவள் தலையைச் சரித்து நோக்கவும், "சும்மா என்றால் கட்டாயம் கேட்டே தீருவார்கள். ஆனால், ஒரு நிர்வாகம் மாறும்போது, சில முக்கியப் பதவிகளுக்குச் சொந்த ஆட்களை அமர்த்துவது வழக்கம்தான் என்பதால், இப்போது யாரும் வேறுபாடாக எண்ணாமலே, இவருக்கு வேலை கொடுப்பார்கள்!" என்றான் நித்திலன்.

இதுகூடத் தெரியாமல் கேட்டாயா என்ற எகத்தாளம்!

அவளும் பேசாமலே இருந்திருக்கலாம். இந்தக் குத்துக்கு வழி இருந்திருக்காது.

"யார் தலையை வேண்டுமானாலும் [illegible] என்னை விட்டுப் போனால் சரி என்ற [illegible] போல!" என்றாள் அவள், எரிச்சலை அ[illegible]மல்.

"பின்னே? அவரவர் தலையை அ[illegible] பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்தக் கால[illegible] நம் தலையைத் தடவ முயற்சிக்கிறவர்களிடமிரு[illegible] நம்மைப் பாதுகாப்பதே பெரும் பாடாக இருக்கிறதே[illegible]" என்றான் அவன் [illegible]

இதற்கு என்ன அர்த்தம்?

இவன் தலையை யார் தடவ முயற்சித்தார்கள்? இவன்தானே...

போன் பேச்சு முடிந்து நீலகண்டன் வந்துவிட, அன்றைய வேலை தொடர்ந்தது.

முந்திய நாள் முழுவதும், அவளை ஒரு பொருட்டாகவே கருதாமல் நித்திலன் நடத்திய விதம், அவளை உள்ளூரக் கொதிக்க வைத்திருந்தது போலும்.

மற்றப்படி, இரவு எடுத்த தீர்மானத்தை மறந்து, குணசீலி அவ்வளவு பேசியிருக்கக் கூடாது.

நித்திலனுக்கும் அதே கருத்துதான் என்பது, அன்று அவளை, அதற்கு மேல் அவன் நடத்திய விதத்தில் தெரிந்தது.

முன் தினம் போலவே, அன்றும் ஒவ்வொரு அலுவலரின் ஃபைலையும் வைத்துக்கொண்டு, நுணுக்கமாக ஆராய்ந்தே, அவர்கள் வேலையில் தொடர்வது பற்றி நித்திலன் முடிவு செய்தான்.

ஒவ்வொருவர் விஷயத்தையும், வெகுநேரம் ஆராய்ந்து அதன் பிறகுதான் முடிவு செய்தான். குறைந்தது, ஒரு மணி நேரமாவது.

மகன் தறுதலையாகத் திரிகிறான் என்று ஒரு தந்தையை வேலை நீக்கம் செய்வது பற்றி அவன் ஆராய்ந்த போது, குணசீலிக்கு ஆச்சரியமே ஏற்படவில்லை. மனைவி ஒத்த பணி புரிகிறாள் என்பதற்காகவே, கணவனை வெளியேற்றுகிறவன் ஆயிற்றே!

அந்தத் தந்தை, இந்த நிறுவனம் தொடங்கிய நாளில் இருந்து, கூட இருந்து உழைத்தவர் என்று நீலகண்டன்

சிறு வருத்தத்துடன் கூறியபோதும், அவன் அதை மதிக்கத் தயாராக இல்லை.

''தொழிலில் இது போன்ற உணர்ச்சிகளுக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது, சார்! நாளைக்கு இந்த மகனின் ஏதாவது ஒரு மடத்தனத்துக்காகப் போலீஸ் நம் நிறுவனத்துக்கு வந்து நின்றால், அதன் விளைவு பற்றி எண்ணிப் பாருங்கள். இந்தத் தொழிலில் வாடிக்கையாளரின் மரியாதை மிக முக்கியம் அல்லவா?'' என்று, அவரையே கேட்டான் அவன்.

தொடர்ந்து, ''இப்போதெல்லாம், என்னென்ன நடக்கிறது, பாருங்கள்! நிறுவனமே செலவு செய்து, ஏதாவது உயர் பயிற்சிக்கு அனுப்பி வைக்கும். ஆனால், பயிற்சி முடிந்து வந்ததுமே, அதிகச் சம்பளம் கிடைக்கிறது என்று, வேறு... ஏன், போட்டி நிறுவனத்திலேயே போய்ச் சேர்ந்து விடுவார்கள். விசுவாசம், நியாயம் என்பதற்கெல்லாம் இப்போது மதிப்பே கிடையாது...'' என்று கூறியவன், அந்த ஃபைலை மேலும் சற்று ஊன்றிக் கவனித்தான்.

பக்கங்களைப் புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தவன், ''ஆனால் கடந்த ஓர் ஆண்டாகப் பையனுக்காக விடுமுறை எடுத்துக்கொண்டு இவர் போனதாகக் குறிப்பில்லை[illegible] அப்படிப்பட்ட குறிப்பு ஏதும் விடுபட்டுப் போ[illegible] சார்?'' என்று நீலகண்டனிடம் கேட்டான்.

எழுதாமல் விட்டிருக்கிறாளோ என்று, வ[illegible]ப் பழத்தில் ஊசியாக, ஜாடையாக அவளுக்குப் பழியே[illegible]கிறான்!

சீலி விரைப்புற்[illegible] ''இருக்கவே இருக்காது, நித்திலன்!'' என்[illegible]

11 02 2009 20:15

கண்டன். ''சின்ன விஷயத்தைக் கூட சீலி விட மாட்டாள்!'' என்றார், நிச்சயத்தோடு.

ஒத்துக் கொண்டு, ''அப்படியானால், பையன் திருந்தி யிருக்க வேண்டும். எதற்கும், ஒரு வாய்ப்புக் கொடுத்துப் பார்க்கலாம்!'' என்று நிறுவனத்துடைய வருங்கால முத லாளி சொன்னது, நீலகண்டன் முகத்தில் மலர்ச்சியைக் கொண்டு வந்தது.

குணசீலியின் கண்களிலும் கவலை அகலக் கண்டவன், உடனேயே அதற்கு ஈடு செய்பவன் போல, ''ஃபைல் பார்த்து நாம் இருவருமாகத் தீர்மானிக்க வேண்டியதாய் நிறைய வேலை இருக்கிறதே. நீலகண்டன் சார், ஹோட்ட லுக்குப் போய்ச் சாப்பிட்டு நேரத்தை வீணாக்குவதை விட, யாரையாவது உணவை வாங்கி வர அனுப்பி விட்டு, நம் வேலையைத் தொடரலாமே! இந்தப் பெண் நமக்குச் சரியாகப் பார்த்து வாங்கி வருவாள்தானே?'' என்று அவரிடம் கேட்டவாறு, பையைத் திறந்து, பணத்தை எடுத்து வெளியே வைத்தான்.

''இரண்டு பேருக்கு!'' என்று சுருக்கமாக உரைத்து விட்டு, அவளை ஏறிட்டும் பாராமல், முன்னே இருந்த காகிதத்தைப் புரட்டலானான்.

உணவு வந்து சேரும்வரை, தன் முக்கிய வேலையை அவன் தொடர்கிறானாம்!

ஒரு சாதாரண ப்யூனின் தரத்துக்கு அவளை இறக்கு கிறான் என்பது, சீலிக்கு நன்றாகவே புரிந்தது. என்னதான், மற்றதுக்குக் கடுமை மேல் என்று அவள் நினைத் திருந்தாலும், இந்த அவமதிப்பு பயங்கரமாக வலிக்கத் தான் செய்தது.

நீலகண்டனுக்கும் திணறல்தான்.

அவளை வருத்தும் நோக்கத்தில் இட்ட உத்தரவு என்பதால், நித்திலன் எதையும் கண்டு கொள்வதாக இல்லை.

ஆனால், தன்னை வேலை நீக்கம் செய்வதற்கான ஒரு காரணத்தைத் தானே கொடுத்துவிடக் கூடாது என்ற பிடி வாதத்துடன் பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு, அறையை விட்டு வெளியேறினாள் அவள்.

மகன் வீட்டுக்கு மனைவி சென்றதில் இருந்து, நீல கண்டன் மதியம் என்ன சாப்பிடுகிறார் என்பது குண சீலிக்குத் தெரியும்.

அத்தோடு நித்திலனுக்கு எந்த மாதிரி உணவில் விருப்பம் அதிகம் என்பதும் அவளுக்கு நினைவு வந்தது, ஒரு வலியுடன்.

இரண்டையும் வாங்கிக் கொண்டு வந்து, நீலகண்டன் உட்கார்ந்து சாப்பிடும் ஓரத்துச் சின்ன மேஜையில் தண்ணீர் பாட்டிலுடன் வைத்து விட்டுத் தன்னிட[illegible] வந்து அமர்ந்த சீலிக்குத் தன் உணவை [illegible] முடிப்பது என்று புரியவில்லை.

அவர்கள் இருவரும் வெளியே போனால், அ[illegible]கேயே இருந்தே, அவசரமாகச் சாப்பிட்டு விடலாம். ஆனால், [illegible]க் கத்துப் பகுதியிலேயே இருக்கும்போது, எப்படி முடியும்?

அதுவும் 'இரண்டு பேருக்கு' என்று நித்திலன் பணத்தை நீட்டியது, பச்சை ரணமாக இன்னும் வலித்துக் கொண்டிருக்கையில், [illegible] குப் படவில்லை.

11.02.2009 20:15

எனவே, உணவு வாங்கி வரச் சொல்லுமுன் எடுத்த குறிப்புகளை உரியவாறு கம்ப்யூட்டரில் ஏற்றி, பிரின்ட் போட்டு வைக்கும் வேலையைத் தொடங்கினாள்.

நித்திலன் எல்லாவற்றையும் அப்படித்தானே கேட்கிறான்!

உள்ளே உணவருந்தி முடித்த அரவம் தெரியவும், அலுவலகப் பையனை அழைத்துச் சுத்தம் செய்யச் சொன்னாள்.

அவன் சென்றதும், குறிப்பேட்டின் அடுத்த வேலைக்குத் தயாராக உள்ளே சென்றாள்.

ஒருகணம் யோசித்து, ''நீ இன்னும் சாப்பிடவில்லையே சீலி! சீலி சாப்பிட்டுவிட்டு வரட்டுமே, நித்திலன். சாப்பாடு கொண்டு வந்திருக்கிறாயாம்மா?'' என்று நீலகண்டன் கேட்டது காதில் விழாத மாதிரிப் பேசாமல் நின்றாள் குணசீலி.

திறந்த ஃபைலை மூடி, அருகில் வைத்துவிட்டு, ''சீக்கிரமாகச் சாப்பிட்டு வரச் சொல்லுங்கள் சார்,'' என்றான் நித்திலன்.

காத்திருப்பதாகக் காட்டிக் கொள்கிறான்!

'சாப்பிடும்போது அவசரப்படக் கூடாது. புரையேறிக் கொள்ளும், செமிக்காது, அதுவும், சான்ட்விச் விக்கும், மெல்லச் சாப்பிடு,' என்கிறவன்.

தேவையில்லை என்றால், நீலகண்டன் விடமாட்டார் என்று அறிந்திருந்ததால், வேகமாக வெளியே சென்று, இன்னும் அதிக வேகமாக உணவை முடித்துக் கொண்டு, வேலையைத் தொடங்கத் தயாராக அவள் மீண்டும்

உள்ளே சென்றபோது, ''என்னம்மா மின்னல் வேகச் சாப்பாடா?'' என்று நீலகண்டன்தான் கேட்டார்.

நித்திலன் அவளை நிமிர்ந்தும் பாராமல், ஃபைலைத் தான் திறந்தான்.

இருக்கட்டும், அப்படியே இருக்கட்டும். இவனெல்லாம் அக்கறை காட்டினால்தான் ஆபத்து!

மறுநாள் காலை வேலைக்கு வேண்டும் என்று நித்திலன் சொன்ன சில 'ரிப்போர்ட்'களைத் தயார் பண்ணி வைத்துவிட்டு, குணசீலி அன்று வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தபோது, மிகவும் தாமதம் ஆகியிருந்தது.

நேரம் ஏழு மணியைத் தாண்டியிருக்கவே, அவசரமாகக் கை கால் கழுவிக் கொண்டு வந்து, பாட்டிக்குச் சாப்பாடு, மருந்து கொடுத்து விட்டு எல்லோரையும் உணவருந்த அழைத்தால், அப்போதுதான், சுசி இன்னமும் வீட்டுக்கு வரவில்லை என்பதே எல்லோருக்குமே தெரிந்தது.

திகைப்பும் பயமுமாக, ''என்னடா, அவள் இல்லாததை ஒருவருமா கவனிக்கவில்லை? 'கோச்சிங்' முடிந்[illegible] அவள் எப்போதோ வந்திருக்க வேண்டும்[illegible] கவலையுடன் தம்பிகளைக் கேட்டாள் சீலி.

''சரிதான் போக்கா, நான் என் பாடத்தைப் படிப்[illegible]? அந்த ஊர் சுற்றிக் குரங்கு எப்போது வருகிறது எ[illegible] பார்த்துக் கொண்டிருப்பேனா? ஆளை விடு. இப்போ[illegible] சாப்பாடு ரெடியா, இல்லையா? இல்லையென்றால் சொல்லு. தயாராகும்வரை, நான் [illegible] கிறேன்!'' என்றான் சி[illegible].

ஆனால் பெரியவன் முகத்தில் தமக்கையைப் போலவே கவலை பரவியது.

"வரப்போகும் மாதிரிப் பரிட்சைக்காக, நண்பர்களுடன் சேர்ந்து படிக்கப் போவதாக, உன்னிடம் சொல்லியிருந்தேனேக்கா! படித்து, முடித்துவிட்டு, நானும் இப்போதுதான் வந்து, குளிக்கப் போனேன். சுசி வந்திராததே எனக்குத் தெரியாது! பொறுப்பில்லாத கழுதை! வர நேரமாகும் என்றால், போன் பண்ணியிருக்கக் கூடாது? கவலைப்படுவோம் என்று தெரியாது? அழுது பிடித்து, உள்ளதில் அதிக விலை செல் வாங்க மட்டும் தெரிகிறதே! இப்போது எங்கே என்று...! என்று சினத்துடன் கூறியவனின் குரலில் சுதி ஏறுவதைக் கண்டு, பாட்டி அறையைக் காட்டி, 'ஷ்!' என்று எச்சரித்தாள் குணசீலி.

"பாட்டிக்குத் தெரிந்தால் பதறிப்போய், அவர்களுக்கு ஏதேனும் வந்துவிடும், மகி! ஆனால், நல்ல வேளை, உனக்கு செல் நினைவு வந்தது!" என்று சொல்லிக் கொண்டே, தங்கையின் செல்லின் எண்களைத் தன் செல்லில் தட்டலானாள்.

இரண்டு முறை முயன்றுவிட்டு, "என்ன மகி, தொடர்பே கிடைக்க மாட்டேன் என்கிறதே! என்ன ஆயிற்றோ, தெரியவில்லையே!" என்றாள் தவிப்புடன்.

அலுப்புடன் தோளைக் குலுக்கிவிட்டுக் கையில் இருந்த புத்தகத்தைப் பிரித்தவாறு சுரேந்திரன் அகல, "அதற்குள் பயப்படாதேக்கா. அவள் குணம்தான் தெரியுமே, பேசிக் கொண்டே இருப்பாளே தவிர, ஒழுங்காக 'சார்ஜரி'ல் போடப் புத்தி இராது. இரு, நான் ஒரு தரம்..." என்று தமக்கையைத் தேற்றியவாறு, தன் செல்லை எடுத்தான் மகேந்திரன்.

அக்காவும், தம்பியுமாக மாறி மாறிப் பயனற்று இரு முறை முயன்று பார்த்துவிட்டு, ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் கவலையுடன் நோக்கினர்.

இப்போது என்ன செய்வது? யாரிடம் போய் விசாரிப்பது?

பதினைந்து வயதுப் பெண் எனும்போது, யாரிடமும் கேட்கவே இருவருக்கும் தயக்கம்.

கறுப்பு நிற வாந்தியைக் காக்காய் வாந்தி ஆக்குகிறவர்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்!

செய்வதறியாது இருவரும் திகைத்தபோது, குணசீலியின் செல் ஒலியெழுப்ப, கை பதற, 'ஆன்' பண்ணிக் கேட்டால் சுசிதான்!

"அக்கா, உடனே வாக்கா! நான் செத்துப் போய்விடுவேனோ என்று எனக்கு... எனக்குப் பயம்....மாக இருக்கிறது!" என்று பதறலும், உதறலுமாகக் கேவியது அவளது குரல்.

5

சுசியின் அழுகையினூடே, அவள் இருக்குமிடத்தைக் குணசீலி கேட்டறிந்து [illegible]

11.02.2009 20:15

திரன் போய், அடுத்தவன் சுரேந்திரனின் புத்தகத்தைப் பிடுங்கி வைத்துவிட்டு, அவனை இழுத்து வந்தான்.

''மேஜை மேல் உணவு இருக்கிறது. சாப்பிடு. பாட்டி கூப்பிட்டால், என்னவென்று கேட்டுச் செய். அவர்கள் எங்களைப் பற்றிக் கேட்டால், நாங்கள் மூவரும் சீக்கிரம் வந்து விடுவோம் என்று மட்டும் சொல். இங்கிருந்து எங்கேயும் போகக் கூடாது. அதுவரை உன் புத்தகம் எதையும் தொடக்கூடாது!'' என்று அவனிடம் கண்டிப் பாகக் கூறி விட்டு, மூத்த இருவரும், அந்தப் பகுதியில் நிற்கும், பழக்கப்பட்ட ஆட்டோ ஒன்றைப் பிடித்து ஓடினர்.

சுசி சொன்ன இடத்துக்குப் போனால், அங்கே கூட்டம் கூடியிருப்பது, தூரத்திலேயே தெரிந்தது.

இந்தக் கூட்டத்தின் உள்ளே அவள் இருக்கக் கூடுமோ என்று யோசிக்கும்போதே, கூட்டப் பகுதியிலிருந்து ஓர் ஆட்டோ ரிக்ஷா இவர்களை எதிரிட்டுக் கொண்டு வந்தது.

''தப்பு சைட் வரான், பாருங்க!'' என்று அவர்கள் வந்த ஆட்டோ ஓட்டுனர் சமாளித்து ஒதுங்கும்போதே, எதிர் ஆட்டோவில் இருந்து, ''*சீலிக்கா, சுசி அங்கே!*'' என்ற குரல் கேட்டு, அவசரமாகத் திரும்பிப் பார்த்தாள் குணசீலி.

''விஜிதா! சுசி கூடப் படிக்கிறவள், சினேகிதி!'' என்றாள், எதிர் ஆட்டோவில் சென்றவளை அடையாளம் கண்டு.

கூடவே, இன்னும் இரு பெண்கள்!

''சினேகிதி என்கிறாய்...! அவளை விட்டு விட்டு நம்மைப் பார்த்தும் நில்லாமலே ஓடுகிறாளே! இவ ளெல்லாம்...'' என்றான் மகேந்திரன் சினக் குரலில்.

''விடு மகி. கஷ்டத்தில் கை விட்டு ஓடுகிறவர்களை நாம் பார்த்தது இல்லையா? டிரைவர்! சற்று ஓரமாக நிறுத்திக் கொள்கிறீர்களா? இதோ வருகிறோம்,'' என்று ஆட்டோ சரியாக நிற்குமுன்னே இருவரும் இறங்கி ஓடினர்.

''பொறுப்பில்லாமல் சின்னப் பசங்களாகச் சேர்ந்து கூத்தடித்தால் இப்படித்தான்! பிழைக்குமோ, என்னவோ?'' என்று யாரோ சொல்வது காதில் விழவும், இன்னமும் பதறிப் போய்க் கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு, உள்ளே போனால், அங்கே பார்த்த காட்சியும் ஓரளவு பயங்கர மானதாகத்தான் இருந்தது.

அங்கங்கே தெறித்திருந்த ரத்தம்! திறந்திருந்த காரின் ''ஸ்டியரிங் வீல்' மீது ஒருவன் முக்கி முனகியபடியே கவிழ்ந்து கிடக்கத் தனியே நின்று, ''ஐயோ, ஐயோ, அக்கா, அக்கா!'' என்று முகத்தை மூடிக் கொண்டு கத்திக் கொண்டிருந்தவள் சுசி!

மின்னலாய் அவளை நெருங்கி, ''சுசிம்மா, சுசி, இ[illegible] அக்கா வந்து விட்டேன் பார், இதோ பாரடா [illegible] என்று குணசீலி அவளை அணைக்க, ''அ[illegible] அப்படியே அவளைக் கட்டிப் பிடித்துக் [illegible] கதறினாள் சின்னவள்.

''கார் ஓட்டத் தெரியும் என்று சொன்னான்க்கா...! ந[illegible] செத்துப் போகப் போகிறேன்னு பயம்மாய்... இங்கிருந்து என்னைக் கூட்டிப் போய் விடுக்கா...'' என்று நடுங் கினாள்.

தங்கையை அணைத்தவாறே, ''போகலாம், போக லாம். அந்தப் பையனு[illegible]

என்று குணசீலி சொல்ல, மகேந்திரன் போய் அங்கே பக்கத்தில் நின்றவர்களிடம் விசாரித்தான்.

''இவன் செல்லை எடுத்து, யார் என்று கண்டு பிடித்துச் சொல்லியிருக்கிறார்களாம். இதோ வந்து விடுவார்கள் என்கிறார்கள். அதற்குள், இவனுக்கு ஏதாவது செய்யலாம் என்றால், தொட்டு நகர்த்துவதே தப்பாகி விடுமோ என்றிருக்கிறது...'' என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே, ஒரு கார் வேகமாக வந்து 'சரக்' என்று அவர்கள் அருகே நின்றது.

காரின் நிறத்தைப் பார்த்ததுமே துணுக்குற்ற சீலிக்கு, அதிலிருந்து இறங்கிய நித்திலனைப் பார்த்ததும், வெகுவாக மனம் சோர்ந்து போயிற்று.

சும்மாவே இக்கட்டான நிலைமையில் திணறிக் கொண்டிருக்கும்போது, இவன் வேறு வந்து நிற்க வேண்டுமா?

கூடவே ஒரு காவல் அதிகாரி வேறு!

''என்ன கூட்டம் இங்கே! ஏன் காவல் நிலையத்தில் சொல்லவில்லை?'' என்று அவர் அதட்டியதில், கூட்டம் கலைந்தது.

ஆனால், இப்போது அனுமதியின்றிச் சுசியை எப்படிக் கூட்டிப் போவது?

அந்தப் பெண்களைப் போல ஓடாமல், அடிபட்டுக் கிடப்பவனைத் தனியே விட்டுப் போக மனமற்று, அவனுக்குத் துணை வரட்டும் என்று நின்றதற்கு, இது வெகுமதி போலும்!

காவல் அதிகாரியைப் பார்த்ததாலோ என்னவோ, சுசி இன்னமும் அதிகமாக ஒண்டி நடுங்கினாள்.

ஒரு முடிவுக்கு வந்து, ''சார்...!'' என்று காவல் அதிகாரியை விளித்தாள் சீலி. ''எங்கள் தங்கை மிகவும் பயந்திருக்கிறாள். சார், உடம்பெல்லாம் நடுங்குகிறது. டாக்டரிடம் போக வேண்டும். நாங்கள் போகலாமா, சார்? எங்கள் முகவரி எழுதித் தருகிறேன்!'' என்று கேட்டாள்.

கூட்டி வந்தவனின் முகத்தைப் பார்த்தார் அவர்.

கல்லாக இருந்த நித்திலனின் முகத்தில் என்ன கண்டாரோ? போகலாம் என்பது போலச் சைகை செய்பவரின் முழுக் கவனமும் இப்போது அடிபட்டவனின் மீது இருந்தது.

அவனது நிலை அறியாமல் செல்ல மனமின்றி, குணசீலியும் ஒரு கணம் தயங்கி நின்றாள்.

''அக்கா...'' என்று அவள் தோளை மகேந்திரன் மெல்லத் தொடவும், சுசியை அணைத்தவாறே, மூவரும் ஆட்டோ நிற்குமிடம் சென்றார்கள்.

சுசியின் நடுக்கமும் அரற்றலும் அதிகமாக இருக்கவே, வழியிலேயே வைத்தியரைப் பார்த்து, அவர் எழுதிக் கொடுத்த மாத்திரையை வாங்கிக் கொண்டு [illegible] வந்து சேர்ந்தனர்.

தங்கையை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு [illegible] தன் வழியே போனான்.

சுசியைக் கட்டாயப்படுத்தி, உண்ணச் செய்து [illegible] திரையைக் கொடுத்துப் படுக்க வைக்கும்போது, [illegible] பதினொன்றுக்கும் மேலாகி விட்டது.

அப்போதும் உடம்பு தூக்கிப் போட, ''அவனுக்குக் காரை நன்றாக ஒட்[illegible] தெரியும் என்று சொன்னானக்கா! பார்த்தால் ஒட்டத் [illegible]டே

11.02.2009 20:16

இருந்தேன்க்கா! திரைப் படங்களில் 'ஸ்லோமோஷ'னில் வருமே. அதுபோல அப்படியே போய் மரத்தில் காரை மோதினான். நிறுத்து. நிறுத்து என்றால், அவன் நிறுத்தவே இல்லை. அவன் காதிலேயே விழவில்லை. அந்தக் கார் முட்டும்போது. நம் அம்மா, அப்பாக்களைப் போல, நானும் சாகப் போகிறேன்னு நினைத்தேன்க்கா! உன்னை யெல்லாம் விட்டுவிட்டு. இனிமேல் அவர் களைத்தான் பார்க்கப் போகிறேன்னு...'' என்று தமக்கை யின் இடுப்பைக் கட்டிக் கொண்டு குரல் நடுங்கினாள் சின்னவள்.

முன்னேயும் இதே போல அவள் அழுதது நினைவு வந்தது குணசீலிக்கு.

எவ்வளவு பயங்கரமான நாட்கள் அவை!

தலையை உலுக்கி, அந்தக் கொடிய நினைவுகளை ஒதுக்க முயன்றபடி, ''ஷ். சசி! அப்படியெல்லாம் ஒரு நாளும் ஆகாது. நம் பெரியவர்கள் எல்லாருமே கடவுளாக மாறி, நம்மைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கும்போது, நம் யாருக்கும் எதுவும் ஆகாது!'' என்றாள். தங்கையின் முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்து, ஆறுதல் படுத்தித் தூங்க வைத்தாள் சீலி.

ஒருவாறு சசி அசைவற்று உறங்கத் தொடங்கியதும், குணசீலி எழுந்து வந்தால், ஹாலில் ஏதோ பாடக் குறிப்புகள் எடுத்தவாறே, மகேந்திரன் காத்திருந்தான்.

அவளைக் கண்டதும், கை வேலையை மூடிவிட்டு அவன் எழவும், ''நீ தூங்கப் போவதற்கென்னடா? அவ ளிடம் ஏதாவது கேட்பதானாலும், காலையில்தான் ஒழுங் கான விவரம் கிடைக்கும்,'' என்று அசதியுடன் நெற் றியைத் தேய்த்து விட்டவாறே கூறினாள் மூத்தவள்.

''இல்லைக்கா. அதற்காக உட்கார்ந்திருக்கவில்லை. அலுவலகத்திலிருந்து வந்து நீ ஒன்றும் உண்ண வில்லையே! அலுப்பில் அப்படியே பட்டினியாய்ப் படுத்துக் கொண்டு விடுவாயோ என்றுதான் உட்கார்ந் திருந்தேன். வா சாப்பிடு!'' என்று அவளுக்காக அவன் தட்டில் எடுத்து வைத்திருந்ததைக் கொணர்ந்து கொடுத் தான்.

''நீயும்தான்...'' என்று தம்பியை ஏறிட்டுப் பார்க்க நிமிர்ந்தவளுக்கு, இயலாமல் கண்கள் பனித்தன.

இதுதான் குடும்பம், பாசம் என்பது!

இதெல்லாம் இல்லாமல் வளர்ந்தால் அப்படித்தான் புத்தி போகுமோ? ஒரு வகையில் பாவம்தான் என் றாலும்...

''நான் சாப்பிட்டு விட்டேன். நீ வரும்வரை உட்கார்ந் திருக்கத்தான் பாடத்தை எடுத்தேன்...'' என்று கைகளை நெட்டி முறித்தவன், ''நான் படுக்கப் போகிறேன். அக்கா! நீயும் சாப்பிட்டதும், மற்றதை நினைக்காமல் தூங்கு. எதுவானாலும் நாளை பார்த்துக் கொள்ளலாம்,'' என்று அவனும் சுரேந்திரனும் பகிர்ந்து கொள்ளும் அறையை நோக்கிச் சென்றான்.

அவன் அறைக்குள் சென்று ஐந்து நிமி… யிருக்கக் கூடும்.

தம்பி எடுத்து வைத்துக் காத்திருந்தானே … காகவே கஷ்டப்பட்டு உணவை விழுங்கி முடித்துவி… எப்போதும் போலப் படுக்குமுன் பாட்டியின் அறைக்குள் எட்டிப் பார்த்தாள் சீ…

11.02.2009 20:16

பாட்டிக்கு அயர்ந்த தூக்கமே. ஆனால் தானாக வந்ததல்ல. மூன்று ஆண்டுகளாகத் தூக்க மாத்திரையின் தயவில்தான் பாட்டி தூங்குவது.

அப்போதும் சட்டென்று விழித்து விடுவார்கள் என்பதால், ஒலி எழுப்புவதில் எல்லோரும் கவனமாக இருப்பார்கள்.

மெல்லத் திரும்பி வந்து, விளக்கை அணைக்கக் கையை உயர்த்தியபோது, அழைப்பு மணி படபடவென்று பொறுமையிழந்து பலமுறை அழுத்தப்பட்டு ஒலித்தது.

யார் என்று பக்கவாட்டு ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்தால், நித்திலனே!

அந்தப் பையனுக்கு ஏதாவது...

நடுங்கிப் போய்க் கதவைத் திறந்தாள் அவள்.

''அ... அந்தப் பையன்... எப்படி...?'' என்று அவள் [illegible] கலக்கத்துடன் கேட்டதைக் காதிலேயே வாங்கிக் கொள்ளாமல், ''உங்கள் வீட்டுப் பெரியவர்களை வரச் சொல். அவர்களோடு நான் உடனே பேச வேண்டும். பெண்ணை வளர்த்திருப்பது பற்றி அவர்களிடம் ஒரு கேள்வி கேட்க வேண்டும். சீக்கிரமாகக் கூப்பிடு அவர்களை!'' என்று படபடத்தான் அவன்.

அவன் எந்த அளவுக்குக் குரலை உயர்த்தியிருந் [illegible], அவளுக்குத் தெரியாது.

ஆனால், அவனது வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் செவிப்பறையில் பலமாக மோதுவது போல உணர்ந்த குணசீலி, ஓடிப்போய், அழைத்தால் உடனே கேட்க வேண்டும் என்பதற்காக எப்போதும் லேசாகத் திறந்து

வைத்திருக்கும் பாட்டியின் அறைக் கதவை, இழுத்து நன்றாக மூடினாள்.

''ப்ளீஸ், சத்தமாகப் பேசாதீர்கள். பாட்டி விழித்துக் கொண்டு விடுவார்கள். வயதானவர்கள். தூக்கம் கலைந்தால் உடம்பு சரியில்லாமல் போய்விடும் என்பதால், அவர்களோடு இப்போது பேச முடியாது. ப்ளீஸ்... போய் விடுங்கள்!'' என்று தணிவாகவே கேட்டுக் கொண்டாள்.

''நான் உன் பாட்டியோடு பேச வரவில்லை!'' என்ற நித்திலனின் குரலும் தணிந்திருந்தபோதும், கோபம் மட்டும் குறையாமல் அப்படியே இருந்தது.

''நான் கேட்பது, உங்களைப் பெற்றவர்களை. அந்தப் பெரியவர்களைக் கூப்பிடு. பெண்களை இப்படியா வளர்ப்பது என்று அவர்களைக் கேட்க வேண்டும். பதினேழு வயதுச் சின்னப் பையன். காரில் ஏறிக் கொண்டு, அவனை ஓட்ட வைத்து, வேகமாகப் போகச் சொல்லி அவனைச் சீண்டி, தூண்டி விட்டு விபத்துக்கு ஆளாக்குவதா என்று கேட்க வேண்டும். முதலில் கூப்பிடு அவர்களை!'' என்று அவளை விரட்டினான் அவன்.

பெற்றவர்களைக் கூப்பிடுவதா? விபத்துப் ப[illegible] அவர்களிடம் கேட்பதா? அம்மாடி!

விக்கித்து, வாயடைத்து நின்றாள் குணசீலி.

அவள் அசையாமல் நின்றது, அவனுக்கு ஆத்திர மூட்டியது போலும்.

''நான் சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறேன். நீ சும்மா...'' என்று சினத்துடன் அவன் தொடங்கியபோது, ''சற்றுப் பொறுங்கள், சார்!'' [illegible] விட்டது.

எப்போது வந்தானோ?

நித்திலன் பொறுமையற்றுப் பலமுறை மணியடித்ததில்கூட விழித்து இருக்கலாம். ஆனால் தம்பி வந்துவிட்டது குணசீலிக்கு எவ்வளவோ ஆறுதலாக இருந்தது.

ஆண்டுகளே சில ஆகிவிட்டபோதும், அதைப் பற்றிப் பேசுவது, சீலிக்குச் சுலபமாக இருந்ததில்லை. மிகவும் கடினம்தான்.

உணர்ந்தவன் போலத் தமக்கையின் அருகே வந்து, துணையாக நின்று, அவளது கையைப் பற்றிக் கொண்டு, ''நீங்கள் கேட்டதைச் செய்வது, எங்களால் முடியாத ஒன்று, சார்! ஏனென்றால்... ஏனென்றால், மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக, நீங்கள் கேட்ட எங்கள் பெற்றோர், அதாவது நான் சுசி, அக்கா, சுரேன், நால்வருடைய பெற்றோரான பெரியவர்கள் நால்வரும், ஒரு மோசமான கார் விபத்தில் ஒன்றாக இறந்து போனார்கள். மூன்று ஆண்டுகள்தான் ஆகின்றன என்பதால், சுசிக்கும் அந்த இழப்பு நன்றாகவே தெரியும். அப்படி இருக்க, உங்கள் வீட்டுச் சின்னப் பையனை வேகமாக ஓட்டச் சொல்லி, என் தங்கை சீண்டவோ, தூண்டவோ செய்திருப்பாளா? தப்பு வேறு எங்கேயோ சார்! அங்கே போய், அதைத் தேடுங்கள். இங்கே வேண்டாம்!'' என்றான், தெளிவான சிறு குரலில்.

நித்திலன் திகைத்துப் போயிருக்க வேண்டும்.

ஏனெனில், அதற்கு மேல், அவன் எதுவும் பேசவில்லை. சில கணங்கள் அவளை வெறித்து நோக்கிவிட்டு, அக்கா, தம்பி இருவருக்கும் பொதுவாக ஒரு தரம்,

''இது எனக்குத் தெரியாது!'' என்றவன், வந்த வேகத்திலேயே திரும்பி வெளியே சென்று விட்டான்.

புயலடித்து ஓய்ந்தது போல, ''அப்பாடி!'' என்ற பெருமூச்சுடன் ஒரு சோபாவில் தொய்ந்தாள் குணசீலி.

முகவரி கொடுக்கவே இல்லையே, நித்திலன் இங்கே எப்படி வந்தான் என்று யோசனை ஓடியது.

அது என்ன சிதம்பர ரகசியமா? அலுவலக ஃபைலில் தான் அவளது முகவரி இருக்குமே, அவனுக்குத் தெரியாமல் போகுமா என்று தன்னையே திருத்தியும் கொண்டாள் அவள்.

கூடவே மனம் கலங்கியது.

அவன் குற்றம் சாட்டியபடி இல்லை என்றாலும், அந்த நேரத்தில் அந்தக் காரில் சுசி இருந்ததும் அவ்வளவு சரியில்லைதானே!

என்னதான் சினேகிதர்கள் சேர்ந்து சென்றார்கள், சுற்றினார்கள், வந்தார்கள் என்றாலும், அதற்கு நே[illegible] காலம் என்று இருக்கிறதுதானே!

நல்லவேளையாக நித்திலன் இந்த விதமாக யோ[illegible] தொடங்கவில்லை. யோசித்திருந்தால் அதற்கு [illegible]கத்தியிருப்பான்.

ஆனால், அவன் பேச்சு இன்னமும் இவ்வளவு பாதிக்கிறதே!

முதலாளி என்பதாலா?

''அக்கா, உன்னைப் படுத்துத் தூங்கச் சொன்னேனே!'' என்று சற்று அழுத்தமா[illegible] மகேந்திரன்.

''இதோடா!'' என்று எழுந்தாள் குணசீலி. ''நல்ல நேரத்தில் வந்தாய். என்னால் இப்படிப் பொட்டில் அடித்தது போலச் சரியாகச் சொல்லியிருக்க முடியாது!'' என்றாள் நன்றியோடு.

''உனக்குப் பாசம் அதிகம். சில வார்த்தைகளைச் சிலரோடு சேர்த்து இன்னமும் உன்னால் சொல்ல முடிவதில்லை. ஆனால் இந்த மாதிரி ஆட்களுக்கு, இப்படிச் சொன்னால்தான் புரியும். சரி, போய்ப்படு. நாளைக்கு வேலை இருக்கிறதுதானே?''

''ஆமாமடா...! அது நினைவும் இருக்கிறது. இதோ, படுக்கக் கிளம்பியும் விட்டேன்.''

மறுபடியும் ஒரு தரம் கதவை லேசாகத் திறந்து, பாட்டியை எட்டிப் பார்த்துவிட்டு, அப்படியே கதவை விட்டு விட்டுக் குணசீலி படுக்கப் போனாள்.

படுத்த பிறகும், உறக்கம் மறந்து போனது. அலை பாய்ந்தது.

பக்கத்துப் படுக்கையில் உறங்கிய சுசியைப் பார்க்கையில் சித்தி பாரதியின் நினைவு வந்தது.

அன்பின் உரு! அவள் சிற்றன்னையாய் வாய்த்திரா விட்டால், குடும்பம் அவ்வளவு ஒற்றுமையாக இருந்திருக்குமோ, என்னவோ?

அந்தப் பதினெட்டின் தொடக்கத்தில், குணசீலியின் உள் வேதனை ஊகித்து, தூண்டித் துருவாமல் ஆறுதல் படுத்தினாளே!

அதே சமயம், பெண் வளர்ந்து விட்டாள் என்று உணர்ந்தது போல, இலை மறையாக எச்சரிக்கைகள்!

அந்த எச்சரிக்கைகள் பின் நாட்களில் பெரிதும் பயன்பட்டனதான். ஆனால், அதற்குள் அவளுக்குக் காயம் பட்டு விட்டது. அவளது தீவினைப் பயனே!

அவள்தான் அவசரப்பட்டுக் காயப்பட்டாள் என்று நினைத்தால், அவளுடைய தங்கை, அவளை விட அவசரக்காரியாக இருக்கிறாளா?

சேச்சே இராது! வெறும் பதினைந்து வயதுச் சிறுமி!

ஆனால், சைத்தான் வேதம் ஓதுவது போல, பெண்ணை வளர்ப்பது பற்றி, நித்திலன் என்னவோ சொன்னானே!

பெண் தூண்டினால், சீண்டினால், ஆண் என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வானா?

பாம்பின் கால் பாம்பறியும்! ஆண்களின் அசட்டுச் சபலம் பற்றி, அவனுக்குத்தானே நன்றாகத் தெரியும்!

பெண்ணை வளர்ப்பது பற்றிப் பேச வேண்டும் என்றானே! சுசியைப் பற்றி மட்டும்தானா?

என்னதான் வேதம் ஓதும் சைத்தானாக [illegible] வந்திருந்தாலும், அவனுக்காக, வேதத்தை [illegible] என்று ஒதுக்க முடியாதே!

எதற்கும், நாளை நேரம் கிடைக்கும்போது சித்தி [illegible] அறிவுரைகள் பற்றிச் சுசியிடம் பேச வேண்டும் என்[illegible] அவள் எண்ணும்போதே, சின்னவள் தூக்கத்திலேயே விசிப்பது தெரிந்தது.

பாவம்! ரொம்பவும் பயந்து போயிருக்கிறாள். என்ன சொல்வதானாலும், சுசி திடப்பட்ட பிறகுதான் சொல்ல வேண்டும்.

11.02.2009 20:17

விசிப்புனூடே தங்கையின் கை எதையோ தேடி அலையுறுவதைக் கண்டு, அந்தக் கையைப் பற்றித் தட்டிக் கொடுத்தாள்.

தட்டிக் கொடுத்த கையைப் பற்றியவாறே தூக்கத்தில் ஆழ்ந்த சின்னவளைப் பார்த்தவாறே, சீலியும் மெல்லக் கண்ணயர்ந்தாள்.

நன்றாகி விடுவாள் என்று பார்த்தால், மறுநாளும் சுசி அச்சமும் கலக்கமுமாகத்தான் இருந்தாள் - 'அக்கா! அக்கா!' என்று அவளை ஒட்டிக் கொண்டு.

அவளைத் தனியே வீட்டில் விட்டு விட்டுப் போக மனமின்றி, நீலகண்டனுக்கு போன் செய்தாள் குணசீலி.

விபத்தில் மாட்டித் தங்கை பயந்திருப்பது பற்றிச் சொல்லி, விடுப்புக் கேட்டாள்.

ஆனால், அவர் கோபப்பட்டார். "என்னம்மா, நீ கூடப் பொறுப்பில்லாமல் பேசுகிறாய்! அலுவலகத்தில் நிலைமை என்ன என்று உனக்குத் தெரியாதா? அத்தோடு, இங்கே உன் நிலைமையையும் யோசிக்க வேண்டாமா? உன் தம்பிகள், வேலைக்காரி யாரிடமாவது பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு, தாமதமின்றி வேலைக்கு வந்து சேர்!" என்றவர், அவள் பதில் சொல்லும் முன்பாகவே, பேச்சை முடித்துக் கொண்டார்.

இதைச் சாக்கிட்டு, நித்திலன் அவளை வேலையிலிருந்து விலக்கி விடக் கூடுமோ என்று அவருக்குப் பயம். அதுவே இந்தக் கோபமாக வடிவெடுத்திருக்கிறது.

அத்தோடு, குணசீலி இல்லாமல், நீலகண்டனுக்கும் வேலை நடக்காதுதான். ரகசியம் காப்பது என்பதில்

அடங்குவதால், அலுவலகத்தில் வேறு யாரும் அறியாத விவரங்கள் அவளுக்குத்தான் தெரியும்.

எனவே மற்ற யாரும் உதவவும் முடியாது.

கோபம் அதற்காகவும் வந்திருக்கக் கூடும்.

ஆனால், எதற்கான கோபம் என்றாலும், பெரியவரை மீற முடியாது.

வேறு வழியின்றி, குணசீலி தம்பிகளைக் கூப்பிட்டு, விஷயத்தைச் சொன்னாள்.

"பாஸ் கட்டாயம் வர வேண்டும் என்கிறாரடா. சுசிக்கானால், இன்னமும் உடம்பு தூக்கித் தூக்கிப் போடுகிறது. அதனால், யாராவது துணையிருந்தே ஆக வேண்டும். உங்களில் யார் இருக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டாள்.

"துணை எதற்கு? தூக்கிப் போடும்போது, கீழே விழாமல் பிடித்துக் கொள்வதற்கா?" என்று நக்கலாகக் கேட்டான் சின்னவன் சுரேந்திரன்.

"இந்தச் சுசியால் என்னுடைய நேற்[illegible] வீணாகிப் போயிற்று. இன்றைக்கும் [illegible] மகேனைப் பிடி. அவனுக்குத்தான் வேலை[illegible] விட்டதே! இனியும் என்ன படிப்பு?" என்[illegible] முடியாது என்று தெளிவாகச் சொல்லி முடித்தான்.

"காம்பஸ் தேர்வில் வேலை கிடைத்து விட்டா[illegible] அத்தோடு எல்லாம் முடிந்ததாக அர்த்தம் என்று நினைத்தாயா? எப்படியும், இந்த ஆண்டும் நிறைய மதிப்பெண் வாங்கித் தேர்வில் வென்றால்தானே, வேலை இடத்தில் எனக்கு மதிப்பு! அது மட்டுமில்லாமல் இப்போது கிடைத்திருப்ப[illegible]யற்சி

11.02.2009 20:17

செய்வதானாலும், மற்ற எதையும் விட, இந்த மதிப் பெண்கள்தான் எனக்குப் பலம்! இதேதான்.. பின்னால் உனக்கும்! அதனால், கடைசி ஆண்டுப் படிப்புத் தேவை யில்லை என்று, கனவில் கூடக் கருதாதே!'' என்று அண்ணனாக அறிவுரை கூறினான் மகேந்திரன்.

''ஐ! இப்படியெல்லாம் சொன்னால், நான் பயந்து போய் சீலிக்கா பேச்சுக்குத் தலையாட்டுவேன் என்று நினைக் கிறாயா? அதெல்லாம் நடக்காது. நேற்று நான் இங்கேயே பழி கிடந்தேன். இன்றைக்கு உன் முறை. நான் மாட்டேன்!'' என்றான் சின்னவன்.

''நேற்று நானும்தான் படிக்கவில்...'' என்று தொடங்கிய மகேந்திரன், குணசீலியின் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, ''சரி சரி. எப்படியோ போய்த் தொலை. இந்தக் கழுதை சுசியால், எல்லோருக்கும் ஒரே தொல்லையாகி விட்டது!'' என்று தங்கையைப் பற்றிய தன் எரிச்சலைக் காட்டியபடியே, அவளுக்குத் துணையிருக்க ஒத்துக் கொண்டான்.

தமக்கை அலுவலகத்துக்குக் கிளம்புவது, சுசிக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை.

''நான் எப்படிப் பயந்து போயிருக்கிறேன்! என்னைத் தனியே விட்டு விட்டுப் போக, உனக்கு எப்படி மனம் வருகிறதோ?'' என்றதோடு, அவளது வழக்கமான வசன மாக, ''என் அம்மா மட்டும் இருந்திருந்தால், வேலையா பெரிது என்று ராஜினாமாவே செய்துவிட்டு, என் கூடவே இருந்திருக்க மாட்டார்களா?'' என்றும் புலம்பினாள்.

உண்மைதான். சித்தி, அம்மா எல்லோரும் இருந் திருந்தால், இருவருமே சுசியை மடியில் போட்டுத் தட்டிக் கொடுத்திருப்பார்கள்தான்.

ஆனால், அவர்கள் இருந்திருந்தால், சீலிக்கும் இவ்வளவு பொறுப்புகள் ஏற்கும் கட்டாயம் நேர்ந்திராதே!

ஆனால், சுசி கலங்கி இருக்கும் இந்த நேரத்தில் அதைச் சொல்லி ஒரு பயனும் இல்லை.

அவள் தயங்கி நிற்கும்போதே, ''அக்கா! நீ கிளம்பு. சும்மாவே, இந்த மண்டுவிற்குச் சொன்னால் புரியாது. இப்போது, இவளோடு பேசுவதில் பயனே இராது. நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். இவளுக்காக நின்று, வேலைக் குத் தாமதமாகப் போய்., அங்கேயும் வாங்கிக் கட்டாதே!'' என்று விட்டுத் தங்கையைப் பார்த்து, ''உனக்காக அக்கா வேலையை விட்டு விடலாம். ஆனால், நாளையிலிருந்து சாப்பாட்டுக்கு ஒன்றுமில்லாமல் பட்டினி கிடக்க வேண் டும். செல்... மண்ணாங்கட்டி என்று உனக்குச் செலவுக்குக் காசே இராது! அது பரவாயில்லையா?'' என்று கேட்டான்.

அதிர்ச்சியுற்றுச் சுசி வாயடைத்து நின்ற சில கணங் களில், சீலியைப் பார்த்து மகேந்திரன் 'போ' என்பது போலச் சைகை செய்ய, அவனைப் பார்த்து முறுவலித்தவாறே, அவளும் நழுவிப் போனாள்.

ஆனால் இந்தப் பாடுபட்டுக் கிளம்பிப் பா[illegible] செல்லு முன்பே அவளது செல் ஒலித்தது[illegible]

எடுத்துப் பார்த்தால், பாஸ் நீலகண்டன்[illegible]

''அவசரப்பட்டுக் கொண்டே வீட்டிலிருந்[illegible] விட்டாயாம்மா? பரவாயில்லை. இன்று நீ அலு[illegible] துக்கு வர வேண்டாம். வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போய்[illegible] சுசிப் பெண் பக்கத்திலிருந்து அவளைக் கவனித்துவிட்[illegible] நாளை வா. போதும்,'' என்று பரிவாகக் கூறிப் பேச்சை முடித்தார்.

11.02.2009 20:17

விடுப்புக் கொடுக்கிறார் என்றால், நித்திலனுக்கு என்ன ஆயிற்று? அவன் ஏன் அலுவலகம் வரவில்லை?

காரணம் தெரியாமல் வெடித்து விடும் போல மண்டைக்குள் குழம்ப, ஆட்டோவை ஓரமாக நிறுத்தச் சொன்னாள் குணசீலி.

6

இப்போது என்ன செய்வது?

நீலகண்டன் வர வேண்டாம் என்று சொன்ன பிறகு, அலுவலகத்திற்குப் போய் நிற்பது நன்றாக இராது.

ஆனால், நித்திலன் ஏன் வரவில்லை என்று தெரியாமல் எப்படி இருப்பது? இவ்வளவு முக்கியமான வேலைகளை வைத்துக் கொண்டு, அவன் எப்படி வராமல் இருக்க முடியும்?

என்ன காரணம்?

யோசனையோடு செல்லில் நீலகண்டனை அழைத்தாள் அவள். ''சா... சாரி சார்! வேலை நிறைய இருக்கிறதே! வந்து... என்னால் வேலை கெட வேண்டாம் சார்! நான் வேண்டுமானால்...'' என்று அவள் தடுமாறிக் கொண்டிருக்கும்போதே, நீலகண்டன் குறுக்கிட்டார்.

''பரவாயில்லை சீலி. மிஸ்டர் நித்திலன் அலுவலகத்துக்கு வரவில்லையாம்.''

''ஏ... ஏன் சார்...'' என்று அவசரமாகக் கேட்கும்போதே, அதிகப் பிரசங்கித்தனமாகத் தோன்றுமோ என்ற எண்ணத்தில் அவளது குரல் தேய்ந்தது.

ஆனால் நல்ல வேளையாக நீலகண்டன் அப்படி எண்ணவில்லை போலும். இயல்பான குரலிலேயே, ''நித்திலனுடைய ஒன்றுவிட்ட தம்பிக்கு ஏதோ விபத்தாம். மருத்துவமனையில் தம்பி கூடவே இருக்கிறாராம். அதனால் இன்று வருவதற்கில்லை என்று போன் செய்தார். நல்ல அடி போல. நாளை கூடச் சந்தேகம் என்றார். எப்படியும் இன்று முழுவதும் நீ சுசியோடு இருக்கலாம். நாளை வா, போதும்!'' என்று பேச்சை முடித்தார் அவர்.

ஓகோ! அப்படியானால் விபத்துக்கு ஆளான அந்தப் பையன், வெறுமனே யாரோ தெரிந்தவன் அல்ல. நித்திலனுக்கு ஒன்றுவிட்ட தம்பி.

அவள் வீடு மாதிரி, ஒரு வயிற்றுப் பிள்[illegible] போல, மிக நெருக்கமான உறவா?

ஆனால், அப்படி யாரையும் பற்றி, [illegible] சொன்னதே இல்லையே!

தன் நிதி நிலைமை பற்றி மறைத்தாலும், உற[illegible]ள் பற்றிச் சொன்னான்தானே!

ஒருவேளை, அவனைப் போன்ற பணக்கார உறவுகளையும் மறைத்திருப்பான் போலும்!

எப்படியும் உறவு!

11.02.2009 20:17

விபத்து என்றதும் ஓடி வந்ததோடு, இரவில் சண்டை போடவே வந்தானே, அந்த அளவுக்கு நெருக்கமான உறவு தான்.

அவனுக்காக வேலையையே நிறுத்தி விட்டுக் கூட இருப்பதானால், பாவம்! அந்தப் பையனுக்கு எப்படி இருக்கிறதோ?

அவனுக்குத்தான் அதிகமாகக் காயம் பட்டு, ரத்தம் வந்திருந்தது.

அவனுக்கு என்ன நிலையோ என்று குணசீலிக்கு உள்ளூரப் பதட்டமாக இருந்தது.

அவன் மூச்சுத் திணறிக் கொண்டு கிடப்பது போல ஒரு கற்பனை. அவளுடைய சித்தி பாரதியைச் சீலி அப்படிப் பார்த்திருக்கிறாள்.

மூச்சு வாங்க, 'சுசி! சுசி!' என்று குணசீலியைப் பார்த்து அவள் பதறியதும், எப்படியோ அவள் மனது புரிந்து, ''நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன் சித்தி!'' என்று சீலி சொன்னதும், விரிய முயன்ற உதடுகள் அப்படியே நின்று போனதும்...

உடல் சிலிர்க்கச் சீலி நிமிர்ந்தபோது, வீடு வந்து விட்டிருந்தது.

ஆட்டோவை அனுப்பிவிட்டு உள்ளே சென்று பார்த்தால், சுசி படுக்கப் போயிருந்தாள்.

வேலைக்காரி வேலையைத் தொடங்கியிருக்க, மகேந்திரன் ஹாலில் உட்கார்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பொறுப்புள்ள பிள்ளை! பெரியவர்கள் இருந்திருந்தால், பார்த்துப் பார்த்துச் சந்தோஷப்பட்டிருப்பார்கள்.

யோசனையோடு அவன் எதிரில் போய் உட்கார்ந்தாள் சீலி.

அவள் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, ''என்னக்கா, திரும்பி வந்து விட்டாய்? அலுவலகத்தில் வெடிகுண்டு வைத்து விட்டார்களா?'' என்று கேட்டான்.

வழக்கமான வேடிக்கைப் பேச்சுதான்!

ஆனால் மனம் துணுக்குற, ''அப்படிச் சொல்லாதேடா...! எத்தனையோ பேருக்குச் சோறு போடுகிற இடம்!'' என்றாள் தமக்கை.

''நாம் உட்பட!'' என்று ஒத்துவிட்டு, ''குண்டுதான் இல்லையே. பின்னே என்ன வீட்டுக்கு வந்த பிறகும், முகத்தில் அவ்வளவு சோகம்?'' என்று வினவினான் மகேந்திரன்.

''சோகம் ஒன்றும் இல்லையே!'' என்று முகத்தைச் சீர்ப்படுத்திக் கொண்டு, ''விபத்தில் காயம் பட்டிரு[illegible] தானே, அந்தப் பையன் புது முதலாளியான [illegible] நித்திலனுடைய தம்பியாம். அடி பலம் போலிரு[illegible] தம்பிக்குத் துணையிருப்பதால், அலுவலகத்துக்கு [illegible] வில்லை. அதனால்தான், நீலகண்டன் சார் எனக்கு விடுப்புக் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார். ஆனால்... நாம் வேண்டுமானால், மருத்துவமனைக்குப் போய் அவனைப் பார்த்துவிட்டு வருவோமாடா?'' என்று தம்பியை அழைத்தாள் அவள்.

''என்னது... நீயுமா?'' என்று அதிர்ந்தான் மகேந்திரன்.

எதற்கு இப்படிச் சொல்கிறான் என்று புரியாமல் அவள் விழித்தபோது, ''விதியி[illegible]

11.02.2009 20:18

இழுத்து வைப்பது என்று பெரியம்மா ஒன்று சொல்வார்கள். ஏற்கெனவே, அப்படி ஒன்று உள்ளே படுத்திருக்கிறது நீயும் அவளைப் பின்பற்றாதே, அக்கா. சும்மாவே நேற்று, இங்கே நம் வீட்டுக்குள் வந்து, அந்த ஆள் எப்படிக் கத்தினான்! இன்னும் அவன் இருக்கும் இடத்துக்கு வலியப் போய் வேறு, வாங்கிக் கட்ட வேண்டுமா? சும்மா இருக்கா!'' என்று எழுந்தான்.

''அக்கா! நீதான் வந்து சேர்ந்து விட்டாயே! இன்னும் அதிகத் தாமதம் ஆகிவிடவில்லை. நான் லெக்சரர் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்து படிப்பதில் கலந்து கொள்கிறேன். நாலு பேர், நாலு விதமாகக் கேட்கும்போது, நான் நினைக்காத விளக்கம் எல்லாம் தெரிய வருகிறது!'' என்று தமக்கையிடம் அனுமதி கேட்டான்.

சம்மதமாகத் தலையாட்டி, அவனை அனுப்பி வைத்தாள் சீலி.

இவன் ஒருவன்தான், இன்னமும் இப்படியெல்லாம் அவளிடம் கேட்டுக் கொண்டிருப்பது. மற்றவர்களுக்கு அந்த நினைப்பே கிடையாது.

சுரேந்திரனாவது, படிப்பு தொடர்பாக ஏதாவது புத்தகமோ நோட்டோ வாங்குவதற்காக மட்டுமே வெளியே போவான்.

இந்தச் சுசி, எங்கே இருக்கிறாள்... என்ன செய்கிறாள் என்பதே பாதி நேரம் தெரியாமல் போகிறது.

இனி அப்படி இருக்க விடக்கூடாது.

இந்த மாதிரி இன்னொரு தரம் நடக்க விடுவது தவறு.

அந்தப் பையன் நல்லபடியாகப் பிழைப்பானா?

திரும்பத் திரும்ப, நித்திலனுடைய தம்பியைப் பற்றிய கவலை அவளை அலைக்கழித்துக் கொண்டே இருந்தது.

எப்படியும் சுசியைத் தனியே விட்டுப் போவது முடியாது.

ஆனால்...

ஓர் அசட்டுத் தனத்தில், அலுவலகத்தில் நித்திலனின் செல் எண் எடுத்து வைத்திருந்தாள்.

அவன் செல்போனிலுமா கத்துவான்?

உறுத்தல் தாங்க முடியாமல், செல்லில் அவனது எண்களை அழுத்தியே விட்டாள் குணசீலி.

அவனிடம் எப்படித் தொடங்குவது என்று அவள் யோசிக்கையிலேயே, ''சொல்லு, உன் தங்கை எப்படி இருக்கிறாள்? அவளுக்காக விடுப்புக் கேட்டதாக, நீலகண்டன் சார் சொன்னார். அவளுக்கு ஒன்றும் பிரச்சினை இல்லையே!'' என்று வினவியது நித்திலனின் குரல்.

அவள்தான் என்று எப்படிக் கண்டு பிடித்தான் என்று யோசிக்கும்போதே, அலுவலர்கள் அத்தனை பேரின் எண்களையும், நித்திலன் செல்லில் பதிவு செய்து கொண்டது சீலிக்கு நினைவு வந்தது.

''விபத்து என்றதால், கொஞ்சம் பயந்திருக்... மற்றப்படி சுசிக்கு ஒன்றும் இல்லை!'' என்று விடை... குணசீலிக்கு உடம்பில் சிறு நடுக்கம் பரவியது.

சமாளித்துக் கொண்டு, ''அங்கே... வந்து, உங்கள் தம்பிக்கு எப்படி இருக்கிறது? துணையிருப்பதற்காகவே அலுவலகம் வரவில்லை என்று சார் சொன்னார். ஓ... ஒன்றும் ஆபத்தில்லை...

11.02.2009 20:18

கடுமையாக எதுவும் சொல்வானோ என்று அவளுக்கு அச்சம்தான்.

ஆனால் அவன், "ஒரு நாள் முழுக்கக் கவனிப்பில் வைத்திருக்க வேண்டும் என்று பெரிய மருத்துவர் அபிப்பிராயப்பட்டார்," என்று சாதாரணமாகவே விவரம் சொன்னான்.

"அடிபட்டதில் மயக்கம் வந்திருக்குமோ என்று ஒரு சந்தேகம். அவனைக் கேட்டால், சரியாகத் தெரியவில்லை என்றான்...! அதனால், எதற்கும் இருக்கட்டும் என்று ஸ்கேன் எடுக்க, அவனை கூட்டிப் போயிருக்கிறார்கள். அனேகமாக ஒன்றும் இராது என்றுதான் டாக்டர்கள் எல்லோருக்குமே அபிப்பிராயம். ஆனால், என் பொறுப்பில் விட்டு விட்டு, அருணுடைய பெற்றோர் வெளிநாடு சென்றிருக்கிறார்கள். அதனால் 'ஆப்சர் வேஷன்' நேரம் முடிகிறவரையும் கூடவே இருப்பதாக, நானே முடிவு செய்தேன்."

அவனது ஆத்திரத்தின் காரணம் சொல்கிறானா?

ஏதோ, அந்த ஆத்திரம் வடிந்து விட்டதே, அவளுக்கு நிம்மதியாக இருந்தது.

ஆனால், அவன் அப்படி ஒன்றும் இளகிவிடவில்லை என்றும் அவள் விரைவிலேயே அறியும்படி ஆயிற்று.

சுசியைப் பொறுத்தவரையில், உண்மையாகவே, அவள் உள்ளூரப் பயந்து போயிருந்தாள் என்று நன்றாகவே தெரிந்தது.

முன்தினம் எடுத்துக் கொண்ட மாத்திரையின் சக்தியினால், அடித்துப் போட்ட மாதிரிச் சற்று நேரம் தூங்குவதும், விழித்திருக்கும் நேரத்தில், விபத்தை நினைத்து நடுங்குவதுமாக, அவளது பொழுது கழிந்தது.

மக்கள், மருமக்களை இழந்த அந்த விபத்தின் பின், பாட்டி இப்படித் தன்னுள்ளே ஒடுங்கி விட்ட மாதிரி ஓய்ந்து கிடப்பது பற்றிக் குணசீலி பலமுறை வருத்தப் பட்டதுண்டு.

ஆனால், இப்போது பழைய பாட்டியாக இருந்தால், சுசி ஏன் வீட்டில் இருக்கிறாள், ஏன் பயப்படுகிறாள் என்று எத்தனை கேள்விகள் கேட்டு, இந்த விபத்துவரை எல்லாம் விசாரித்து அறிந்திருப்பாள்!

ஆனால் இன்னொரு விபத்தா என்றும் கலங்கிப் போயிருப்பாள்!

கூடவே எல்லோருக்குமே நன்றாகத் திட்டு விழுந்திருக்கும். திட்டத் தொடங்கிவிட்டால், பழைய பாட்டிக்கு நிறுத்த வராது.

அதனால் அம்மாவும், சித்தியும் பாட்டியின் கோபத்துக்கு ரொம்பவும் பயப்படுவார்கள்.

ஒரு வகையில், எதிலும் அக்கறையற்றுப் பாட்டி இப்படி இருப்பதே, இப்போதைக்குப் பரவாயில்லைதான்.

சுசிக்கு முடிந்த அளவு ஆறுதலாக உடனிருந்தபடியே, செய்ய நேரமின்றிச் சேர்ந்து போயிருந்த சிறு சிறு வேலைகளைச் செய்து முடித்தாள் சீலி.

கடைசியாகச் சுசியின் ஜீன்சில் விட்டுப் போயிருந்த தையலை, மறுபடி அவள் தைத்து முடித்தபோது, சுசியைப் பார்க்கவென்று [illegible] அவளுடைய சிநேகிதப் பட்டாளம் [illegible] சேர்ந்தது.

அவர்களுள் முன்தினம் சுசியைத் தனியே விட்டுச் சென்ற அந்த விஜிதாவைப் பார்க்கையில் குணசீலிக்குக் கோபம் வரத்தான் செய்தது.

ஆனால், இத்தனை பேரைக் கூட்டி வந்திருக்கிறாள். இது சுசிக்கு உற்சாகத்தை அளிக்கக் கூடும் என்று எண்ணி, எல்லோரையும் ஆவல் காட்டி வரவேற்றுச் சுசியிடம் கூட்டிப் போனாள்.

சளபுளவென்று சற்று நேரம் அங்கே ஒரே சத்தம்.

எல்லோருக்குமாக, எலுமிச்சை சாறு பிழிந்து எடுத்துக் கொண்டு போனபோது, முகம் கழுவிவிட்டு, சுசி குளியலறையிலிருந்து வெளியே வந்து கொண்டிருந்தாள்.

உடம்பு, முகம் கழுவினால் கொஞ்சம் தெம்பாக இருக்கும் என்று சீலி சொன்னபோது, அசையாமல் படுத்துக் கிடந்தவள்!

"எழுந்தாலே விழுந்து விடுவேன் போல இருக்கிறது! என்னைக் குளிக்கச் சொல்லுகிறாயே!" என்று பொருமிய தங்கை, இப்போது இயல்பாக முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு வருவதைப் பார்க்கச் சீலிக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது.

இனிச் சுசி நன்றாகி விடுவாள்!

அவள் எண்ணியதற்கேற்ப, "அக்கா! எல்லோருக்கும் ஜூஸ் கொடு. நான் அண்ணன்கள் அறையில் உடை மாற்றிக் கொண்டு, இதோ வந்து விடுகிறேன்," என்று மாற்றுடையோடு ஓடிப் போனாள்.

"சாரிக்கா...! என் அம்மா அப்பாவெல்லாம் உங்கள் மாதிரி நல்ல குணம் கிடையாது. திட்டித் தீர்த்து விடுவார்கள். அதற்குப் பயந்து போய்க் கிளம்பிவிட்டேன்.

வீட்டுக்குப் போய் உங்களுக்குப் போன் செய்ய நினைத்தேன். ஆனால், நல்ல வேளையாக, அதற்குள் நீங்களே வந்து விட்டீர்கள்!" என்றாள் அந்த விஜிதா அவளுக்கும் கொஞ்சம் ஐஸ் வைத்து விளக்க. சீலிக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

மின்னல் வேகத்தில் உடை மாற்றிச் சுசி திரும்பி வர, அறையில் மீண்டும் சளசளப்பு தொடங்கியது.

பேச்சினூடே, "சரிய்யா... பழச்சாற்றைக் கொஞ்சம் சீக்கிரமாகக் குடித்து முடியுங்கள். மருத்துவமனையில் எவ்வளவு நேரம் பார்க்க விடுவார்களோ?" என்று சுசி கூற, "ஆமாம்... ஆமாம்!" என்று அவசரமாகக் கிளம்பினார்கள்.

சினேகிதர்கள் எல்லோருமாக அந்தப் பையன் அருணைப் போய்ப் பார்க்கக் கிளம்புவது குணசீலிக்குப் புரிந்தது!

ஆனால், அங்கே நித்திலன் துணை [illegible] பார்க்க விடுவானா?

பெரிதாக ஒன்றுமிராது என்று நினை[illegible] சொன்னது நினைவு வந்தது. ஒரு[illegible] அருணையும் இந்தக் கூட்டம் உற்சாகப்ப[illegible] லாம்.

அவள் எண்ணமிடும்போதே, தமக்கையின் கை[illegible] பற்றிச் சுசி உள்ளே அழைத்துப் போனாள் "அக்கா, ஐந்நூறு ரூபாய்ப் பணம் கொடு. இவர்களோடு போய், அருணைப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்," என்றாள்.

அதற்கு அவ்வ[illegible] சின்னவள் ஆத்திரப்பட்டாள். "என்னக்கா, என்னமோ,

ஆயிரம் ஆயிரமாகக் கேட்டு விட்ட மாதிரி 'அவ்வளவா!' என்று வாயைப் பிளக்கிறாய்? இவர்கள் கொண்டு வந்த 'பொக்கே' பார்த்தாயல்லவா? அருணுக்கும் வாங்க வேண்டும். வகுப்புக்கு மட்டம் போட்டுவிட்டு இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கிறார்கள். எல்லோருக்கும் ஒரு சாதாரண ஐஸ்கிரீமாவது வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டாமா? ஆனால், இதெல்லாம் உனக்கு எங்கே புரியப் போகிறது? நீ வளருகிறவரை, அம்மாக்களே இருந்து பார்த்துக் கொண்டார்கள்! உனக்குக் கேட்க வேண்டிய தேவையே இருந்திராது. இப்போது என் அம்மா மட்டும் இருந்திருந்தால், அவர்களாகவே யோசித்து, இன்னும் அதிகமாகவே பணம் தந்து, என்னை அனுப்பியிருக்க மாட்டார்களா? ஆனால் எனக்குத்தான் அதிருஷ்டமே கிடையாதே!" என்று புலம்பி முடித்தாள்.

மறு பேச்சின்றிப் பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்து அனுப்பினாள் தமக்கை.

ஏதோ அருகில் இருந்து பார்த்த இந்த விபத்திலிருந்து, சுசி இவ்வளவு சீக்கிரமாக மீண்டதே பெரிய விஷயம்! அதற்காக, இதை விடவும் அதிகமாகவே செலவு செய்யலாம்.

திரும்பி வந்த சுசியிடம், அருணைப் பற்றிக் கேட்ட போது, அவள் எல்லோருக்குமாக பீட்சா வரவழைத்ததையும், ஆப்பிள் சாறு தந்ததையும் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசினாள்.

அவர்களோடு பேசியவாறே அறைக்கு வெளியே வரை வந்து வழியனுப்பியதையும், கூட இருந்த அவனுடைய 'ஹேன்ட்சம்' அண்ணன் சிரித்த முகத்தோடு ஒதுங்கிக்

கொண்டதையும், அவள் சந்தோஷமாகக் கூறவும், சீலிக்கு நிம்மதியாயிற்று.

மறுநாள் சுசி உற்சாகத்துடன் பள்ளிக்குக் கிளம்பிவிட, சற்று லேசான மனதுடனே, அவளும் வேலைக்குக் கிளம்பினாள்.

நித்திலனும் வந்திருந்தான்.

அவனிடம் அருணைப் பற்றிக் கேட்க, குணசீலிக்கு விருப்பமே!

ஆனால், ஒரு தரம் கேட்டாயிற்று. மீண்டும் கேட்டால், ஏதோ ஒரு சாக்குக் கிடைத்ததும், அதை வைத்துக் கொண்டு, விடாமல் பற்றிக் கொள்ள முயல்வதாக எண்ணுவானோ என்ற பயமும் இருக்கவே, பேசாதிருந்து விட்டாள்.

சும்மாவே, அவனுக்கு அந்த மாதிரிப் பணக்காரப் பையன்களைப் பிடிப்பதற்காகவே பெண்கள் அலைவதாக ஒரு கருத்து உண்டு என்பதை, வலிக்க அறிந்திருந்தாலேயே, அவள் வாய் திறவாது, வேலையைப் பார்க்கலானாள்.

சொல்லப் போனால், நித்திலன் வே[illegible] வந்து விட்டதே அவனுடைய ஒன்றுவி[illegible] குணமாகி விட்டதன் அறிகுறிதானே! அ[illegible] கேட்பதும் அனாவசியம்தான்.

ஆனால் குடும்பப் பெரியவர்களோடு பழகுகிற[illegible] நீலகண்டன். அவளுடைய தங்கையைப் பற்றிய விவ[illegible] கேட்டு அறிந்து கொண்டார்.

சுசி பள்ளிக்குக் [illegible] சந்தோஷப் பட்டவர், அ[illegible] அவனுடைய தம்பியைப் பற்றி விசாரித்தார்.

"உடனொத்த சினேகிதர்களைக் கண்டதும், அந்த ஒரு நாளைக்கு அவனை மருத்துவ மனையில் பிடித்து வைப்பதே சிரமமாகிப் போயிற்று," என்றான் அவன்.

வேறு ஏதோ செய்வது போல நின்று கவனித்த குணசீலியின் மனமும் நிம்மதியடைந்தது.

ஒரு காரணம், அந்த அருணுக்கும் பெரிதாக அடிபட்டு விடவில்லை.

அத்தோடு, சசியும் அவளுடைய மற்றச் சினேகிதர்களு மாகச் சேர்ந்து, அருணையும் உற்சாகமூட்டி, எழ வைத் திருக்கிறார்கள்.

ஆனால் நீலகண்டன் தொடர்ந்து கேட்ட கேள்வி, அவளை அதிர வைத்து விட்டது.

"அந்தப் போலீஸ் அதிகாரி, மருத்துவமனையில் சேர்ப்பது, மற்றும் தேவையான உதவி செய்தார் என்றீர் களே, கூடவே இருந்தாரா, நித்திலன்? உரிய வயது ஆகு முன் காரை ஓட்டியது குறித்தோ, மரத்தில் முட்டியது குறித்தோ மேலே பிரச்சினை பெரிதாகாமல் பார்த்துக் கொண்டார் அல்லவா?" என்று வினவினார் அவர்.

ஐயோ! அருண் பதினெட்டு நிறையாத பையன்! அவன் காரை ஓட்டியது சட்டப்படி குற்றம்!

அது குற்றம் என்கிற விஷயம், பதினெட்டு வயது நிரம்பாத அருண் காரை ஓட்டி வந்தது, சட்டப்படி குற்றம் என்பது, அந்த நண்பர் கூட்டத்தில் யார் மனதிலும் பட்ட மாதிரியே தெரியவில்லையே!

இதில் யாருக்கேனும் பெரிய அடி பட்டுப் போலீஸ் கேசாக மாறியிருந்தால், அந்த அருணின் எதிர்காலமே பாழாகிப் போயிருக்கும்.

அது நேராமல் தடுப்பதற்காக, நீலகண்டன் மூலம் காவல் துறை அதிகாரி யாரையோ நித்திலன் பிடித்திருக் கிறான்.

அந்த அதிகாரியின் முகம் குணசீலிக்கு நினைவு வந்தது.

நல்ல மனிதரே! அறியாத் தனத்தால் செய்த பிழை என்று புரிந்து சத்தமின்றி, விஷயம் அடங்கிப் போய்விட, அவர் உதவி செய்திருக்க வேண்டும்.

ஏதோ நல்ல காலம்! அல்லது சில வகைப் பத்திரி கைகள், டி.வி.க்கு நல்லதொரு அவலாகப் பிள்ளைகளின் பெயர் நாறிப் போயிருக்கும்.

சசியும்தான் இதிலிருந்து தப்பியிருக்கிறாள்.

சிறு விபத்தே ஆனாலும், அது என்ன மாதிரி ஆபத்தாக ஆகியிருக்கக் கூடும் என்பதைக் குணசீலி எடுத்துச் சொல்ல முயன்றால், அவள் அதைக் கவனிப்பதாகவே இல்லை.

நண்பர்கள் எல்லோருமாக எவ்வளவு ஜாலியாகச் சுற்றினார்கள், திரும்பும்போது அணுவளவு தவறிப் போய் மரத்தில் மோதி விட்டாலும், அருண் எவ்வளவு பிரமாதமாகக் காரை ஓட்டினான், அவள் எவ்வளவு தீவிரமாக அவனுக்குத் துணை நின்றாள் என்று பெருமை மட்டும்தான்.

அவளுடைய சினேகிதர்கள், சினேகிதிகள் எல் லோரும் அப்படித்தான் சொல்லிப் பாராட்டினார்களாம்!

எல்லோரும் பாராட்டத்தானே செய்கிறார்கள்! அதற்கு மேல் என்ன என்று, த[illegible] சியப்படுத்தி விட்டுப் போனா[illegible]

இதற்கு மேல் அவளிடம் சொல்லிப் பயன் இல்லை என்று புரிந்து, சீலிதான் வாயை மூடிக் கொள்ள நேர்ந்தது.

வீட்டின் அமைதி கருதியும், வேறு வழியின்றியும் பேசாதிருந்தாள் எனலாம்.

தொடர்ந்த இரண்டு நாட்கள், வேலையிலும் பிரச்சினை இல்லாமல், வீட்டிலும் சச்சரவின்றி, ஓரளவு நிம்மதியாகவே கழிந்தன.

வேலை வாங்குவதில் நித்திலன் எந்தவித இளக்கமும் காட்டவில்லைதான். அவள் சாப்பிட்டாளா, இல்லையா என்று அதிலும் அவனுக்கு அக்கறை இருக்கவில்லைதான்.

நீலகண்டனின் கவனம் இல்லையென்றால், அவள் மதியம் பட்டினி கிடக்கவே நேர்ந்திருக்கவும் கூடும்தான்.

ஆனால் பழகி விட்டதாலோ, என்னவோ எதுவும் அவளைப் பெரிதாக உறுத்தவில்லை.

அதே போல, அன்றைக்கு வாங்கிய ஐந்நூறு செலவாகாமல் சசியின் கையில் நிற்கவே, வீட்டிலும் பிரச்சினை எதுவும் எழும்பவில்லை.

குறைந்த பட்சமாக மகேனுக்கும், சசிக்கும் சின்ன வாய்ப் போர் கூட வரவில்லை.

சசிக்கு உண்மையிலேயே குணமாகவில்லையோ? உள் பாதிப்பு எதுவும் இருக்கிறதோ என்ற சந்தேகம் கூடச் சீலிக்கு ஓரிரு முறை ஏற்பட்டது.

அந்த அளவுக்குச் சத்தமே இல்லாமல் இருந்தாள் அவள்.

சுரேந்திரன், மகேந்திரன் இருவரும் நக்கலும், கிண்டலுமாகப் பேசியபோது கூட, அவள் கத்தவோ, புலம்பவோ, சத்தமின்றி அழவோ கூட இல்லாமல் சும்மா இருக்கவே, அதுவும் வெறும் கேலியாகக் கருதுவது போலச் சிரித்த முகமாகச் சும்மாவே இருக்கவும் தமக்கையைப் போலவே, மகேந்திரனுக்கும் சந்தேகம் வந்து விட்டது.

''மயக்கம் வரவில்லை என்று இவள் சொன்னதை நம்பிச் சும்மா இருந்து விட்டோமேக்கா! இவள் இருப்பதைப் பார்த்தால், ஏதோ 'டல்'லாகிக் கொண்டே போவது போல் இல்லை? உள்ளிருந்து, ரொம்பப் பெரிதாக எதுவும் வந்து விடப் போகிறதோ என்று அவ்வப்போது கவலையாக இருக்கிறதுக்கா!'' என்றான் அவன்.

''எனக்கும் நேற்றிலிருந்து அதே பயம்தான், மகி! இன்னும் இரண்டு நாட்கள் பார்த்துவிட்டு, இப்படியே இருந்தால், மருத்துவரிடம் கூட்டிப் போக வேண்டியதுதான்!'' என்றாள் சீலியும் கவலையுடன்.

ஆனால், மறுநாள் காலையிலேயே சசி மௌன[illegible] இருந்த மர்மத்தின் முடிச்சு அவிழ்ந்து போயிற்று.

வழக்கமாகப் பள்ளிகளுக்கும் கல்லூரிக்கும் செல்ப[illegible]களுக்கு உணவு எடுத்து வைப்பதும், பாட்டியைக் கவனிக்கும் வேலைக்காரம்மாவிடம் அன்றைய வேலைகளின் விவரம் சொல்லி, வேண்டிய சாமான்களை எடுத்துக் கொடுப்பதும், கூடவே தானும் வேலைக்குக் கிளம்புவதுமாகக் குணசீலி பம்பரமாகச் சுழன்று கொண்டிருக்கும் சமயம் அது.

அதற்கு மேலாக, அன்று வேலைக்காரம்மாவும் தாமதமாக வருவதாகச் சொ[illegible]

11.02.2009 20:19

திருக்கவே, சீலி மூச்சுவிடக் கூட மறந்து, வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தாள்.

அந்த நேரத்தில் வந்து, "அக்கா எனக்கு நேரமாகிறது! சீக்கிரமாக இதில் ஒரு கையெழுத்துப் போட்டுத் தா! இனிமேல்தான் சீக்கிரமாகப் புத்தகப் பை அடுக்கி, நான் ஓட்டமாய் ஓடிப் போக வேண்டும்! இல்லாவிட்டால் ஸ்கூல் வேன் என்னை விட்டுவிட்டுப் போய்விடும். சீக்கிரம்!" என்று அவசரப்படுத்தியபடி, மூடித் திறந்த ஒரு பேனாவைத் தமக்கையின் கையில் திணித்து, சற்றுத் தடிமனான காகிதத்தில் கையெழுத்திடும் இடத்தைச் சீலி கையெழுத்திட வசதியாகப் பிடித்தபடி நின்றாள் சுசி.

இருந்த வேலைக்கு நடுவில் பேனாவை வாங்கி 'கார்டிய'னுக்கு நேரே கையெழுத்திடத் தொடங்கியவள் தான் குணசீலி.

ஆனால், எப்போதும் தன் வசதியை மட்டுமே நினைக்கும் சுசி, தமக்கைக்கு வசதியாகச் சற்று உடலை வளைத்துக் கைகளை நீட்டிக் காகிதத்தைப் பிடித்திருந்த விதம் நெருட, எழுதியபடியே அது என்ன காகிதம் என்று மேலோட்டமாகப் பார்த்தாள் குணசீலி.

அப்போதும், அவள் அதில் முழுக் கவனத்தைச் செலுத்தவில்லை.

ஆனால், காகிதத்தைப் பிடித்திருக்கிற பாவனையில், அதில் எழுதியிருந்ததைச் சுசி முழுமையாக மறைத்திருக்கவும், இரண்டு எழுத்துக்களோடு, சீலியின் பேனா அப்படியே நின்றுவிட, அவளது கவனம் தங்கை மறைத்த காகிதத்தில் கூர்மையுடன் பதிந்தது.

தங்கை சுசியின் கையில் இருப்பது என்ன என்று தெரிந்ததோடு, அவள் எதற்காக, அதை அப்படி மறைக்

கிறாள் என்பதும் புரிந்து போய்விட, குணசீலியின் மனம் சோர்ந்து கனத்தது.

கூடவே, கோபமும் வந்தது.

7

அது சுசியின் மதிப்பெண் அட்டை அதை அவள் மறைப்பதானால், அரையாண்டுத் தேர்வில் அவளுக்கு நல்ல மதிப்பெண்கள் கிடைக்கவில்லை.

இன்றைய நிலையில், படிப்பு ஒன்றுதா[illegible] அந்தக் குடும்பத்தினரின் நல்ல எதிர்காலத்துக்[illegible]

அதையும் விட்டு விட்டு, விட்ட[illegible] முயற்சி செய்கிறாளே என்று இருந்தது [illegible]

எழுத்து நிற்பதை மட்டுமே கவனித்த [illegible] சீக்கிரம்க்கா! 'ஸ்கூல் வேன்' போய்விடும் என்[illegible] வில்லையா? சரியான மக்கு மாதிரி நிற்கிறாயே! [illegible] மாகக் கையெழுத்தைப் போட்டு முடி!" என்று அவச[illegible] படுத்தினாள்.

"இப்படியே [illegible] எனக்குக் கை, கால் எல்லாம் வலிக்கிறது," என்[illegible]

"ஏன் இப்படி திறக்க வேண்டும்? அட்டையை என் கையில் கொடு. நானே சரியாக வைத்துக் கொண்டு, கையெழுத்துப் போடுகிறேன்!" என்றபடி பேனாவை மூடி வைத்தாள் தமக்கை.

"என்ன நீ..." என்று ஆத்திரத்துடன் நிமிர்ந்த சுசிக்கு விஷயம் விளங்கிப் போயிற்று.

அக்கா கண்டு பிடித்து விட்டாள்.

"என்ன மாதிரி மதிப்பெண்கள்?" என்று மதிப்பெண் அட்டைக்காகக் கையை நீட்டினாள் குணசீலி.

ஒரு கணம் யோசித்துவிட்டு, "அக்கா, எப்படியும் வாங்கின மதிப்பெண் மாறப் போவதில்லை. பள்ளிக்கு நேரமாகிறது. பார்! இப்போது கையெழுத்துப் போட்டுத் தந்துவிடு. மாலையில் இது பற்றிப் பேசலாம்!" என்று நயந்த குரலில் சுசி பேசினாள்.

அக்காவுக்கும் தங்கைக்கும் இடையே நடக்கும் பேச்சு வார்த்தையைக் கவனித்து, தங்கையிடமிருந்து மதிப்பெண் அட்டையைச் சட்டெனப் பறித்தான் மகேந்திரன்.

"காட்! அக்கா! இது நம் வீட்டுப் பெண்ணின் மதிப்பெண் அட்டைதானா? ஒன்றில் கூட, ஐம்பதைத் தாண்டவில்லை! சீச்சி! கணக்கில் ஃபெயில் வேறு! மற்றதிலும், நாற்பது, நாற்பத்தைந்துதான்! இதெல்லாம் மதிப்பெண்ணாடி, முட்டாள்! இதைக் கொண்டு வந்து காட்ட வெட்கமாயில்லை, உனக்கு?" என்றான் கோபத்துடன்.

"அதை நீ ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம். நீயா எனக்குக் 'கார்டியன்?' வாயை மூடிக் கொண்டு உன் வேலையைப்

பார்!" என்று அவனை உதாசீனப்படுத்திக் கத்தினாள் சுசி.

தப்பும் செய்து விட்டு, அதை எடுத்துச் சொன்ன அண்ணனைத் தூக்கி எறிந்து சுசி பேசியது, சீலிக்கும் ஆத்திரமூட்டியது.

"உனக்காகக் கவலைப்படும் அண்ணனிடம் பேசுகிற அழகா? அப்படிப் பார்த்தால், நான்தானே உனக்குக் கார்டியன்? என்னிடம் சொல்லு. சேர்ந்து படிப்பது, அது இது என்று சொல்லிக் கொண்டு சென்றபோதெல்லாம் நீ வெறும் அரட்டைதான் அடித்தாயா? இந்த மாதிரி மதிப்பெண் வாங்க அவமானமாக இல்லையா?" என்றாள் குணசீலி.

பெரியவர்கள் இருவரும் சேர்ந்து கொள்ளவும், சுசி கண்ணைக் கசக்கினாள்.

"நான் என்ன செய்யட்டும்? கணக்குத் தேர்வின் போது எனக்கு ஒரே தலைவலி. மற்றதில், இர[illegible] விழித்துப் படித்ததில், தலை சுற்றி, உட[illegible] இல்லாமல் போனதால், சரியாக எழுத மு[illegible] இதையெல்லாம் யோசிக்காமல், இரண்டு[illegible]மா[illegible] என்னைத் திட்டுகிறீர்களே! எனக்கு உடம்பு [illegible]ாக இல்லை என்று கவனித்து, யாராவது எனக்கு ஏத[illegible] மருந்தாவது தந்தீர்களா? அனாதை மாதிரி... தலையு[illegible] உடம்பும் வலிக்க வலிக்கப் பாதிக் காய்ச்சலில் போய்த் தேர்வு எழுதினேன். நல்ல மதிப்பெண் எப்படி வரும்? என் அம்மா மட்டும் இருந்திருந்தால்..."

"பிரம்படி கிடை[illegible] கள்ளென்று.

தொடர்ந்து, ''ஒரே ஒரு தரம், சிறு சிறு கவனப் பிசகு களாலேயே, எனக்குக் கணக்கில் எழுபது மதிப்பெண் ணுக்கு இறங்கிப் போயிற்று. விடைத்தாளைப் பார்த்து விட்டு அம்மா அடித்த அடி! படிப்பில் அவ்வளவு கவனக் குறைவா என்று பிரம்பால் விளாசித் தள்ளி விட்டார்கள். பெரியம்மா தடுத்திரா விட்டால், தோல் உரிந்து ரத்தக் காயமே ஏற்பட்டிருக்கும். படிப்பு விஷயத்தில் எனக்கு இப்படி என்றால், உனக்கு மட்டும் அம்மா செல்லம் கொடுத்திருப்பாளாக்கும்? படிக்கிறேன் என்று புத்தகத் தால் முகத்தை மூடிக் கொண்டு தூங்குவதைப் பார்த் தாலே, தோலை உரித்திருப்பார்கள்.

''அத்தோடு அத்தோடு, இந்தக் கழுதை பொய் சொல்வதைப் பாரக்கா! இவள் சேர்ந்து படிக்க என்று போன நாளில், ஐஸ்கிரீம் பார்லரில் நின்று நாலு பேரோடு மணிக் கணக்காக அரட்டை அடித்ததை, நானே பார்த் திருக்கிறேன்! பாவம் சின்னப் பெண் என்று, அன்றைக்கு அக்கா முன்னே கொண்டு வந்து நிறுத்தாத என் தப்புக்கு, நீ இப்படித் துணிந்து பொய்யெல்லாம் பேசுகிறாய்!'' என்றான் எரிச்சல் மிகுந்த குரலில் மகேந்திரன்.

''ஏய், நீ ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம், போடா!'' என்று சுசி கிறீச்சிட்டாள்.

''மகேன், ப்ளீஸ், கொஞ்சம் பேசாமல் இரு. அல்லது, நீ போய்க் கல்லூரிக்குக் கிளம்புவதைப் பார். இந்த சுரேன் மணியைப் பாராமல், ஏதாவது புத்தகத்துள் தலையைப் புதைத்துக் கொண்டிருக்கிறானா என்று பார்த்து, அவனையும் கிளம்பச் சொல்லு. இவளிடம் நான் பேசிக் கொள்கிறேன்,'' என்று பெரிய தம்பியை அனுப்பி னாள்.

''என்னவோ செய்க்கா! ஆனால் அம்மா இல்லை என்பதற்காக இவளுக்கெல்லாம் நீ செல்லம் கொடுப் பதை நிறுத்தினால்தான், இந்தத் தத்தி உருப்படும். அதை மட்டும் நினைவில் வை!'' என்று சலிப்புடன் கூறிவிட்டு, அங்கிருந்து அகன்றான் மகேந்திரன்.

இந்தக் களேபரத்தின் நடுவே வந்து, ''ஐயோ, இன்றைக்கும் இவளால் பிரச்சினையா? அக்கா, சாப்பாடு தயாரா? இன்னும் இல்லை என்றால், விட்டுவிடு. இன்று ஒருநாள், நான் சாப்பிடாமல் இருந்து கொள்கிறேன். இப்போது கிளம்புகிறேன்,'' என்றான் சுரேந்திரன்.

''ஏய், ஏய் இருடா! இதோ, குக்கரில் பயறு கூட்டு தயார். எடுத்துத் தந்து விடுகிறேன்!'' என்று அவனிடம் கூறிய வாறே, கையை நீட்டி, சற்று முன் தான் இறக்கி வைத்த ப்ரஷர் குக்கரின் குண்டை எடுத்தாள் சீலி.

அதற்குள், ''முதலில் எனக்குக் கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடு. நான்தானே முதலில் [illegible] என்று தமக்கையின் தோளைப் பற்றி[illegible] திருப்ப, சமநிலை தடுமாறிய குணசீலியின் [illegible] மீது, குக்கரிலிருந்து விடுபட்டு வேகமாக [illegible] கொண்டிருந்த நீராவிபட்டுத் தன் வேலையைக் காட்[illegible] விட்டது.

நீராவியே கொதி நிலைச் சூடு! குக்கரின் அழுத்தத்தில் இருந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது வேறு!

சுசியின் பிடியிலிருந்து உதறி விடுபட்டு அவசரமாகக் குழாயைத் திருப்பிவிட்டுத் தண்ணீரில் கையைக் காட்ட முயன்றால், அதற்குள்[illegible] ஆவிபட்ட இடம் சிவந்து பொக்களித்து விட்டது!

11.02.2009 20:20

ஆனால், அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க நேரமில்லாமல், ''எனக்குச் சாப்பாடு தா!'' என்று தம்பியும், ''எனக்குக் கையெழுத்துப் போடு!'' என்று தங்கையும் அவளை நச்சரித்தனர்.

இருவருக்குமே அவள் கையில் சூடுபட்டது பற்றிய கவனமே இருக்கவில்லை. ஆளுக்கோர் அவசரம்.

கை வலியை ஒதுக்கி, ''நீ பொறு!'' என்று சுசியை நிறுத்திவிட்டு, சுரேந்திரனுக்கு உணவை எடுத்துக் கொடுத்து, அவனை அனுப்பினாள் குணசீலி.

''என்னக்கா, என்னை நிறுத்தி வைத்து, இப்போது சொற்பொழிவாற்றப் போகிறாயா? வேன் போய்விடும். அப்புறம் ஆட்டோவுக்குச் சுளையாக அழ வேண்டும். பரவாயில்லையா?'' என்று லேசாக மிரட்டுவது போலக் கேட்டாள் சுசி.

''ஆட்டோவுக்கு வெறும் ஐம்பது ரூபாய்! உன் படிப்புக்கு எவ்வளவு செலவாகிறது, தெரியுமா? எல்லாம் வீணாக்கி விடுவாய் போல இருக்கிறதே!'' என்றாள் சீலி வருத்தத்துடன்.

''என்னவோ உன் கையிலிருந்து கொடுப்பது போல அலட்டுகிறாய்! என் படிப்புக்காக, என் அப்பா வைத்து விட்டுப் போயிருக்கும் வைப்பு நிதியிலிருந்துதான் என் பள்ளிச் செலவு நடக்கிறது என்று எனக்கும் தெரியும்!'' என்றாள் சுசி திமிரோடு.

திமிராக என்றும் கூறலாம்.

என் அப்பாவின் பணம்! என் படிப்பு!

எப்படிப் பேசுகிறாள்!

இதே போல, என் சம்பாத்தியம் என்று தானும் எண்ணியிருந்தால் இவள் என்ன ஆகியிருப்பாள்?

எண்ணம் தோன்றிய மறுகணமே குணசீலி குன்றிக் குறுகிப் போனாள்.

இவள் சின்னப் பெண்...! யோசனையற்று ஏதோ உளறினாள் என்றால், அவளும் அப்படியே நினைப்பதா?

சித்தியும், சித்தப்பாவும் ஒரு நாளேனும் வேற்றுமை பாராட்டியது உண்டா?

'செல்லம்' என்றுதானே அவளை அழைப்பார்கள்?

மனம் இளகிவிட, ''யார் பணமாக இருந்தால் என்ன சுசி? அது வீணாகக் கூடாது என்பதுதானே முக்கியம்? அத்தோடு, படிக்கிறவரையும் மட்டும்தான் இந்தச் சுகம்! அதற்குப் பிறகு, உன் படிப்பின் மூலம் கிடைக்கும் வேலையினால் வரும் ஊதியம்தானே வாழ்க்கைக்கு ஆதாரம்? நன்றாகப் படித்தால், பெரிய வேலை கிடைக்கப் போகிறது. பார், எனக்கு ஓரளவு நல்ல வேலை. மகேனுக்கு இப்போதே வேலையைத் தந்து கூப்பிடு கிறார்கள் என்றால், அது அவனது படிப்[illegible] சுரேனும், தொண்ணூற்றெட்டு சதவீதத்து[illegible] இல்லை. நீயும் முட்டாள் இல்லையே...'' [illegible] சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்போதே, ''பெரி[illegible] என்[illegible] தால், ஒரேயடியாக அறுக்காதே அக்கா!'' என்று சு[illegible] கிட்டாள்.

''இப்போது பெரிசாக என்ன ஆகிவிட்டது? ஒரு பரிட்சையில் கொஞ்சம் மதிப்பெண் குறைந்து போயிற்று. அவ்வளவுதானே? என்னவோ கடைசித் தேர்விலேயே நான் தோற்றுவிட்ட[illegible]

பேச, எனக்கு எவ்வளவு எரிச்சலாக வருகிறது, தெரியுமா?'' என்றாள், அந்த எரிச்சலை மறையாத குரலில் சுசி.

''அதானே! மிஞ்சி மிஞ்சி ஒரே ஒரு தேர்வில் தோற்றதற்காக, இவ்வளவு நீளச் சொற்பொழிவா? இந்தச் சின்னப் பெண் எப்படித் தாங்குவாள், பாவம்!'' என்று பின்னிருந்து கேட்டது மகேந்திரனின் குரல்.

இரு பெண்களும் திகைத்துத் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

கல்லூரிக்குச் செல்லத் தயாராக வந்த மகேந்திரன், மேலும் தொடர்ந்து பேசினான். ''அப்படி என்ன பெரிய விஷயம்? வெறும் அரையாண்டுத் தேர்வு! இது போனால் என்ன? அடுத்துப் பெரிய பரிட்சையில் பார்த்துக் கொண்டால் போயிற்று.''

முதலில் சந்தேகமாகப் பார்த்த சுசிக்கு, அண்ணன் தொடர்ந்து தனக்கு ஆதரவாகப் பேசவும், ''அப்படிச் சொல்லு அண்ணா!'' என்றாள் உற்சாகத்துடன்.

''என்னவோ, இந்த ஒரு தேர்வில் குடியே முழுகிவிட்ட மாதிரி, இந்தம்மா கத்துகிறாள்! அப்படியென்ன, இது முழுப் பரிட்சையா என்று யோசிக்கிற புத்தி வேண்டாம்? புத்தி இருந்தால் அல்லவா, யோசிப்பதற்கு?'' என்றாள் ஏளனமாகத் தொடர்ந்து.

சுசியின் சில வார்த்தைகள் வருத்தமளித்த போதும், அப்போது அதை எடுத்துச் சொல்லச் சீலி விரும்பவில்லை.

சுசி அதற்கொரு காரணம் சொல்ல, வம்புதானே வளரும்?

அத்தோடு தம்பியை அறிந்திருந்ததால், அவர்கள் இருவரையும் பேச விட்டுவிட்டுக் காந்திய கையை ஊதி

விட்டுக் கொண்டு, அவனுக்கு மதிய உணவை எடுத்து வைக்கலானாள்.

''முழுப் பரிட்சையாக இருந்தாலும்தான் என்ன, சுசிம்மா? இந்த ஆண்டே வெற்றி பெற்றாக வேண்டும் என்றுதான் என்ன கட்டாயம்? இந்த ஆண்டு போனால், அடுத்த ஆண்டு! அப்புறம், அதற்கு அடுத்த ஆண்டு! அதுதான் ஆண்டுதோறும் தேர்வு நடத்துவார்களே! வாழ்க்கை பூராவும் எழுதிக் கொண்டே இருக்கலாமே! இதற்காகக் கவலைப்படுவதும், கண்டிப்பதும் எவ்வளவு முட்டாள் தனம்! ஆனாலும் நீ சொன்னது போல, அக்காவுக்கு அறிவே இல்லைதான்!''

முதலில் சந்தேகப்பட்டது போலவே, அண்ணன் எதிர்க் கட்சிதான் என்று புரியவும், சுசிக்குக் கோபம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

''தெரியும், நீ இப்படித்தான் பேசுவாய் என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்! நீதான் எப்போதும் அக்காவின் ஜால்ரா ஆயிற்றே!'' என்றாள் ஆத்திரத்துடன்.

''ஆமாம்டி பிசாசே, நான் அக்காவின் ஜால்[illegible]ான்! உனக்கும் கொஞ்சமேனும் மூளையோ [illegible] சியோ இருந்திருந்தால், நீயும் அப்படித்[illegible] கழுதை! அன்றைக்குத் தனியே அழு[illegible] நிற்கும்போது மட்டும் அக்கா தேவைப்பட்[illegible]க்கும்? இதே அக்காதானே ஓடி வந்தாள்! கட்டிப் பிடித்து, 'அக்கா அக்கா!' என்று அழுதாயே! இப்போது 'இந்தம்மா' ஆகி விட்டாளா? முன்னே அந்தப் பெரிய விபத்தின் பின் அக்கா மடியிலேயே கிடந்தாயே! அவளுக்கும் இழப்புதானே? அதை ஒதுக்கி, எப்படி உன்னை அணைத்து ஆதரித்து உருப்...''

11.02.2009 20:20

''போதும் விடு மகி. அப்போது அவள் சின்னப் பெண் தானே! அவளுக்கு என்ன நினைவிருக்கும்? இப் போதும்...'' என்று பெரிய தம்பியை நிறுத்த முயன்றாள் குணசீலி.

''சின்னவளாக எண்ணி, நீ கொஞ்சுவதால்தான் இவ்வளவு திமிர் ஏறிவிட்டிருக்கிறது. முறையாக முதுகில் நாலு அறை வைத்தால்...'' என்று மகேந்திரன் கையை ஓங்கிக் கொண்டு நெருங்கவும், ''அக்கா!'' என்று பாய்ந் தோடி, மூத்தவளின் பின்னே பதுங்கினாள் தங்கை.

''என்னிடம் விடுக்கா, அவளை!'' என்றவனின் தோளில் கை வைத்துத் தடுத்து, ''போதும் மகேன்! இன்று நீயும் கல்லூரிக்குத் தாமதமாகப் போகப் போகிறாயா, என்ன? சுசியிடம் நான் பேசிக் கொள்கிறேன். இதோ, சாப்பாடு டப்பாவை எடுத்துக் கொண்டு நீ கிளம்பு!'' என்று சீலி சற்று அழுத்தமாகக் கூறவும், சின்னவளை ஒரு தரம் முறைத்து விட்டு மகேந்திரன் கிளம்பினான்.

''அக்கா, அவன் என்னை அடிக்க வந்தான்!''

என்று புகார் சொன்ன சுசியின் கண்கள் கலங்கி யிருந்தன.

அந்தக் கண்களில் பயத்தையும் காணவும், 'அடி உதவுவது போல, அண்ணன் தம்பி உதவ மாட்டார்கள்!' என்று சொல்வது சரிதானோ என்று கூட, குணசீலிக்கு ஒரு கணம் தோன்றி விட்டது.

வலிக்குமே என்ற பயம்தானே, மறுபடியும் அவளை ஒழுங்காகப் பேச வைத்திருக்கிறது!

''கையை ஓங்கினாலும், மகேன் உன்னை அடித்திருக்க மாட்டான். வெறும் மிரட்டல்தான். ஆனால் அவனுக்குக்

கோபம் ஏன் வந்தது என்று நினைத்தாய்? நம்முடைய நிலையில், படிப்பு ஒன்றுதான் நம் சொத்து, சுசி! நம் வாழ்க்கையின் அடித்தளத்தையே நாம் முழுக்க முழுக்கப் படிப்பைக் கொண்டுதான் அமைத்தாக வேண்டும். படிப்பின் மூலமாக ஒரு நல்ல வேலை கிடைத்து, அந்தப் பணத்தை வைத்துக் கொண்டுதான், நாம் வாழ வேண்டும். தொழில் ஏதாவது செய்து வளர்வது என் றாலும், அதற்கு வேலை பார்த்து வரும் அந்தப் பணம் தான் உதவ வேண்டும். மற்றப்படி, நம்மிடம் சொத்து, சேமிப்பு என்று பெரிதாக ஒன்றும் கிடையாது என்பது, உனக்கும் தெரியும்தானே?

''சுசி, நாம் ஓரளவு வசதியாக வாழ்ந்தே பழகிவிட்டோம். காரை வைத்துக் கொள்ள முடியாமல் போனதற்கே, கொஞ்ச நாள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டோம்! யோசித்துப் பார். மீண்டும் அந்த வசதியெல்லாம் கிடைக்க வேண்டு மானால், அடிப்படையை உறுதியாக அமைக்க வேண் டும், கண்ணா! அதற்கு நன்றாகப் படித்து நிறைய மதிப் பெண் வாங்கினால்தானே முடியும்? அதற்காகத்தான், அவ்வளவு சொன்னேன். இப்போது உனக்குப் புரிகிற தில்லையா?'' என்று விளக்கிவிட்டு, ''இந்தா, [illegible] சாப்பாடு இதோ தயார்! அந்த மதிப்பெண் அட்[illegible] கொடு, கையெழுத்துப் போட்டுத் தருகிறேன். எ[illegible] கொண்டு கிளம்பு! ஆனால், இனிமேல் நல்ல மதிப்[illegible] வாங்க வேண்டும்! என்ன?'' என்று கூறிக் கையெழு[illegible] திட்டுக் கொடுத்தாள்.

கொஞ்சமாவது, சுசி மனதில் ஏறியிருக்க வேண்டும். கடவுளே என்று வேண்[illegible]

11.02.2009 20:21

பார்த்தால், அவள் வேலைக்குக் கிளம்பும் நேரம் தாண்டி விட்டிருந்தது.

வந்துவிட்ட வேலைக்காரம்மாவிடம் பொறுப்பை ஒப்படைத்து விட்டு, அவசரமாகக் கிளம்பியதில், சீலிக்குத் தன் கையைக் கவனிக்கவே நேரமில்லை. நினைவுமில்லை.

காந்தும்போது, அனிச்சையாக ஊதி விட்டுக் கொண்டதோடு சரி.

பட்ட காலிலே படும் அல்லவா?

வேகமாகச் சென்று, அவளது இடத்தில் அவசரமாக அமரும்போது மேஜை முனையில் கையை இடித்துக் கொண்டாள்.

இடித்தது, உரசுவது போல லேசாகத்தான்.

ஆனால், 'விண்'ணென்று உயிரையே சுண்டி இழுப்பது போன்ற வலியில் பாதியாகச் சுருண்டபோது, கையில் நீராவியடித்துப் பொத்துப் போயிருந்ததே, அவளுக்கு நினைவு வந்தது.

மேஜை ஓரம் தேய்த்ததில், நீர் கோத்திருந்தது ஓர் இடத்தில் உடைந்திருந்தது.

'டிஷ்யூவை எடுத்து, நீர்க் கசிவைச் சுத்தம் செய்யும் போது, வலியில் உயிர் போய் வந்தது.

தாங்க முடியாமல் காந்தலெடுக்கவே, வேகமாகப் போய், ஐந்து கட்டடங்கள் தாண்டி இருக்கும் மருந்துக் கடையில் ஏதாவது மருந்து வாங்கிப் போடலாம் என்று எழுந்தால், வெளியே கார் வந்து நின்று, நித்திலனும், நீலகண்டனும் இறங்கி வருவது தெரிந்தது.

அவளது கையைப் பார்த்தால், கவனக் குறைவு என்பானோ?

கட்டாயமாய்!

அந்த வயதிலேயே, ஏதோ இடித்து விட்டது என்றால், என்.எஸ்.கிருஷ்ணன் பாணியில், 'அதுவாக வந்து இடிக்குமா? இருப்பது கவனியாமல், நீ போய் முட்டிக் கொண்டாய் என்று சொல்லேன்,' என்பான்.

அவளிடம் குறை காண்பதற்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது என்று எவ்வளவு பார்த்தும், இப்படியாகிவிட்டதே என்று இருந்தது குணசீலிக்கு.

வலியை ஒதுக்கி, துப்பட்டாவை ஒற்றையாகத் தளரக் கை மேல் விழும்படியாக விட்டு, கையை மறைத்து விட்டுக் கொண்டாள்.

துப்பட்டாத் துணி உரசும்போது பயங்கர வலிதான்.

ஆனால், காட்டிக் கொள்ளாமலே சமாளித்தாள்.

சமாளித்ததாகத்தான் நினைத்தாள்.

ஆனால், சில குறிப்புகளைக் கொடுத்து, கம்[illegible]டரில் இருப்பதோடு சேர்க்கச் சொல்லி அனு[illegible]ய நித்திலன், அவள் அந்த வேலையில் ஈடுபட்டிருக்[illegible] போது, திடுமென அவளது பகுதிக்குள் வந்தான்.

அவள் எதிர்பாராத விதமாக, கீ போர்டில் இருந்த அவளது கையைப் பற்றித் தூக்கிப் பார்த்தான்.

ஒரு வேக மூச்சின் பின் கையை விட்டு விட்டு, "நினைத்தேன்! என்ன மருந்து போட்டாய்?" என்று வினவினான்.

11.02.2009 20:21

ஏனோ கண்ணைக் கரித்தது அவளுக்கு.

வீட்டில் அவளுடைய தம்பிகள், தங்கை யாரும் இதைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. சுசி அடித்த கூத்திலோ, என்னவோ, எதையும் சற்றுக் கூடுதலாகக் கவனிக்கும் மகேன் கண்ணில் கூடத் தமக்கையின் சூட்டுக் காயம் படவில்லை. ஆனால், இவன் மருந்து பற்றிக் கேட்கிறானே!

''கேட்டேனே! என்ன மருந்து?''

அவன் கேட்ட தினுசில், மருந்து போடாதது, தப்பாகத் தெரிந்தது.

''ம்... மருந்து போட நேரமி...ல்லை!'' என்று காரணம் சொல்ல நேர்ந்தது.

இதற்கு இவன் கேட்காமலே இருந்திருக்கலாம்.

''என்ன மடத்...'' என்று தொடங்கியவன், ஒரு கோப மூச்சின் பின், ''வேலை முடிந்ததும் எடுத்து வா!'' என்று விட்டு உள்ளே சென்றான்.

சற்றுப் பொறுத்து நித்திலன் வெளியே செல்ல, கூடவே, குணசீலியின் தடுப்புப் பகுதிவரை வந்த நீலகண்டன், ''அவருக்குத் தலைவலியாம். மாத்திரை வாங்கிப் போட்டுக் கொண்டு, பெரிய ஹோட்டலில் கறுப்புக் காஃபி அருந்திவிட்டு வருவதாகப் போகிறார். மனிதர் வேலையில் மன்னர்தான்! ஆனால் மிக மிக நுணுக்கமாக நித்திலன் பார்க்கிற விதத்துக்குக் கட்டாயம் தலைவலி வரத்தான் செய்யும்!'' என்று விளக்கம் சொன்னார்.

உள்ளே செல்லத் திரும்பியவர், அவளது கையைப் பார்த்துவிட்டு, ''அடடா...! என்னம்மா இது? கையெல்லாம்

பொத்துப் பொக்களித்துப் போயிருக்கிறது கவனமாக வேலை செய்ய வேண்டாம்? ஏதாவது மருந்தைப் போட்டுக் கொண்டு வேலை செய்!'' என்று விட்டு மறுபடியும் திரும்பி அவரது 'கேபினு'க்குள் சென்றார்.

மருந்து எங்கிருந்து வரும்? கை வேதனையை அலட்சியம் செய்து, குணசீலி வேலையைத் தொடர்ந்தாள்.

சற்றுப் பொறுத்துத் திரும்பி வந்த நித்திலன், போகிற போக்கில் சீலியின் அருகே சற்றே தயங்கி ஒரு மருந்து 'ட்யூபை' அவள் அருகே வைத்து, ''போட்டுக் கொண்டு வேலையைப் பார்,'' என்று தணிவாய்ச் சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

மருந்து வந்து விட்டது. தலைவலிக்கு மாத்திரை வாங்கப் போனபோது சேர்ந்து வாங்கினான் பே[illegible]

அல்லது...

விரல்கள் நடுங்க, மருந்து ட்யூபை எ[illegible] அதில் மருந்து வருவதற்கான துளையிட்[illegible] பட்டிருப்பதைப் பார்த்ததும், தொண்டை அ[illegible] கண்ணீரே வந்தது.

எப்போதுமே மருந்து 'ட்யூப்'களில் அதனதன் மூடியையே மாற்றித் திருகித் துளை போடுவது, அவளுக்குக் கடினம். கொடைக்கானலில், ஒரு தரம், அப்படி நடந்தும் இருக்கிறது.

இந்தக் கையை வைத்துக் கொண்டு சிரமப்பட வேண்டாம் என்று, [illegible] கிறான்!

11.02.2009 20:21

கொடைக்கானலின் அந்த முதல் பகுதி அன்பு, இன்னமும் கொஞ்சம் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறதா?

மருந்தைப் போடும்போது, காந்தல் எல்லாம் உடனே காணாமல் போய்விட்ட மாதிரி ஓர் உணர்வு. ஒரு மாதிரிச் சுகம்!

கூடவே ஒரு பயம்! படபடப்பும்!

அந்தக் கொடைக்கானல் புத்தகத்தில் பின்னுரையும் ஒன்று உண்டே!

மன்னிக்க, எந்த விதமான சமாதானமும் சொல்ல முடியாத பகுதி அல்லவா, அது! மறக்கக் கூடாததும் கூட!

என்னதான் முயன்று அந்த இரண்டாவது பகுதியை நினைவில் நிறுத்த முயன்றாலும், சீலியின் மனம் மீண்டும் மருந்து 'ட்யூ'புக்கே திரும்பி ஓடியது.

கம்ப்யூட்டரின் பக்கவாட்டில் வைத்திருந்த குறிப்புக் காகிதங்களைக் கீழே தள்ளிய சிறு காற்று, அவளை நடப்புக்குத் திரும்பிக் கொணர்ந்தது.

குறிப்புக் காகிதங்களை எடுத்து, மறுபடியும் அடுக்கியவள், மனதை அடக்கிக் கொண்டு, நித்திலன் இட்ட வேலைகளைச் செய்து முடித்தாள்.

அன்றையக் குறிப்புகளைக் கொண்டு தயாரித்திருந்த இரண்டு பேரின் ஃபைல்களையும் கையெழுத்திடும் முன் பார்வையிட்ட நித்திலனின் கண்கள் கனன்றன.

"இங்கே வேலை செய்யப் பிடிக்கவில்லை என்றால், நீயாகவே ராஜினாமா செய்துவிட்டுப் போய்க் கொண்டே இருக்கலாம். வேலை நீக்கம் செய்யும்படி, என்னைத் தூண்டாதே. விளைவு மோசமாயிருக்கும்!" என்றான் கடுமையான குரலில்.

அறையில் இருந்த மற்ற இருவரும் அதிர்ந்து விழித்தனர்.

8

ஏதோ கனிவு ஒட்டிக் கொண்டிருந்ததோ என்ற ஊகமே குளிர்வித்துக் கொண்டிருக்கையில், திடீ…
கொதிநீரைத் தலையில் ஊற்றினாற் போல, நி…
கடுங்குரலிலேயே, குணசீலி திகைத்துப் போ…

அடுத்து அவன் கூறிய வார்த்தைகள்!

அவளுக்குக் கொஞ்சமும் குறையாத அதிர்ச்சிதான், அவளுடைய முன்னாள் முதலாளிக்கும்!

பூதக் கண்ணாடி கொண்டு உற்று நோக்கி நித்திலன… களையெடுத்துக் கொண்டிருக்கையில், நண்பன் மகள் நல்லபடியாகவே சமாளித்து வருகிறாள் என்று நீலகண்டன் பெருமளவு நிம்மதியாக இருந்தபோது, அவனுடைய இந்தக் கடுமையான குரலும் வார்த்தைகளும், அவரையும் மிகவும் அதிர வைத்து விட்டன.

என்ன செய்து விட்டாள் இந்தப் பெண்!

11.02.2009 20:22

குணசீலி குடும்பத்தைத் தாங்கும் விதமும், அவளது தேவையும், அவர் அறியாதது அல்ல. அதனால் அவளிடம் மிகுந்த பரிதாபமும் அவருக்கு உண்டு.

ஆனால் இப்போது முடிவெடுக்கும் அதிகாரம் அவருக்கு இல்லையே!

நித்திலனின் கோபத்தைக் குறைக்க எண்ணியவராக, 'சீலிக்குக் கையில் சுட்டுப் பொசுங்கியிருக்கிறது. அந்த வலியில் ஏதோ கவனக் குறைவாக... சொன்னால் திருத்திக் கொள்வாள் நித்திலன்!'' என்று அவனைச் சமாதானப் படுத்த முயன்றார் அவர்.

ஆனால் அவரது கவனக் குறைவு என்ற வார்த்தை அவனை இன்னமும் ஆத்திரமூட்டியது.

''ஆமாம் சார்! உங்கள் செயலாளருக்கு எப்போதும் எதிலுமே கவனக் குறைவுதான்! வீட்டிலும் கவனக் குறைவில் தன்னையே புண் படுத்திக் கொள்வாள்... அலுவலகத்தில் அடுத்தவரை நாசமாக்குவாள். பயங்கரமான சக்தி! பாராட்டுவோம்!'' என்றான் எகத்தாளமாக.

''நான் ஒன்றும்...'' என்று தொடங்கியவளால் மேலே பேச முடியவில்லை.

என்ன சொல்வது? எப்போதுமே, எதிலும் கவனமாக இருப்பவள்தான்!

ஆயினும் பொத்துப் புண்ணாகி யிருக்கும் கையை வைத்துக் கொண்டு, அவள் தன்னைப் பற்றி என்ன சொல்ல முடியும்?

இதுதான் இப்படியான முதல் தடவை என்றால், இவனா நம்புவான்?

ஆனால் வேலை? வரி வரியாகச் சரி பார்த்தாளே! கவனப் பிசகு என்ன நேர முடியும்?

அவளுக்குப் பதிலாக, நீலகண்டன் கேட்டார்.

''திரும்பத் திரும்பச் சரி பார்க்க வேண்டுமா? சீலியை நம்பிக் கையெழுத்துப் போடலாம் என்பீர்களே! சார். பாருங்கள். ஜெயந்தனும் ஜெயராமனும் இடம் மாறி இருக்கிறார்கள். ஜெயராமன் வெளியேற்றப்பட வேண்டியவர். மற்றவர் அருமையான உழைப்பாளி. சரி பாராமல் அனுப்பியிருந்தால், என்ன ஆகியிருக்கும்?'' என்று தன் முன் இருந்தவற்றை நீலகண்டனிடம் நகர்த்தினான் நித்திலன்.

அவர் பார்த்துவிட்டு ஒன்றுமே பேசாமல் அவளிடம் கொடுத்தார்.

அப்போதும், ஓரளவு தன்னம்பிக்கையுடனேயே படித்துப் பார்த்த சீலி மறுபடியும் அதிர்ந்தாள்.

அவள் தன் குறிப்புகளை வரி வரியாகச் சரி பார்த்துக் கம்ப்யூட்டரில் ஏற்றியது உண்மைதான். ஆனால், தலைப்புக் காகிதம் பெயர் மாறிவிட்டிருந்தது.

கீழே விழுந்த காகிதங்களை எடுத்து அடுக்கி[illegible] எந்தப் பெயருக்கு, எவை என்பதைக் கவனியாது[illegible] டிருந்தாள்.

நித்திலன் சொன்னது போல, இது மிகப் பெ[illegible] தவறுதான்.

இந்த அறிக்கையில் நித்திலன் கையெழுத்திட்டு விட்டால், அடுத்து வேலையை உறுதிப் படுத்தல் அல்லது நீக்கல் உத்தரவுதான்!

இப்போது என்னவென்று இவனிடம் விளக்குவது?

நடந்ததைக் கூற [illegible] ''[illegible] சார் [illegible] காற்றில் குறிப்புக் காகிதங்கள் [illegible]க்

11.02.2009 20:22

கிடபோது, எப்படியோ, பெயரைப் பாராமல் விட்டிருக்கிறேன்," என்றாள் கம்மிய குரலில்.

"எப்படியோ அல்ல! உன் இயல்பான கவனக் குறைவினால்!" என்றான் நித்திலன், சற்றும் இளகாத குரலில்.

கவனக் குறைவாக இருப்பது, என் இயல்பு அல்ல என்று எங்கே போய்க் கத்தினால் இவன் காதுக்குக் கேட்கும்?

ஆனால், கேட்கக் கூடாது என்று இருப்பவனைக் கேட்க வைப்பது எப்படி முடியும்? தூங்குவது போலப் பாசாங்கு செய்கிறவனை எழுப்புவது, யாராலும் முடியாதே!

வேறு வழியின்றி, 'இ... இந்த ஒரு தடவை எப்... வந்து பிசகு நேர்ந்துவிட்டது! இனி... இனிமேல் கவனமாக இருக்கிறேன்!" என்றாள் எழும்பாத சின்னக் குரலில்.

சரணாகதிதான்! ஆனால், நிமிர்ந்து நிற்பதற்கு, அவளது முதுகெலும்பில்தான் வலுவே இல்லையே!

வாய்ப்புக் கிடைத்தபோது, அவனும் லேசில் விடுவதாக இல்லை. "காற்றில் விழுந்ததை எடுத்து வைத்தபோது நேர்ந்த பிசகு என்றாய். ஆனால் காற்றில் காகிதங்கள் விழுந்ததே, உன் கவனக் குறைவினால் அல்லவா?"

காற்று அடித்ததே அவளது கவனக் குறைவினால்தான் எனப் போகிறானா?

அவளது விழிகள் விரியும்போதே, "காகிதங்களின் மேல் சற்றுக் கனமாக எதையேனும் வைத்திருந்தால்,

காற்றில் அவை எப்படிப் பறக்கும்? அந்தச் சிறு வேலை செய்ய, உனக்குக் கவனம் இருக்கவில்லையே? ஒரு சிறு குண்டூசியால் குத்தி வைத்திருந்தால் கூடக் காகிதங்கள் பறக்க வாய்ப்பில்லை!" என்றான் அவன்.

அவனது பேச்சில் எதை மறுப்பது?

மறுத்தும்தான் என்ன பயன்? சொல்வதற்கு, இன்னும் எதையாவது கண்டு பிடிக்கப் போகிறான்!

இங்கே சுற்றி, அங்கே சுற்றிக் கடைசியாக அவளது வேலையில் வந்து நிற்கப் போகிறான்!

எனவே, "இனிமேல் மிகவும் கவனமாக இருக்கிறேன்," என்று சொல்லுமுன் சீலியின் முகம் சிவந்து கன்றியது.

இதை ஏற்க மறுத்து வேலை நீக்கம் செய்யப் போவதாகச் சொன்னான் என்றால் எவ்வளவு அவமானம்!

வேலையில்லாமல், வருமானத்துக்கு என்ன செய்வது, வேறு வேலை தேட வேண்டுமே எனும் மற்ற எதையும் விட, வரக் கூடிய இந்த அவமானமே அவளுக்கு மிகப் பெரியதாகத் தோன்றியது.

திறமையற்றவள், லாயக்கற்றவள் என்று அவ[illegible] முத்திரை குத்தப்படும் அவமானம்!

ஆனால் அதற்குள் நீலகண்டன் பேசினார். "பெ[illegible] வாகக் குணசீலி எதிலும் கண்ணும் கருத்துமாகக் கவ[illegible] மாகத்தான் இருப்பாள், நித்திலன். இன்றைக்கு அவள் வீட்டில் ஏதேனும் பிரச்சினையோ என்னவோ? அதனால் இந்த ஒரு முறை விட்டு விடலாமே..." என்று அவளுக்காகப் பரிந்துரைத்தார்.

ஒரு நீண்ட கணம் பே[illegible] வீட்டில் ஆயிரம் பிரச்சி[illegible]

11.02.2009 20:22

கில்லையா? உங்களுக்கில்லையா? வீட்டுப் பிரச்சினைக் காக எல்லாம் அலுவலகத்தில் தப்புப் பண்ணலாம் என்றால், எந்த அலுவலகத்தில் என்ன வேலை ஒழுங்காக நடக்கும்?'' என்று கேட்டான் நித்திலன்.

ஆக, வேலையை விட்டுத் தூக்கத்தான் போகிறான்!

இது, இன்றைய தவறுக்காக மட்டுமல்ல.

வெளியே காட்டிக் கொள்ளாவிட்டாலும், என்றோ நடந்ததற்காகக் கரம் வைத்திருந்து, வாய்ப்பைத் தேடிக் கொண்டே இருந்திருக்கிறான். கிடைத்த முதல் வாய்ப் பில் பழி வாங்குகிறான்.

''பரவாயில்லை சார். உலகம் பரந்து கிடக்கிறது. எங்கே யானாலும், நான் ஒழுக்கத்தோடு, ஒழுங்காகவே இருந்து பிழைத்துக் கொள்வேன்!'' என்று கடைசியாகச் சொல் வதற்கு, உள்ளூர ஒரு வசனத்தை அவள் தயார்ப் பண்ணி முடித்தபோது, நித்திலன் மீண்டும் பேசினான்.

நீலகண்டனைப் பார்த்துத்தான்.

''என் தம்பி அருண், அன்றைக்கு உங்கள் நண்பரான காவல் அதிகாரியின் உதவியால், ஒன்றுமில்லாமல் தப்பினானே, அவன்! அன்று தேவையான பாடம் படித்திருப்பான் என்றுதான் எண்ணினேன். ஆனால், இன்று காலையில் மறுபடியும் காரோட்டி இல்லாமல், தனியாகக் காரை எடுத்துச் சுற்றப் போயிருக்கிறான். திரும்பி வந்ததும் அன்று நடந்ததை நினைவு படுத்திக் கண்டித்தால், குற்ற உணர்ச்சியே கடுகளவும் இல்லை. பெரிய வீரதீரம் சாதித்து விட்ட பெருமைதான். அருமை நண்பர்கள் ஏற்றி வைத்தது! ஒரு சின்னக் கரும்புள்ளி விழுந்தாலும், அவனைப் பற்றி என் சித்தி, சித்தப்பா

காணும் வெளிநாட்டுக் கனவுகள் அத்தனையும் அழிந்து போகும். அவனோ, என் பொறுப்பில் இருப்பவன். இதையெல்லாம் நினைத்துக் கொண்டு, இந்த அறிக்கை களைப் பாராமலே நானும் கையெழுத்துப் போட்டிருந் தால், என்ன ஆகியிருக்கும்?

''ஆனாலும் இவ்வளவு சொல்கிறீர்கள்! முதலும் கடைசியுமானதாக இந்தப் பிழை இருக்கட்டும்! போய் வேலையைப் பார்க்கச் சொல்லுங்கள். முதலில் இந்த அறிக்கைகளைத் திருத்திக் கொண்டு வரட்டும்.''

கண்டம் தப்பி, வேலை நிலைத்து விட்டது.

ஆனால், மறைமுகமான குத்தலுடன்தான்.

அவனுடைய தம்பியின் குற்ற உணர்ச்சியை அழித்த நண்பர் கூட்டத்தில் சுசியும் ஒருத்தி என்று அவளுக்குச் சுட்டிக் காட்டுகிறான்.

ஆனால், கிட்டத்தட்ட நித்திலனது நிலையிலேயே அவளும் இருப்பது, அவனுக்கு எங்கே புரியப் போகிறது?

அவளுடைய தங்கை சுசிக்கும்தானே தப்பு; சரி [illegible] வில்லை!

இப்போது, அந்த மதிப்பெண்... வேண்டா[illegible] போல எதையாவது நினைத்து, மீண்டும் தவறு செய்[illegible] விடக் கூடாது.

தவறான அறிக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டு, அவ[illegible] கிளம்பும் போது, ''கையில் இன்னொரு தரம் மருந்து பூசி[illegible] கொண்டு வேலையைச் செய்யச் சொல்லுங்கள் நீலகண் டன் சார். இல்லாவிட்டால் புண்ணின் வலி வேறு. திரும்பவும் வேலையைக் [illegible] போகிறது!'' என்றான் நித்திலன்.

11.02.2009 20:22

சன்னமாய், மறுபடியும் அதிர்ந்தாள் அவள்.

''ஆமாம்மா...!'' என்ற நீலகண்டனுக்குப் பதிலே சொல்லாமல், அறிக்கைக் காகிதங்களோடு அவளது இடத்துக்கு வந்து, தொப்பென அமர்ந்தாள் சீலி.

இதில்தானே தொடங்கியது!

அவளது கைக்காயம் பற்றி, அவன் காட்டிய அக்கறையில்!

அவன் மருந்து வாங்கித் தந்ததில்!

அதற்கு முன், அவள் கையைப் பற்றி, அவளது கையையே பற்றிப் பார்த்துக் கேட்டதில்!

அதிலே அவள் மனம் பரபரத்ததில்!

அத்தோடு சேர்ந்து, இந்தக் காற்றுமா அவளுக்கு வஞ்சனை செய்ய வேண்டும்?

இல்லை, இதையெல்லாம் நினைத்தால், மறுபடியும் தப்பு நேர்ந்து விடக் கூடும். நினைக்கக் கூடாது என்று, தனக்குத் தானே அறிவுறுத்திக் கொண்டு, வேலையைத் தொடங்கினாள் குணசீலி.

அதிகப்படி கவனத்துடன்...!

அன்றைய வேலை அதற்கு மேல் பிரச்சினையற்று நடந்து முடிந்த போதும், முதலில் நேர்ந்த உணர்ச்சிப் பரபரப்பு, அடுத்த அதிர்ச்சி போன்ற பல்வேறு காரணங்களோடு எந்நேரமும் அதிகக் கவனத்துடன் இருந்த இறுக்கத்தாலும், குணசீலிக்குத் தலை வலிக்கத் தொடங்கியது.

மற்றவர்கள் சொல்வது போல, மாத்திரையைப் போட்டுக் கொண்டு வேலையைத் தொடர்ந்து செய்யலாம் என்றால்,

புதிதாக இப்படிப் பட்ட பழக்கத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும் அவளுக்கு மனமில்லை.

ஆனால், வலிக்காக விடுப்புக் கேட்பதோ, பணியைச் சற்றுக் குறைக்கவோ நித்திலனிடம்தான் போய் நின்றாக வேண்டும்.

அதைவிட, எவ்வளவு வலித்தாலும் பரவாயில்லை என்று பொறுத்துக் கொண்டு, வேலையில் ஈடுபட்டாள் அவள்.

எனவே, வலியைச் சகித்தபடியே வேலையைத் தொடர்ந்தவளுக்கு வேறு பிரச்சினை எதுவுமின்றி, மாலையில் வேலை நேரம் முடிந்ததே ஆறுதலாக இருந்தது.

வீட்டிலும் ஓரளவு அமைதியே நிலவியது.

வழக்கம் போல, அரைக் கவனமாக விட்டத்தை வெறித்திருந்த பாட்டியிடம், தம்பிகள், தங்கை, தன் வேலை பற்றி, நல்லதாகச் சற்று நேரம் சொன்னாள்.

பாட்டிக்கு முகம் துடைத்துத் தலை வாரி விட்[illegible] முன் உட்கார வைத்துவிட்டு, இரவு உண[illegible] வேலையைப் பார்க்கப் போனாள்.

வெறும் காய்கறி உப்புமாதான்.

சுசிக்குப் பிடிக்காது.

'என் அம்மா இருந்திருந்தால்...' என்று ஏதாவது புலம்பிக் கொண்டுதான் சாப்பிடுவாள். சர்க்கரையும் 'சாஸு'ம் மாறி மாறித் தொட்டுக் கொண்டு இரண்டு மடங்கு உள்ளே போய்[illegible]

11.02.2009 20:22

ஆனால், என்னவோ, உப்புமா பிடிக்காது என்று அவளுக்கு ஓர் எண்ணம் மட்டும் உண்டு. அதனாலேயே புலம்பித் தீர்த்து விடுவாள்.

ஆனால் என்னவோ அதிசயமாக உப்புமாவைப் பற்றிய வர்ணனை எரிச்சல் எதையும் காட்டாமல், சுசி சாதுவாகச் சாப்பிட்டு எழுந்தது, பெரியவர்கள் இருவருக்குமே அதிசயமாகிப் போயிற்று.

சுரேந்திரன் வழக்கம் போலவே, கையில் ஏதோ புத்தகத்துடன் குனிந்த தலை நிமிராமல் உணவருந்திப் போய் விட, தட்டைக் காலி செய்து விட்டுக் கைகழுவப் போன தங்கையை, மகேனும், குணசீலியும் ஆச்சரியமாக நோக்கிவிட்டு, ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

சுசியின் படிப்பு பற்றி, அவளிடம் இன்னும் பேச வேண்டும் என்று தோன்றினாலும், அன்றிருந்த அலுப்பில், அது பற்றிப் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்தாள் சீலி.

அன்றைக்கு வீட்டில் நிலவிய அமைதியைக் கெடுக்க வேண்டாம் என்ற எண்ணமும்கூட!

சுசியுமே, ஓரக்கண்ணால் அவ்வப்போது தமக்கையை நோட்டம் விட்ட போதும், வாய் திறந்து எதுவுமே பேசவில்லை.

அவளே அமைதி காக்க எண்ணும்போது, தன்னால் அது கெட வேண்டாம் என்று எண்ணினாள் தமக்கை.

கூடவே, காலையில் படிப்பு பற்றி எடுத்துச் சொன்னது தமக்கையின் மனதில் பதிந்து, அதனாலேயே வழக்க விரோதமான அமைதியில் அவள் இருக்கிறாள் என்ற ஊகமும் கூட

தானாகக் கனிந்து கொண்டிருப்பதைத் தடி கொண்டு அடித்து அதைக் கன்றிப் போக வைப்பானேன்?

பாட்டி அறைக்குப் படுக்கப் போன பிறகு டி.வி.யை அலற விட்டு, சுரேந்திரனைப் படிக்க விடாமல் சண்டைக்கு இழுப்பது, படிக்கிற பையனுக்கு ஆதரவாகப் பேசும் மற்றவர்களை எதிர்த்துப் பேசுவது ஆகிய வழக்கமான எந்தத் தொல்லையும் சுசி இன்று செய்யவில்லை.

மாறாக, ஒரு பாடப் புத்தகத்தை வைத்துக் கொண்டு வெகு நேரம் இருந்து படித்துவிட்டே, சுசி படுக்கப் போனாள்.

எல்லாம் நன்றாகத்தான் தெரிந்தது.

ஆனால், அதிகாலைப் பாலுக்குப் பை போட்டு விட்டு, வாயில் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு வந்தபோது, தங்கையின் பக்கவாட்டுத் தோற்றத்தைப் பார்க்க நேர்ந்தபோது தான், குணசீலிக்குச் சற்று ஐயம் தட்டியது.

தூக்கிப் பிடித்த புத்தகத்தின் பின்னே, சுசியின் கண்கள் புத்தகத்தைப் பார்த்தது போலவே இல்லை.

மாறாகப் புருவம் சுழிக்க, ஏதோ தீவிர யோசனை [illegible]

என்னவும் திட்டம் போட்டுக் கொண்டு இருக்கி[illegible]

அல்லது ஒருவேளை, காலையில் சீலி சொ[illegible] மனதை உறுத்தி, இத்தனை நாட்களும், சரியா[illegible] படிக்காமல் நேரத்தை வீணாக்கி விட்டோம் என்று அவ[illegible] மனதுள் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கவும் கூடும், பாவம்!

அதன் பயனாக, எவ்வெப்போது எதெதைப் படிப்பது என்று மனதுள் அட்ட[illegible] கலாம்.

11.02.2009 20:23

என்னவென்று கேட்கலாமா என்று சீலி யோசிக்கும் போதே, ஒரு கொட்டாவியுடன் புத்தகத்தை மூடி வைத்தாள் சசி!

"தூக்கம் வருகிறது! எல்லாவற்றையும் நாளைக்கே பார்க்கிறேன்," என்று எழுந்து போனாள் அவள்.

பார்க்கிறேன் என்றால்?

படிக்கிறேன் என்று சொல்லாமல், பார்க்கிறேன் என்று தங்கை ஏன் சொன்னாள் என்று குணசீலியின் மனம் குழம்பியது.

தங்கையை ஓரளவு நன்றாக அறிந்திருந்ததால், ஒன்றுமில்லை என்று விடவும் முடியவில்லை.

பாட்டியின் அறைக் கதவைச் சத்தமின்றி லேசாகத் திறந்து வைத்துவிட்டு வந்த குணசீலிக்குப் படுத்துத் தூங்கும் மனநிலை வரவில்லை.

அவளது மனம் அலுவலகத்திலேயே நின்றது. அதாவது நித்திலனிடம்.

அவன் ஏன் அப்படி நடந்து கொண்டான்?

வீட்டுப் பிள்ளைகள், நீலகண்டன் சார், இவர்கள் எல்லோரும் அவரவர் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டு போகவில்லையா?

இவன் ஏன் அவளது கையைப் பிடித்துப் பார்க்க வேண்டும்?

அவளுக்கு ஏன் மருந்து வாங்கித் தர வேண்டும்?

பார்க்கப் போனால், அந்த மருந்து வாங்குவதற்காகவே தலைவலிக்குக் காபி என்று அவன் வெளியே போனதாக அல்லவா தோன்றுகிறது?

ஏன் அப்படி?

இதற்கு இருக்கக் கூடிய விளக்கம் சரியானதல்லவே!

அதைவிட முக்கியமாக, அவனது செய்கை, அவளுள் எழுப்பிய எதிரொலியே, சீலிக்கு அச்சமூட்டியது என்றே சொல்லலாம்.

நித்திலன் எவ்வளவு மோசமானவன் என்பது, அவள் நேரடி அனுபவத்தில் அறிந்தது.

சூடுபட்ட பூனையாக ஐந்து ஆண்டுகளாக வாழ்ந்து வந்திருக்கிறாள்.

அப்படியிருந்தும், அவன் கனிவு போலக் காட்டிச் செய்த ஒரு செய்கையில் அவள் நெக்குருகிப் போனாளே!

அந்தப் படபடப்பையும், தொண்டை அடைப்பையும், கண் கசிவையும் இப்போது எண்ணிப் பார்க்கையில், அவளுக்கு மிகவும் அவமானமாக இருந்தது.

அவ்வளவு பலவீனம் அவளுக்கு இருக்கக் கூடுமா? இருக்கிறதா?

ஆனால் அவன் ஏன் உடனே, அவ்வளவு [illegible] காட்டினான்?

ஒரு சிறு சாக்குக் கிடைத்தாலும் ஒட்டிக் கொ[illegible] பெண்களையும் பற்றிய அவனது அபிப்பிராயம்தா[illegible] அவளுக்கு ஏற்கெனவே தெரியுமே.

அப்படி ஒட்டிக் கொண்டு விடக் கூடாதே என்று விரட்டினான் என்றால், ஒரு வகையில் நல்லதுதான். பழைய கெட்ட புத்தி இல்லை என்று எண்ணி, நிம்மதி அடையலாம்.

11.02.2009 20:23

ஆனால், கூடவே தலை நிமிர முடியாத அவமான மாகவும் சீலி உணர்ந்தாள்.

அப்படி விரட்டப்பட வேண்டிய நிலையிலா, அவள் இருக்கிறாள்.

அது புரிந்துதான் அவனும் விரட்டுகிறான் என்றால் அது எவ்வளவு பெரிய கேவலம்!

'நோ வின் சிச்சுவேஷன்' என்பார்கள்! எந்த வகையில் பார்த்தாலும் தோல்வியாகவே முடிகிற நிலை. 'தலை விழுந்தால் நான் ஜெயித்தேன்... பூ விழுந்தால் நீ தோற் றாய்!' என்பது போல.

தனக்கும் இப்போது அது போன்ற நிலையே இருப்ப தாகக் குணசீலிக்குத் தோன்றியது.

ஒரேயடியாக இதை உதறித் தள்ளிவிடலாம் என்று பார்த்தால், அதற்கும் வழியில்லாமல், குறைந்த பட்சமாய் இன்னும் ஓர் ஆண்டாவது, அவளுக்கு ஒரு வேலை தேவைப்பட்டது.

அதுவும், வேறு எங்கும் கிடைக்க முடியாத, சற்று அதிகமான இந்த ஊதியம் தரும் இந்த வேலையே!

இது புரியாமல், இதைக் கொண்டா, அதை வாங்கிக் கொடு என்று சுசி விடாமல் கேட்டுக் கொண்டே இருப் பதை நினைத்தால், இப்போது சீலிக்கு ஆத்திரம் வந்தது.

நல்லவேளையாக, சுசிக்கு இன்னமும் தங்கம், வைரம் என்று புத்தி போகவில்லை.

ஆனால், போலி நகைகளே, பல ஆயிரம் ரூபாய் பெறு மானம் உள்ளது வைத்திருந்தாள். அதே போலத் துணி மணிகள்!

சின்னப் பெண், தாயற்ற சிறுமி, அதுவும் பாரதி சித்தி யுடைய மகள் என்று, சக்திக்கு மீறியே அவள் செலவு செய்த பணத்தை மட்டும் சேர்த்து வைத்திருந்தால், அதுவே நாற்பது, ஐம்பதுக்கு மேலேயே தொகை இருந் திருக்கும்!

அந்தப் பணம் மட்டும் இப்போது இருந்திருந்தால், இரண்டு மூன்று மாதங்கள், குடும்பச் செலவுக்குத் தாராள மாகக் கட்டி வரும்.

நித்திலன் இன்று வேலை நீக்கம் செய்யப் போகி றானா? நாளையா? அப்புறம் அடுத்த மாதச் செலவுக்கு என்ன செய்வது என்று மனதுக்குள் எந்நேரமும் வண் டாய்க் குடையும் கேள்விகளை ஒதுக்கித்தானே, அன் றாடம் சீலி சமாளித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்!

இதெல்லாம் மகேன் தவிர யாருக்குப் புரிகிறது?

அவனுக்குமே முழுச் சிக்கல் தெரியாது. விளக்கிச் சொல்லவும் முடியாது.

எல்லோரையும் கூப்பிட்டு, 'சீக்கிரமே வேலை போய் விடும். சிக்கனமாக இருக்கப் பழகிக் கொள்ளுங்கள்!' என்று சொல்லி விடலாமா என்று கூடச் சீலி [illegible] நினைத்தாள்.

ஆனால், அதற்கும் மனம் வரவில்லை [illegible] கட்டாயமாக வேலை போய்விடும் போல [illegible] னாலும், அப்போது சொல்லிக் கொள்ளலாம் [illegible] ஒதுக்கி வைத்தாள்.

அவளுக்குத்த [illegible] படிக்கிற வயதில் இப்போதே [illegible] வருத்துவானேன் என்று, தனக்குள்ளேயே புதைத்தாள்.

ஆனால் இன்று அவள் மனம் ரொம்பவும் ஓய்ந்து விட்டிருந்தது.

பெரியவர்கள் நாலுபேரும் ஒன்றாக இறந்து, பாட்டியும் சோர்ந்து, ஒரு நாள் முழுதும் யோசித்து நிமிர்ந்தவள்!

என் தம்பிகளும் தங்கையும்! என் வயதான பாட்டி! இவர்களுக்கு, இனி நான்தான் எல்லாம் என்று முடி வெடுத்து, வீட்டுப் பொறுப்பை ஒரு தூணாக ஏற்று நின்று தாங்கியவள்!

இன்று அவளுக்கே சாய ஒரு தூண் தேவைப்பட்டது.

ஆனால் அப்படி யாரிருக்கிறார்கள்?

பார்த்தால் வேதனையாக இருக்கிறது என்று எல்லோரு மாகச் சேர்ந்து பெற்றவர்களின் படங்களை அலமாரிக்குள் தனியாக வைத்து மூடியிருந்தார்கள்.

அதில் சித்தி பாரதியின் படத்தை எடுத்து வந்து, "சித்தி, எனக்குக் கஷ்டமாக, கவலையாக இருக்கிறதே! நான் என்ன செய்யட்டும்? எனக்கு வழி காட்ட, தெம்பூட்ட நீங்கள் என்னோடு இல்லையே!" என்று அந்தப் படத்தில் முகம் புதைத்து ஓசையற்றுக் கண்ணீர் வடித்தாள் சீலி.

அழுதழுது, அப்படியே ஒழுங்கற்ற நிலையில் அரை குறையாகத் தூங்கி எழுந்தவளுக்கு, மறுநாள் மனதோடு உடம்பும் சேர்ந்து அலுத்திருந்ததுதான் மிச்சம்.

ஆனால், அதற்காக, அன்றாட வேலைகளை விட முடியுமா?

எப்படியோ சமாளித்து, வேலைகளை வழக்கமான காலை நேரத்து அவசரத்துடன் அவள் செய்து கொண்டிருந்த போது, வழக்கம் போலவே, குழம்பிய குட்டையில் மீன் பிடிக்கச் சுசி வந்து நின்றாள்.

இதுதானே, அவள் மீன் பிடிக்கிற நேரம்.

சற்றும் பொறுப்பற்று, அவள் கோரிக்கை வைத்ததும் வழக்கம் போலத்தான்.

ஆனால், வழக்கத்துக்கு மாறாகவும் ஒன்று நடந்தது.

9

இந்த முறை சுசி கேட்டது புதிதாக அறிமுகப்படுத் தப்பட்டிருந்த ஒரு செல்போன்.

அதில் போட்டோ எடுக்கலாம், பேச்சைப் பதிவு செய்ய லாம், சினிமா பார்க்கலாம், நெட் வசதி இருக்கிறது என்று அதைப் பற்றி அளந்தவள், கடைசியாகச் சொன்னது, "இதன் விலை ஒன்றும் அதிகம் இல்லை, அக்கா! வெ[illegible] இருபத்து மூன்றே ஆயிரம் ரூபாய்தான்!" என்[illegible] தாள்.

பொறுமை, பொறுமை என்று தன்னைக் க[illegible] படுத்திக் கொண்டு, "நேற்று என்னென்ன பாடம் ப[illegible] தாய்?" என்று கேட்டாள் தமக்கை.

"நீதான் பார்த்தாயே, [illegible] இருந்தேன்! அதை விடு. இப்போது இந்த செல்..."

11.02.2009 20:23

"நீ எந்தெந்தப் பாடங்களைப் படித்து முடித்தாய் என்று கேட்டேன்," என்று தங்கையை ஓரக்கண்ணால் பார்த்த படி, குணசீலி மறுபடியும் பாடம் பற்றியே பேசினாள்.

அவள் ஓரளவு எதிர்பார்த்தது போலவே, ஒரு கணம் சுசியின் கண்களில் கடும் சீற்றம் தெரிந்தது. உடனேயே கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளும் தந்திரமும் தெரிந்தது.

உற்சாகம் காட்டும் குரலில், "நிறைய்ய அக்கா! கணக்கில் வேக ரயில் பகுதி. சோஷியலில் மூன்று பாடம், பூகோள இயலில் ஐரோப்பா கண்டம் முழுவதும்! நேற்று நிறைய முடித்து விட்டேன். இன்றைக்கு..." என்றவளைக் குறுக்கிட்டு, "நேற்று நீ படித்த பாடங்களை எடுத்து வா. அதில் உன்னிடம் கேள்வி கேட்க வேண்டும்...!" என்றாள் தமக்கை.

சட்டெனக் குரல், முகம் எல்லாம் மாற, "எதற்கு?" என்று கிறீச்சிட்டாள் தங்கை. "நான் சொன்னதை நீ நம்ப வில்லையா? அப்படி நம்பாதவளிடம் என் பாடம் பற்றி, நான் இனிப் பேசவே போவதில்லை," என்று முடிக்க முயன்றாள்.

"உன்னை நம்பாவிட்டால்தான் கேள்வி கேட்க வேண்டுமா? புரிந்துதான் படிக்கிறாயா என்று பார்ப்பதற் காகக் கேட்கக் கூடாதா? போய்ப் பாடப் புத்தகங்களை எடுத்து வா. நான் கேள்வி கேட்க வேண்டும்!" என்றாள் சீலி, சற்று அழுத்தமாகவே.

செல்லமாக முகத்தைச் சுழித்தாள் தங்கை. "போக்கா! இப்போது பாடத்தைப் பார்க்கத் தொடங்கினால் பள்ளிக்குக் கிளம்பத் தாமதம் ஆகிவிடும். உனக்கு வேலை முடித்து, சரியான நேரத்துக்குக் கிளம்ப முடியாது. எல்லோருக்கும்

ஆட்டோ செலவு நூறு, இருநூறு என்று பணம் அநியாயமாய் வீணாகிவிடும். அதனால், சீக்கிரமாக எனக்குப் பணத்தைத் தந்தாயானால், நான் சிநேகிதர் களோடு போய் செல்லை வாங்கி வந்து விடுவேன். அப்புறமாக எல்லாம் பார்க்கலாம்!" என்றாள் நயந்த குரலில்.

அப்புறமாகப் 'பார்க்கலாம்!' படிக்கலாம் என்று சொல்ல வில்லை!

முந்தைய நாளைப் போலவே!

அதாவது, இன்றும் அவள் படிப்பதாக எண்ண மில்லை.

என்னமோ, அவள் வழக்கம் போல வம்பு இழுக்க வில்லை, பொறுப்புணர்ந்து திருந்தியிருக்கக் கூடும் என்று எண்ணினாளே!

அப்படியில்லையோ என்ற சந்தேகம்தானே சரியாகி இருக்கிறது!

சுருசுருவென்று பொங்கிய ஆத்திரத்தைத் தமக்கை பெரு முயற்சி செய்து, அடக்கிக் கொண்டிருப்ப[illegible] யாமல், "நீ பாட்டில் கணக்காக இருபத்து மூ[illegible] ரத்தைத் தந்துவிடாதேக்கா. எல்லோரையும் [illegible] போக, ஹோட்டலுக்குச் சேர்த்து, ஓர் இருபத்தைந்[illegible] கொடுத்துவிடு," என்று உற்சாகமாகக் கணக்குப் போட் டாள் சுசி.

ஆக இந்த செல்போனை எப்படிக் கேட்டு வாங்குவது என்பது பற்றித்தான், 'நேற்[illegible] யோசித்திருக்கிறாள்!

அதுவும் பாடப் புத்தகத்து மறைவில்!

படிப்பின் அவசியம் பற்றிக் குணசீலி சொன்ன எதுவும், தங்கையின் மனதைத் தொடவே இல்லை.

அப்போதும் பொறுமையை இழுத்துப் பிடித்து, ''இப்போது எதற்குப் புது செல்?'' என்று கேட்டாள் தமக்கை.

''எதற்கா? என்னக்கா, ஜோடிக்கடிக்கிறாயா? அரதப் பழசு என் செல்போன்! என் தோழிகள் முன்னிலையில், அதை எடுக்கவே அசிங்கமாக இருக்கிறது. அக்கா, ப்ளீஸ்க்கா, புரிந்து கொண்டு பணத்தைக் கொடு!'' என்று கொஞ்சலாகக் கேட்டாள் சுசி.

தங்கையின் பேச்சில் பின்னதை ஒதுக்கி, ''எப்படிப் பழசாகும்? நம் நாலு பேரில், உன்னதுதானே கடைசியாக வாங்கியது?'' என்று கேட்டாள் குணசீலி.

அது மறுத்துப் பேச முடியாத உண்மை என்பதால் சுசி பொறுமை மறைந்தது.

''பொல்லாத கடைசி! என்னமோ, லட்ச ரூபாய் மொபைலை வாங்கித் தந்திருக்கிற மாதிரி அலட்டுகிறாயே!'' என்று சீறினாள். ''விட்டால் வாழ்க்கை முழுவதற்கும் அதையே வைத்துக் கொள்ளச் சொல்வாய் போல!''

'என்னவோ உளறிக் கொள், நான் வளைந்து கொடுக்கப் போவதில்லை!' என்று சொல்லாமல் சொல்வது போல், அடுப்புப் பக்கம் திரும்பிக் கொண்டு வாணலியில் இருப்பதைக் கிண்டி விட்டாள் சீலி.

ஆத்திரம் பொங்கத் தமக்கையைக் காயப்படுத்தி விடும் வேகத்துடன், சுசி தொடர்ந்து பேசினாள்.

''ஆனால், அந்த விலைக்கெல்லாம் செல்போன் இருக்கிறது என்பதே, உனக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது? நீங்கள் மூன்று பேரும் சரியான பட்டிக்காடுகள்! ஊரிலே உலகத்திலே புதிதாக என்னென்ன வந்திருக்கிறது என்று கூடத் தெரியாத விசித்திரப் பிறவிகள்! அதற்காக, என்னையும் அப்படி இருக்கச் சொல்லுகிறாயா? அதெல்லாம் முடியாது. எனக்குப் புது செல் கட்டாயம் வேண்டும். வாங்கிக் கொடு. இதுவே, என் அம்மா இருந்திருந்தால், நான் கேட்காமலே எப்போதோ வாங்கிக் கொடுத்திருக்க மாட்டார்களா? என் தலைவிதி! என் அம்மா இறந்து, பணத்தைப் பூட்டிப் பூதமாகக் காக்கிற உன்னிடம் வந்து, இப்படிக் கெஞ்சிக் கேவலப்பட வேண்டியிருக்கிறது!'' என்று தன் வழக்கமான புலம்பலைச் சுசி தொடங்கினாள்.

. இந்த 'அம்மா இருந்திருந்தால்' வசனத்தில் குணசீலி இளகி விடுவது எப்போதுமே வழக்கம்.

இன்றும் அதையே எதிர்பார்த்துக் கண்களைக் கசக்குவது போலப் பாவனை செய்து, கை மறைவில் தமக்கையைக் கவனித்தாள் சுசி.

ஆனால் வழக்கத்துக்கு மாறாக, முதல் முறையாகக் குணசீலியின் நெஞ்சுக்குள் ஏதோ நொறுங்கிப் போயிற்று!

முந்திய நாள் சித்தியின் படத்தை வைத்து [illegible] அழுதது நினைவு வந்தது.

ஆத்திரத்துடன் தங்கையின் பக்கம் திரும்பி, [illegible] தற்கெல்லாம், என் அம்மா இருந்திருந்தால் இப்படி [illegible] அம்மா இருந்திருந்தால், உன்னிடம் இந்தப் பாடு [illegible] என்னை விட்டிருப்பா[illegible] இதைச் செய்யவில்லை, அதைத் தரவில்லை என்று

11.02.2009 20:24

குறைதானே கூறுகிறாய்? செய்வதற்கு ஒரு நல்ல வார்த்தையேனும் சொல்லியிருப்பாயா?

''வெளியிலும் போய் வேலை செய்துவிட்டு, வீட்டிலும் செய்கிறேனே! உதவ வேண்டாம். உதவி என்று ஒரு விரலைக் கூட நீ அசைக்க வேண்டாம்! ஆனால் ஒருவேளை உணவேனும் குறை சொல்லாமல், என்னை நிம்மதியாக உண்ண விட்டிருப்பாயா?

''பணம், பணம் என்று கேட்கிறாய், இந்தப் பணத்தை நான் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுச் சம்பாதிக்கிறேன் என்று, என்றாவது ஒரு நாளாவது எண்ணிப் பார்த்திருக்கிறாயா?

''என்னைவிடு! என்னைப் பற்றி, நீ நினைத்துப் பார்க்க வேண்டாம். ஆனால், உன் படிப்பு? பையன்கள் இருவரும் நன்றாகப் படிக்கிறார்கள்! பெரிய வேலையில் அமர வாய்ப்புத் தேடிவரும்! மகி சம்பாதித்து வீட்டுச் செலவுக்குத் தரும்போது, நானும் மேலே படித்து, இன்னமும் பெரிய வேலை பார்ப்பேன். ஆனால் நீ? நேற்று உன் படிப்பு பற்றி அவ்வளவு சொன்னேனே! கொஞ்சமாவது மனதில் ஏற்றாயா? கேட்டால், படித்ததாகப் பொய் வேறு. சீச்சீ எவ்வளவு இறங்கி விட்டாய்!

''இப்போது கேட்டுக் கொள்! பொய்யும், புளுகும், புலம்பலும், பினாத்தலுமாக, உன் முகத்தைப் பார்க்கவே எனக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. அருவருப்பாய், வெறுப்பாய் இருக்கிறது. என் கண் முன் நில்லாமல் போ, இங்கிருந்து! போ! போய்விடு!'' என்று கொதித்துப் பொருமிக் கொட்டித் தீர்த்து விட்டாள் அவள்.

கண்ணைக் கசக்கிக் கொண்டிருந்த தன் பாவனையை மறந்து சுசி பேந்தப் பேந்த விழித்தாள்.

எந்நேரமும் ஒழுங்காகத் தைத்துச் சிறப்பான பலன் தரும் அம்பு - அவளது 'என் அம்மா இருந்திருந்தால்' என்பது. அந்த வார்த்தை சொன்னால், குணசீலி எப்போதும் இளகிப் போவாள்.

ஆனால் அதே அம்பு, இப்போது 'பூமராங்' ஆகித் தன்னையே திருப்பித் தாக்கக் கூடும் என்று சற்றும் எதிர்பார்த்திராததால், அந்த நேரத்தில் அவளுக்கு என்ன செய்வது, எப்படிப் பேசுவது என்றே தெரியாமல் போயிற்று.

அதற்குள், கை தட்டும் ஒலியோடு, ''பிரமாதம் அக்கா!'' என்று பாராட்டியபடி, மகேந்திரன் வந்து சேர்ந்தான்.

''நீ பேசத் தொடங்கியதுமே வந்து விட்டேன். குறுக்கிட்டுக் கெடுத்துவிடக் கூடாது என்றுதான் ஹாலிலேயே நின்றேன். ஒரே ஒரு குறைதான்! இதை நீ என்றைக்கோ, குறைந்த பட்சம் இரண்டு ஆண்டுகள் முன்னதாகவே செய்திருக்க வேண்டும். ஏகப்பட்ட பணமும் எவ்வளவோ மன வேதனையும் உனக்கு மிச்சமாயிருக்கும்!'' என்றான் தொடர்ந்து.

சீலி, தம்பியைப் பார்த்துக் கலக்கத்துடன் லே[illegible] புன்னகை புரிய முயன்றபோது, தன் அண்ண[illegible] ஆத்திரத்துடன் முறைத்துப் பார்த்தாள் சுசி.

முதல் முறையாகக் குணசீலி தன்னுடைய சொந்தத் தாயைப் பற்றிப் பிரித்துப் பேசினாள்.

அடுத்து வந்த அண்ணன், அவளோடு கூடப் பிறந்த பாவி! அவனும் சொந்[illegible]மல், ஒன்றுவிட்ட சகோதரியோடுதான் சேர்ந்து கொண்டான்.

ஏதோ 'ஸ்பெஷல்' வகுப்பு எடுக்கிறார்கள் என்று, சுரேந்திரன் முன்பே கிளம்பிச் சென்று விட்டிருந்தான்.

அவன் வீட்டிலேயே இருந்தாலும், சொந்தச் சகோதரியை விட்டு, சித்தப்பா மகளுக்காகப் பேசப் போகிறானா, என்ன?

அவன் ஒன்றும், அவளுடைய அண்ணன் போல, உடன் பிறந்த துரோகி அல்லவே!

அத்தோடு சும்மாவே, கழுதை, குரங்கு என்று தன்னைக் குறிப்பிடுகிறவன் சுரேன்!

பாட்டிக்கு அவள் அந்த வீட்டில் இருக்கிறாளா, இல்லையா என்பதுகூட ஒன்றுமில்லை.

யோசிக்க, யோசிக்க, அந்த வீட்டில் தனக்காக யாருமே இல்லை என்கிற எண்ணமே, சுசிக்கு வலுப்பெற்றது.

முகத்தைப் பார்க்கப் பிடிக்கவில்லை, போ என்று விட்டாளே! பார்க்க அருவருப்பாய், வெறுப்பாய் இருக்கிறதாமே! அதுவும் அவளுடைய அழகு முகத்தை! என்ன அநியாயம்!

எதையும் தன் நிலையிலேயே இருந்தே பார்த்துப் பழக்கம் என்பதால், நியாயமற்று அடி வாங்கியதாகவே எண்ணினாள் சசி.

இந்த வீட்டில் உள்ள எல்லோருமே அவளிடம் அநியாயமாகத்தான் நடக்கிறார்கள்!

உறவினர் எல்லோர் மேலும் கோபமும் வெறுப்பும் மலையளவு பெருகிவிட, ''என் முகத்தைப் பார்க்கப் பிடிக்கவில்லையா? எனக்கும்தான். உங்கள் யார் முகத்தையும் பார்க்கப் பிடிக்கவேயில்ல்லை. அதனால்

நான் போகிறேன். உங்கள் யார் முகத்தையும் பாராமல், ஒரேயடியாகப் போய்விடுகிறேன்!'' என்று கத்திவிட்டு, அறைக்குள் போய்த் தன் ஆத்திரத்தைக் கதவின் மேல் காட்டி, அதை ஓங்கி அறைந்து சாத்தினாள் சுசி.

குணசீலியின் முகத்தில் அறைந்து சாத்துவது போலக் கற்பனை அவளுக்கு.

ஒரு தரம் கொதித்துப் பொங்கிவிட்டாலும், இவ்வளவு பேசி விட்டோமே என்று, குணசீலிக்குக் குன்றலும் உடனே வந்தது.

பதினைந்து வயதுச் சிறுமி ஏதோ சொன்னாள் என்று அவளை விட எட்டு வயதுப் பெரியவள் ஆத்திரப்படலாமா?

அமைதியாகப் பேசி, அவளுக்குப் புரிய வைத்திருக்க வேண்டாமா?

அவள் கூசிக் குறுகிக் கொண்டிருந்தபோதே, தம்பி பேச்சினுள் புகுந்து, அவளைப் பாராட்டிப் பேசினான்.

தம்பியின் பாராட்டு, சீலியின் மனதுக்கு ஆறுதலாக இருந்தபோதும், தங்கையின் படீர்க் கதவடைப்பு அவளைச் சற்றுப் பதற வைத்தது.

அச்சத்துடன் தங்கையைப் பின் தொட[illegible]வளை, மகேந்திரன் பிடித்து நிறுத்தினான். ''எ[illegible] போகிறாய்?''

''சுசியிடம்! அவள் பேசியதைக் கேட்டாயில்லைய[illegible] அசட்டுக் கோபத்தில் என்னமும் பண்ணிக் கொண்[illegible] விடப் போகிறளடா. என[illegible] வா... அலுத்துப் போயிருந்ததில் ஏதோ அதிகப்படியாகப்

பேசி விட்டேன் என்று அவளிடம் சொல்லிப் புரிய வைக்க முயற்சிக்கலாம்!'' என்று அவனையும் கூட அழைத்தாள் குணசீலி.

''நினைத்தேன், ஏதோ முதல் தடவையாக ஒரு நல்லது செய்தால், அதை உடனேயே தரை மட்டமாக்கி விட வேண்டும் என்று புதிதாக ஏதாவது சட்டம் போட்டிருக்கிறார்களா, என்ன? இப்படி ஓடுகிறாயே!'' என்றான் அவன்.

''நீ என்னடா சொல்லுகிறாய்? சொல்லுவதைச் சீக்கிரமாகச் சொல். சுசி என்ன மாதிரி உளறிவிட்டுப் போனாள்! கேட்டாய்தானே?'' என்றாள் பெரியவள் கவலையுடன்.

''அதைத்தான் நீயே சொல்லி விட்டாயே! அப்புறம் எதற்காக ஓடுவது?'' என்று கேட்டான் மகேந்திரன்.

''எ... என்னடா சொன்னேன்? மகேன்! அவள் என்னமும் செய்து கொள்வாளோ என்று எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது. எதுவானாலும் சீக்கிரமாகச் சொல்லு!'' என்று தங்கை பூட்டிய அறைக் கதவைக் கவலையுடன் பார்த்தபடி, குணசீலி கூறினாள்.

''என்னது? அவள் என்னமும் செய்து கொள்வாளோ என்று, உனக்குப் பயமா? அவளை உளறினாள் என்று கூறிவிட்டு, இப்போது நீ அசடு போலப் பேசாதேக்கா! ஐஸ்கிரீம், பிட்சா, பெங்காலி இனிப்புகள்! இவையெல்லாம் மறந்து சுசி என்னமாவது செய்து கொள்வாளாக்கும்? போக்கா, உனக்கு ஆயிரம் வேலை! போய் உருப்படியாக, அதில் எதையாவது செய். போ. அதைப் போய்ப்பார்!'' என்றான் அவன்.

''நானும் வேலைக்குக் கிளம்புவதுதான், இனிப் பாக்கி! ஆனால்...'' என்று மீண்டும் சுசி இருந்த அறையின் பக்கம்

கலக்கத்துடன் நோக்கித் தயக்கத்துடன் நின்றாள் குணசீலி.

''அவளை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் நீ கிளம்புவதற்கு, அந்த அறைக்குள்ளிருந்து எதையும் எடுத்தாக வேண்டுமா?'' என்று கேட்டான் மகேந்திரன்.

''ஊகூம், குளித்து உடை மாற்றியாயிற்றே! 'செல்' அடித்தால் கேட்க வேண்டுமே என்று கைப்பையையும் இங்கேதான் வைத்திருக்கிறேன்! பையிலேயே ஒரு சீப்பும் இருக்கிறது. தலையை மட்டும் சற்றுக் கோதி விட்டுக் கொண்டு கிளம்ப வேண்டியதுதான். ஆனால்... எனக்கு ஏன் இப்படிக் கோபம் வந்தது என்றே தெரியவில்லை. மகி! கண்டபடி கத்திவிட்டேனே! அழுகிறாளோ என்னவோ?'' என்று வருத்தப்பட்டாள் தமக்கை.

''அழுதால் அவளது கண் சுத்தமாகும். கழுதை! முகத்தைக் கூட ஒழுங்காகக் கழுவாமல் 'ஃபவுண்டேஷனும் பவுடருமாக அடித்துக் கொள்கிறது! இன்றைக்காவது கண்ணில் இருக்கும் அழுக்கு நீங்கட்டுமே! வீண் கவலைப்படாமல் நீ புறப்படு. எனக்கு இன்று மதியம்தான் வகுப்பு. அதனால் சுசியை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்.''

தம்பி பேசிய விதத்தில் சிரிப்பு வந்தபோ[illegible] போதும் தயங்கி, ''நீ சும்மாவே அவளுடன் [illegible] போடுவாயே!'' என்றாள் சீலி.

''உனக்குக் குணசீலி என்று பெயர் வைத்தது [illegible]ரிய தப்பு! முதல் பேத்திக்குப் பாட்டி பெயர் என்பதற்[illegible] மட்டும்தான் வைத்தார்[illegible] ஒரே சுத்தாத்துமாவாக இருக்கத் தொடங்கி விட்டாயே!

11 02 2009 20:24

கிளம்பு... புக்கா. காட் ப்ராமிஸ்! அவளை நான் மிக மிக நல்லபடியாகக் கவனித்துப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்!'' என்று அவன் வாக்குக் கொடுத்த பிறகே, குணசீலி ஒருவாறு வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினாள்.

தாமதமாகச் சென்று, அதற்கு வேறு வாங்கிக் கட்டிக் கொள்ளக் கூடாதே! சும்மாவே... என்று யோசனை ஓடும்போது, மகேந்திரன் சொன்னது நினைவு வந்தது.

சுத்தாத்துமாவாம்!

தம்பியானால், அவளைச் சுத்தமான ஆத்மா என்கிறான், ஆனால் நித்திலன்?

அவளது அபிப்பிராயம் நேர் மாறு அல்லவா?

இரு மடங்குக் கவனத்துடன் பணியில் ஈடுபடும் போது, வேறு நினைவு அதிகம் குறுக்கிடவில்லை.

ஆனால், உணவு இடைவேளை வந்ததுமே, தங்கைக்கு போன் செய்தாள்.

திரையில் இவளது செல் எண்ணைப் பார்த்ததுமே, சுசி,' அவளது செல்லை 'ஆஃப்' பண்ணவும், மகேந்திரனை அழைத்தாள்.

தங்கை பள்ளிக்கே போயாயிற்று என்றான் அவன்.

''நிஜமாகவாடா?'' என்று ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள் குணசீலி.

''தலைமேல் அடித்துச் சத்தியம் பண்ண, நீ பக்கத்தில் இல்லை! ஆனாலும் 'காட் ப்ராமிஸ்' இது உண்மை! உண்மையைத் தவிர வேறில்லை!'' என்று தம்பி கூறிய விதத்தில் அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

''ஆச்சரியமாக இருக்கிறது மகி. முகத்தின் மேல் உள்ள கோபத்தில் மூக்கை வெட்டிக் கொள்கிற மாதிரி, என் மேல் இருக்கும் ஆத்திரத்தில் எனக்குத் தண்டனை கொடுப்பதாக எண்ணிக் குறைந்த பட்சமாகப் பள்ளிக்குப் போகாமல் இருந்து, அவளது படிப்பைக் கெடுத்துக் கொள்வாளோ என்று கவலைப் பட்டேன்ப்பா!'' என்றாள் தமக்கை வியப்புடன். ''அதிக பட்சமாக என்னென்னவோ?'' என்ற குரலில் தவிப்பும் தெரிந்தது.

''சுசியின் கோபத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாதேக்கா! மிஞ்சி மிஞ்சி இரண்டு நாட்கள் முகத்தைத் தூக்கிக் கொண்டிருப்பாள். திட்டியதற்காக, உன்னிடம் கூடுதல் இரண்டு நாட்கள். அப்புறம் தானாகச் சரியாகி விடுவாள். இப்போது பள்ளிக்கே கிளம்பிப் போய் விட்டாள் என்றால், அப்புறம் கவலைப்பட என்ன இருக்கிறது? ஆனால் ஒன்று, சுசி கோபமாக இருக்கிறாள் என்றோ, கஷ்டப்படுகிறாள் என்று நினைத்தோ, அவளைக் கொஞ்சிக் கெஞ்சித் தாஜாப் பண்ணத் தொடங்கி விடாதேக்கா! அப்புறம் விக்கிரமாதித்தன் கதை மாதிரி, இந்த சுசி வேதாளம் மறுபடியும் பிடிவாத மரத்து உச்சிக்கே ஏறிவிடும்! ஜா...க்கிரதை!'' என அவன் பாவனையோடு எச்சரிக்கவும், சீலிக்குச் சிரிப்பே வந்தது.

முதலில் சுசி செல்லை 'ஆஃப்' பண்ணு[illegible] சீலிக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதிதான்.

தமக்கையிடம் கோபம் என்றாலும், அவளுக்கு ஆ[illegible]த்து ஒன்றும் இல்லாமல், நல்லபடியாக இருக்கிறாள் [illegible] றேனும் தெரிந்ததல்ல[illegible]

கண்டபடி உளறிவிட்டு, அவள் கதவைச் சாத்தவும் சீலி என்னமாகப் பயந்தாள்.

நல்லவேளை! அப்படிப் பயப்படும்படியாக எதுவும் இல்லை!

அடுத்து, அவள் பள்ளிக்கே போய்விட்டாள் எனவும், சீலியின் முழுக் கலக்கமும் மிச்சமின்றித் தீர்ந்து போயிற்று.

இதற்காகத்தானே அக்கா திட்டினாள் என்று, தங்கை மனதில் கொஞ்சம் பொறுப்பு ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்று உள்ளூரச் சிறு நம்பிக்கைகூடச் சீலிக்கு உண்டாயிற்று.

ஆனால், இது சுசி விஷயம் என்பதால், எல்லாமே ஆச்சரியம்தான்.

வியப்பு தாளாமல், ''எப்படி மகி சாதித்தாய்?'' என்று சீலி தம்பியிடம் விசாரித்தாள்.

லேசாகச் சிரித்து, ''உண்மையான வீரர்கள் தங்கள் சாதனைகளைப் பெருமையடிக்க மாட்டார்கள் அக்கா! நான் உண்மையான வீரனாக்கும்!'' என்று தம்பி கெத்தாகப் பதில் கூறிய விதத்தில் குணசீலிக்கு இன்னமும் அதிகச் சிரிப்பு வந்தது.

காலையில் இருந்து, உள்ளூர நெஞ்சை அழுத்திக் கொண்டிருந்த பாரம் அடியோடு மறைந்துவிடவே, அவளுக்கு நினைத்து, நினைத்துச் சிரிப்புப் பொங்கியது.

நிம்மதி யடைந்த மனதுடன் சாப்பிட்டு விட்டு வேலையைத் தொடர்ந்தபோதும் அப்படித்தான்.

நித்திலன் விசித்திரமாகப் பார்ப்பது போலத் தோன்றவும், சிரமப்பட்டுத் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

ஆனால், பல நாட்களுக்குப் பிறகு, சிரிக்க வாய்ப்புக் கிடைத்ததாலோ என்னவோ, சிரிப்பைக் கட்டுப்படுத்துவது, அவளுக்குக் கடினமாகவே இருந்தது.

ஆனாலும், நித்திலன் பார்க்கச் சிரித்தால், 'அலுவலகம் வருவது வேலை செய்வதற்கா? அல்லது சிரிப்பதற்கா?' என்று ஏதேனும் குற்றம் சொல்வானோ என்று தோன்றவும், சீலி சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டாள்.

நித்திலனை நினைத்ததும் 'கப்'பென்று தானாகவே அடங்கிப் போயிற்று எனலாம்.

ஆனாலும், அவளைப் பீடித்திருந்த குழப்பமும், பயமும் விடைபெற்றுச் சென்றுவிட, அவளால் முழு மனதோடு வேலை செய்யவும் முடிந்தது.

அன்று மாலை வரையுமே அவளுக்கு அதே மன நிலைதான்.

வேலை முடிந்து திரும்பி வரும்போது, வழியில் உள்ள சூப்பர் மார்க்கெட் முன்னால், அவளது கால்கள் தானாக நின்றன.

சற்று நேரம் நின்று விட்டு, நின்ற நேரம் முழுதும், 'மகேந்திரன் அவ்வளவு சொன்னானே! அதை மீறி சுசிக்குப் பிடித்த ஐஸ்கிரீம், சாக்கலேட் எதுவும் வாங்குவது இப்போது கூடாது!' என்று திரும்பத் திரும்ப மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டு, அதன் பிறகுதான், அவளால் வீட்டுக்கு வர முடிந்தது.

அவள் வீடு திரும்பிய நேரத்தில், சுசி வீ[illegible]

அதில் பெரிதாக நினைப்பதற்கு எதுவும் இல்லை[illegible]

பள்ளி முடிந்து நேரா[illegible] என்றால், வீட்டுக்கு [illegible] வேண்டிய நேரம்தான்[illegible]

ஆனால், பள்ளி முடிந்து 'ட்யூஷன்' இருந்தது.

பாதி நாள், சுசி போக மாட்டாள் என்றாலும், எப்படி யாவது சுசி படித்தாக வேண்டுமே என்று, குணசீலி அதற்கும் பணம் கட்டி வைத்திருந்தாள்.

சுசி 'ட்யூஷ'னுக்குச் சென்றிருந்தால், அவள் வந்து சேர, இன்னும் ஒன்றரை மணி நேரமேனும் ஆகும்.

'ட்யூஷ'னுக்குப் போவது என்றால், ஏதாவது வாங்கிச் சாப்பிட்டுக் கொள்வதற்காகச் சீலி அவளுக்குத் தனியே பணம் கொடுப்பாள். அதை ஒரு வாரத்துக்குச் சேர்த்துக் கொடுத்தாலும், ஒரே நாளில் செலவு பண்ணி விடுகிறாள் என்று, அன்றன்றுதான் கொடுப்பது.

இன்று நடந்த களேபரத்தில் என்னத்தைக் கொடுப்பது? பணம் கொடுப்பது பற்றிய நினைவே இல்லையே!

இப்போது தங்கை பசியோடு இருப்பாளே என்று, குணசீலியின் மனம் துடித்தது.

ஆனால், நம்மால் சரி பண்ண முடியாத ஒன்றுக்காக வருத்தப் பட்டுக் கொண்டு சும்மா உட்கார்ந்திருப்பது அசட்டுத்தனம்.

இனிமேல், இதுபோல நேராமல் கவனமாக இருக்க வேண்டும். சுசியிடம் கோபமே படக்கூடாது என்று எண் ணியபடி, பாட்டியிடம் சென்று அமர்ந்தாள் சீலி.

ஆனால், 'ட்யூஷன்' முடிந்து, வீடு வர வேண்டிய நேரம் தாண்டிச் சற்று நேரம் சென்றும் தங்கை வராதிருக் கவே, அவளுக்குக் கொஞ்சம் உதைத்தது.

காலையில் திட்டியதற்காகத் தமக்கைக்குக் கொஞ்ச மேனும் தண்டனை கொடுக்க வேண்டாமா?

அதற்காகவேனும் சுசி இன்னும் சற்றுத் தாமதமாகத்தான் இன்று வீடு வருவாள் என்று தனக்குத்தானே சமாதானம்

சொல்லிக் கொண்டபோதும், சீலியின் பார்வை, அடிக்கடி வாயிலை நோக்கி, அச்சமும் கவலையுமாகப் பாய்ந்து கொண்டேதான் இருந்தது.

10

'ட்யூஷன்' படிப்பு முடித்த பின், அவளுடைய சிநேகிதப் பட்டாளத்தோடு சுசி அரட்டை அடித்துக் கழிக்கக் கூடிய நேரமும் தாண்டி, அதன் பிறகும், தங்கை வராது போகவும், குணசீலிக்கு வயிற்றுக்குள் பிசையத் தொடங்கியது.

குட்டி போட்ட பூனையாய், அக்கா அடிக்கடி வாயிலை நோக்குவதும், அங்கே போய் வருவதுமாகவும் இருப் பதைக் கவனித்த மகேந்திரனும் அவள் முதலில் எண் ணியது போலவேதான் நினைத்தான்.

தமக்கையைத் தேற்றுவதற்காக, ''எல்லாம் வரு வாள்க்கா. உன்னைக் கொஞ்சம் மிரட்ட வேண்ட[illegible]? இறுக்கமின்றி இலகுவாக இரு! வேண[illegible] கொஞ்ச நேரம் டி.வி. பாரேன். டி.வி. சத்தம் [illegible] நானும் சுரேனும் கதவை மூடிக் கொண்டு படிக்[illegible] என்று யோசனை சொன்[illegible]

11.02.2009 20:25

தமக்கையின் இதம் நாடி ஒரு யோசனை சொன்னவன், அதே போலப் படிக்கப் போனதும் தன் படிப்பில் தீவிரமாக ஆழ்ந்தான்.

எட்டு மணி தாண்டிய பிறகும், சசி வராது போகவும், சீலிக்கு நெஞ்சு நடுங்கத் தொடங்கி விட்டது.

அக்காவைத் தண்டிக்க வேண்டும் என்று, அவள் மறுத்ததைச் செய்யும் வேகத்தில் அன்று போல நட்பினரோடு எங்காவது சுற்றப் போயிருப்பாளோ?

அங்கே, அன்று போல ஏதாவதோ? இவளுக்கும் அடி கிடி பட்டிருக்குமோ? பெரிய காயமோ? சுய நினைவே இருக்கிறதோ, இல்லையோ?

நல்லபடியாக இருப்பாளா?

சொடக்குப் போடுகிற நேரத்தில், இந்தப் பிரபஞ்சத்தையே சுற்றி வந்துவிடக் கூடிய ஆற்றல் படைத்தது, மனித மனம்!

கவலைப்படும்போது, மோசமான கற்பனைகளுக்குக் கேட்பானேன்?

சசியை உயிரோடு பார்ப்போமா என்று, அன்று இரண்டாவது முறையாகப் பயந்து போனாள் குணசீலி.

இப்போது, மிகவும் அதிகமாகவே!

மரணத் தறுவாயில் "சசி, சசி!" என்ற சித்தியின் முகம் வேறு, கண்ணீருடன் கண்ணெதிரே வந்து நின்றது.

அக்கறை காட்டக் கூடாது என்று மகேந்திரன் சொன்னதை ஒதுக்கித் தங்கையின் செல்போனில் அவளோடு தொடர்பு கொள்ள முயன்றாள்.

"நீங்கள் தொடர்பு கொள்ள முயற்சிக்கும் எண் உபயோகத்தில் இல்லை!" என்று பதிவு செய்யப்பட்ட தகவல் வரவும், அவளுக்குக் கதி கலங்கி விட்டது.

சசியின் செல்போனே என்னவோ ஆகிவிட்டது போலிருக்கிறதே!

அதற்கு மேல் தாங்க மாட்டாமல், தம்பிகளின் அறைக்கு ஓடிச் சென்றாள்.

"மணி எட்டரை ஆகிறதடா. சசி இன்னமும் வரவில்லை. அவளைத் தொடர்பு கொள்ளவும் முடியவில்லை. அப்படி எண்ணே இல்லை என்கிறார்கள். 'சார்ஜ்' பண்ண மறந்திருப்பாள் என்று சொல்லாதே. நேற்று நான்தான் அவளுக்காகப் பண்ணினேன். அவளுக்கு என்னவோ ஆகிவிட்டது போல இருக்கிறதே!" என்றாள் நடுக்கத்துடன்.

மகேந்திரன் யோசனையோடு பார்க்கும்போதே, "போச்சடா! இன்றைக்கும் இவளால் படிக்க முடியாமல் போகப் போகிறதா? இவளுக்கு வேறு வேலையே இல்லையா? தானும் படிக்காமல் அடுத்தவரையும் படிக்க விடாமல்..." என்று ஆத்திரத்துடன் நோக்கி, எரிச்சலாய்க் கேட்டான் சின்னவன்.

"என்னக்கா, இவ்வளவு நேரமா ஆகிவிட்டது? இந்த ரெக்கார்டு வேலையில் நான் நேரத்தைக் கவனிக்கவே இல்லை. இப்போது இந்தக் கழுதை எங்கே போய்த் தொலைந்திருப்பாள்? இவளை எங்கென்று தேடுவது?" என்று புத்தகங்களை மூடி வைத்துவிட்டு எழுந்தான் பெரியவன்.

"இரண்டு பேரும், ஆளுக்கு [illegible] எடுத்துக் கொண்டு போய்த் தேடுகி[illegible] கவலையுடன் கேட்[illegible]

11.02.2009 20:25

"ஆங், என்னது, இந்தத் திரைப்படங்களில் வருகிற மாதிரி இந்தப் பக்கமும், அந்தப் பக்கமும் பார்த்துக் கொண்டா? அப்படி எத்தனை தெருக்களில் தேடுவதாம்? என்னக்கா, நான் ப்ளஸ்டூ அரசுத் தேர்வு எழுத வேண்டும், நினைவிருக்கிறதா? அதுவும் இந்த ஆண்டே எழுத வேண்டும். இந்த மாதிரியெல்லாம் வீணாக்க, எனக்கு நேரம் கிடையாது. நீங்கள் இருவருமே என் படிப்பைக் கெடுக்காமல் வெளியே போய்ப் பேசுங்கள்!'' என்றான் சுரேந்திரன் உரத்த குரலில்.

"சுரேன், ப்ளீஸ்! கொஞ்சம் மெல்லப் பேசு! சுசி வீடு வராதது பாட்டிக்குத் தெரிந்தால், அவ்வளவுதான்!'' என்று நினைவு படுத்திவிட்டு, மேலும் தொடர்ந்து அவனிடமே பேசினாள்.

"பார் சுரேன், சுசி நம் சின்னத் தங்கை! அவளுக்கு ஒன்று என்றால், நாம் எல்லோரும்தான் பார்க்க வேண்டும். எத்தனை தெருக்களில் தேடுவது என்றாலும், இருவராகச் செய்யும்போது, பாதி நேரத்தில் முடிந்து விடும்தானே! நானுமே வருவேன். ஆனால், பாட்டிக்குத் துணை இருக்க வேண்டுமே! அத்தோடு வீட்டிலும் யாராவது இருக்க வேண்டும்,'' என்றாள் சீலி.

பிடிக்காவிட்டாலும் கூட, முணுமுணுத்துக் கொண்டே என்றாலும், பாடப் புத்தகங்களில், படித்த இடங்களில் அடையாளம் வைத்துவிட்டுச் சுரேனும் எழுந்து வந்தான்.

இலக்கற்றுத் தெருத் தெருவாகத் தேடுவதில் மூன்று பேருக்குமே முழு நம்பிக்கை இருக்கவில்லை.

எத்தனை தெருக்கள்! அவற்றுள் எத்தனை குறுக்குத் தெருக்கள்! எண்ணில் அடங்காதே!

இவற்றுள் சுசி எங்கே இருப்பாள் என்று என்ன நிச்சயம்?

அதுவும், எந்த நேரத்தில் இருப்பாளோ?

இவர்கள், தெருவில் உள்ளே போகிற நேரத்தில் அவள் வெளியேறி, அவள் வருகிற நேரத்தில், இவர்கள் அடுத்த தெருவுக்குள் சென்று...

இப்படி எத்தனை நடக்கக் கூடும்?

அத்தோடு, இந்த நேரத்தில், சுசி தெருவில் சுற்றிக் கொண்டிருப்பாள் என்று நினைப்பதுமே அசட்டுத் தனம்!

யார் வீட்டிலாவது இருக்கிறவளைத் தெருவில் தேடி என்ன பயன்?

சுசியுடைய சிநேகிதிகளிடம் விசாரித்துப் பார்க்கலாம் என்றார்கள், பையன்கள்,

அப்படி விசாரிப்பது, குணசீலிக்குச் சரியாகப் படவில்லை.

'சுசி வந்தாளா என்று கேட்கிற ஒவ்வொருவரிடமும் சுசி வீட்டுக்கு வரவில்லை என்று அறிவிக்கிற மாதிரி இராதா, மகி? மெல்ல மெல்ல அது ஊர் முழுதும் பரவி விடும். பதினைந்து வயதுச் சின்னப் பெண் என்பதே இல்லாமல், அவளைத் தப்பாகப் பேசுவார்களே!' என்று அஞ்சினாள் தமக்கை.

"பின்னே எப்படித்தான், அவளைக் க[illegible]
இது சரியில்லை. அது தப்பு என்[illegible]
கழித்துக் கொண்டே இருந்[illegible]
கண்டு பிடித்து, நான் எ[illegible]

11.02.2009 20:25

நேரம் வீணாவது. உங்கள் இருவரில் ஒருத்தர் மண்டையிலும் உறைக்கவில்லை போல் இருக்கிறதே! சீக்கிரமாக அவளைக் கண்டுபிடிக்கிற வேலையைப் பாருங்கள்!'' என்று பொறுமையிழந்து கத்தினான் சுரேந்திரன்.

''ஷ், மெள்ளடா!'' என்று பாட்டியின் அறைப் பக்கம் ஒரு பார்வையுடன் சீலி எச்சரிக்க, ''நாங்கள் முட்டாள்கள்தான், சுரேன்! ஒத்துக் கொள்கிறேன். நீதான் மகாக் கெட்டிக்காரனாயிற்றே! சசியைக் கண்டு பிடிப்பதற்கான நல்ல வழியை நீதான் சொல்லேன்,'' என்றான் மகேந்திரன் ஏளனமாக.

''நீங்கள் இருவரும் காது கொடுத்துக் கேட்பதானால், தாராளமாகச் சொல்லுகிறேன். சென்னையில் சசியைக் கண்டு பிடிப்பதானால், நமக்கு நிறைய இடங்களில் விரைவாகத் தேடக்கூடிய வசதிகள் வேண்டும். அப்படிப் பட்ட வசதி உடையது நம் காவல்துறைதான். அதனால், அவர்களிடம் சொல்லி விடுவோம். அப்புறம், சசியைக் கண்டு பிடிப்பது அவர்கள் பொறுப்புதானே? அப்புறம், படிப்பைக் கெடுத்துக் கொண்டு, நாம் இப்படி மண்டையை உடைத்துக் கொள்ள வேண்டாம்!'' என்றான் அவன் - பெரிதாக வழி கண்டுபிடித்துவிட்ட பெருமையுடன்.

''அதை விடக் கையில் ஒரு ஒலி பெருக்கியை எடுத்துக் கொண்டு, ஊரெல்லாம் அறிவித்து விடலாம்! ஆலோசனை சொல்கிற அழகைப் பார்!'' என்று தம்பியிடம் எரிந்து விழுந்தான் மகேந்திரன்.

சின்னத் தம்பியின் முகம் செக்கச் சிவந்து போயிற்று.

ஆத்திரத்துடன் அவன் பேசத் தொடங்குமுன், சீலி அவனது தோளில் கை வைத்துப் பேச விடாது அடக்கி விட்டுத் தான் பேசினாள்.

''சுரேன், சசி இன்னும் வீட்டுக்கு வரவில்லை என்பதே யாருக்கும் தெரியாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்ப்பா. அல்லது, அவளது பெயர் கெட்டுவிடும்! போலீசில் சொன்னால், வேலை காரணமாகவே என்றாலும், அவர்கள் வரவும் போகவுமாக இருக்க, அப்புறம் சுற்றுப்புறத்தில் எல்லோரும் இங்கேதானே பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள்? அத்தோடு அவர்கள் பாட்டியிடம் விசாரிப்பதை யோசித்துப் பார். அப்புறம் பாட்டி என்ன ஆவார்கள்? அதனால்தான், காவல் துறையை அணுகுவதைக் கடைசியாக வைத்துக் கொண்டு, முடிந்தவரை நாமே பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று முயற்சிப்பது. புரிகிறதுதானே? இருக்கிற நெருக்கடியான நேரத்தில் பொறுமையாக யோசியாமல், நீங்கள் இருவருமே சண்டை போட்டால் எப்படிம்மா? என்ன செய்யலாம் என்று மட்டும் அமைதியாக யோசியுங்கள்,'' என்று எடுத்துச் சொன்னாள் தமக்கை

பொதுவாக, அண்ணனும் தம்பியும் பொறுப்புண[illegible] பையன்கள் என்பதால், ஒருவர் கையை ஒருவர் [illegible] உடனே சமாதானமாயினர்.

தமக்கையிடம் திரும்பி, ''ஆனால், யாரிடமும் சொல்லாமல், எப்படிக்கா, அவளைக் கண்டு பிடிப்பது? நீயும் கொஞ்சம் நடக்கிற காரியத்தைப் பேசு,'' என்றான் மகேந்திரன்.

''ஆனால்...'' என்று பே[illegible] பிடித்தாள் குணசீலி.

11.02.2009 20:26

''சுசி வந்தாளா என்று கேட்டால்தானே தப்பாகத் தெரியக் கூடும்? சுசியின் ஏதாவது ஒரு பாட நோட்டு வேண்டும் என்று வாங்கி வரச் சொன்னாள் என்று போனால்? அவள் அங்கே இருந்தாலும் தெரிந்து போகும். மற்றப்படியும், ஏதாவது விவரம் கிடைக்கலாம் அல்லவா?'' என்று அவள் சொன்னது இருவருக்குமே சரியாகப் படவே, உடனே கிளம்பினர்.

ஆண் பெண் பேதமின்றிச் சுசியின் நட்பு வட்டம் பெரிதாக இருந்தது.

முதலில் போய்த் தேட வேண்டிய இடங்கள் என்று, சுசியின் வாயில் அடிக்கடி பெயர் அடிபடும் எட்டுப் பேரின் முகவரிகளை, டெலிபோன் புத்தகத்திலிருந்து எடுத்தார்கள்.

பையன்கள் ஆளுக்கொரு திசையாக ஓடினார்கள்.

ஆனால், எல்லா இடங்களில் இருந்தும், எதிர்மாறான செய்தியே கிடைக்கவும், குணசீலி உடைந்தாள்.

''ஐயோ, காலையில் நான் அவளை அதிகமாகத் திட்டிவிட்டேன். ரொம்பவும் அதிகமாக. பாவம், சின்னப் பெண்! தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல், அவள் என்னவோ செய்து கொண்டாள் போலிருக்கிறது. அவளை நான் இனி உயிரோடு பார்ப்பேனா? உங்களுக்குத் துரோகம் செய்து விட்டேனே சித்தி!'' என்று புலம்பி அழுதாள்.

தம்பிகளைப் பார்த்து, ''தப்புச் செய்து விட்டேன். பெரிய தப்புச் செய்து விட்டேனடா! முகத்தைப் பார்க்கப் பிடிக்கவில்லை. போ இங்கிருந்து என்று விரட்டினேன். பாவி! ஐயோ, பாவம்! நம் செல்லம் எங்கே போவாள்? மற்ற

உறவெல்லாம் ஓடிவிட்டாலும், ஒருவருக்கொருவர் என்று நாலு பேரும் வாழ்ந்தோமே, அதுவே இல்லை என்று, பிள்ளை மனம் உடைந்து விட்டதடா! என்ன வேதனைப் பட்டாளோ? நம் எல்லோருக்கும் கடைசிக் குழந்தை! சிறுபிள்ளைத்தனம் இருக்கத்தானே செய்யும்? பொறுத்துப் போகாமல், அவளைப் போய் என்னவெல்லாம் சொல்லி விட்டேன்! நானே அவளைக் கொன்று விட்டேன் போல இருக்கிறதே! ஐயோ சுசிம்மா...!'' தணிந்த குரலில் கதறித் துடித்தாள்.

நெற்றியில் அறைந்து கொண்ட கையைப் பற்றி திறுத்தினான் மகேந்திரன்.

''அக்கா, அழாதே. நீ எந்தத் தப்பும் செய்யவில்லை. தப்புச் செய்தது நான்தான்,'' என்றான், கரகரத்த குரலில் மகேந்திரன்.

''நீ என்னடா செய்வாய்? அவளைச் சமாதானப்படுத்திப் பள்ளிக்கே அனுப்பி இருக்கிறாயே! எல்லாம் என்னால்!''

''சமாதானப்படுத்தி அனுப்பவில்லை, சீலிக்கா. மிரட்டி அனுப்பினேன். அமைதியாக இருந்து, ஒழுங்காகப் படித்து, முன்னுக்கு வருவதானால், இந்த வீட்டில் எங்களோடு இரு. இல்லை, இப்படிக் காரணமின்றிக் கத்தி ஆர்ப்பாட்டம்தான் செய்வாய் என்றால், [illegible] யாருக்குமே உன்னைப் பார்க்கப் பிடிக்காது. இ[illegible] நீ இருப்பது, எங்களுக்கு நிச்சயமாகப் பிடிக்காது. [illegible] அம்மா இறந்த சர்டிபிகேட்டுகளைக் காட்டி, உன்னை அனாதை ஆசிரமத்தில் சேர்த்து விடுவோம், அப்புறம் நல்ல துணிமணி, சாப்பாடு, முக்கியமாக செல்போன் எதுவும் கிடைக்காது [illegible]

11:02:2009 20:26

பயமுறுத்திப் பள்ளிக்கு விரட்டியடித்தேன்! சும்மா கொஞ்சம் மிரட்டி வைத்தால், பயந்தேனும் ஒழுங்குக்கு வருவாள் என்று எண்ணினேன். ஆனால், எல்லாம் நிஜம் என்று நினைத்து விட்டாள் போல இருக்கிறதேக்கா!'' என்ற மகேந்திரனின் குரல் தழுதழுத்துக் கண்ணீரில் கரைந்தது.

''தப்புப் பண்ணி விட்டாயே தம்பீ...!'' என்று அழுதாள் சீலி.

''அவளிடம் நான் பேசியதே ரொம்ப அதிகம், அதற்கு மேல் நீயும் கண்டித்தாய் என்றால், நிச்சயமாக மனம் ஒடிந்தே போயிருப்பாள்! போக்கிடமே இல்லை என்று... நம் கண்ணம்மா என்ன செய்து கொண்டு விட்டாளோ தெரியவில்லையே!'' என்று நம்பிக்கை யிழந்து கூறித் தவித்தாள்.

''ஐயோ, அப்படியானால், இனிச் சசியைப் பார்க்கவே முடியாதா?'' என்று தானும் அழுதான் சுரேந்திரன்.

கற்பனை ஓட, ''அக்கா, அவளுக்கு என்னமாவது ஆகியிருந்தால், அடையாளம் காட்ட மட்டும் என்னைக் கூப்பிட்டு விடாதீர்கள். என்னால் தாங்க முடியாது. அப்புறம் அங்கேயே நானும் செத்து விடுவேன்,'' என்றான் தொடர்ந்து.

''ஐயோம்மா! அப்படியெல்லாம் சொல்லாதேடா. அது போலெல்லாம் நடக்காது. நம் எல்லோருடைய அப்பா, அம்மாவே கடவுளாக இருந்து நம்மைக் காப்பாற்றுவார்கள். மு... முக்கியமாகச் சசியை! அவர்கள் நாலு பேருக்குமே அவள் செல்லமாயிற்றே... க... கட்டாயமாய்க் காப்பாற்றுவார்கள். இப்போது இன்னும்... இன்னும் வேறே

எங்கெல்லாம் அவளைத் தேடலாம் என்று யோசிப்போம்... தே... தேடிவிட்டு, அப்போதும் சசி கிடைக்கவில்லையானா...ல் அ... அப்புறமாகப் போலீசில்...'' என்று கண்ணீர் வழியக் கலக்கமும் பயமுமாகக் குணசீலி கூறி வந்தபோது, பாட்டியின் அறையிலிருந்து மணி அடித்தது.

அப்படியே, மூவருமே விதிர் விதிர்த்துப் போயினர்.

அவர்களது பேச்சில், எவ்வளவு பாட்டியின் காதில் விழுந்திருக்குமோ?

கோழித் தூக்கம் மாதிரி அடிக்கடி கண் அயர்ந்துவிடும் பாட்டிக்காக, அந்த வீட்டில் யாருமே சத்தம் எழுப்புவது இல்லை.

அழைப்பு மணியின் ஓசை, டி.வி. சத்தம், பேச்சுக் குரல் ஒலி எல்லாமே, சற்றுத் தணிவாகத்தான் இருக்கும்.

இப்போதும் பழக்க தோஷத்தில், எல்லோருமே குரலைத் தணித்துத்தான் பேசினார்கள். என்றாலும், உணர்ச்சி வசத்தில் தன்னை மீறிக் குரலை உயர்த்தியிருப்பார்களோ?

மூவரும் கலங்கி நிற்கையில் பாட்டி இரண்டாவது முறையும் மணியைத் தட்டி விட்டாள்.

தப்பு செய்து விட்டது தானே என்று மருகி நின்[illegible] மூத்தவர்களை ஒரு தரம் பார்த்துவிட்டுச் சுரேந்திர[illegible] பாட்டியின் அறைக்குள் சென்றான்.

சற்றுப் பொறுத்துப் பா[illegible]விட்டு வெளியே வந்த[illegible] போல, அவ்வப்போது அசைவின்றியே நின்று கொண்டிருந்த

தமக்கை, தமையனை ஜாடையாகப் பார்த்துவிட்டு அடுத்த அறைக்குள் சென்றான்.

இருவரும் பின் தொடர்ந்து வந்ததும், ''பாட்டிக்குத் தெளிவாக எதுவும் கேட்டு விடவில்லை. என்ன சத்தம், யார் அழுவது என்று கேட்டார்கள். டி.வி. நாடகம்தான் என்று விட்டேன். மின்சாரம் நிலையாக இராமல், ஏறி இறங்கி வருவதில், டி.வி.யில் சத்தம் எப்படியோ கூடி விட்டது. ஆனால், உங்களை எழுப்பி விட்டதோ என்று, அதை அணைத்து விட்டோம் என்றேன். சரிதான் என்று மறுபடியும் கண்களை மூடிக் கொண்டார்கள்!'' என்று உள்ளே நடந்ததன் விவரத்தை மற்றவர்களுக்குச் சொன்னான் சுரேந்திரன்.

சற்றே ஆறுதலாக எடுத்துவிட்ட நெடுமூச்சு பாதியிலேயே சிக்கி நிற்க, மறுபடியும் மூவரும் கவலையோடு ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

பாட்டியை அப்போதைக்குச் சமாளித்திருப்பது தவிர, சுசி பிரச்சினை இன்னமும் அப்படியேதானே இருக்கிறது! அவள் கிடைக்கும்வரை, நிம்மதி மூச்சுக்கு இடம் ஏது?

இப்போது என்ன செய்வது? அவளை இன்னும் எங்கென்று தேடுவது?

அடுத்த சுற்றாக இன்னும் சில நண்பர்கள் வீடுகளில் விசாரிக்கலாம் என்று மூவருமாக முடிவு செய்தார்கள்.

விசாரணை என்ற பெயரில், என்ன என்னென்ன கேட்பார்களோ, சுசியின் பெயர் எப்படி நாறிவிடுமோ, இது பாட்டியை எப்படிப் பாதிக்குமோ என்ற பல்வேறு அச்சங்களில், போலீசுக்குப் போவதைத் தள்ளிப் போடவே, மூவரும் முயன்றனர் எனலாம்!

அது ஒரு காரணத்தோடு, நூலிழை போன்ற சின்ன நம்பிக்கையும்கூட!

ஒருவேளை, சுசி இந்த முயற்சியில் கிடைத்து விட்டால்... கிடைத்து விடட்டுமே!

''அவள் மட்டும் நல்லபடியாகக் கிடைத்து விட்டால் தோலை உரித்து விடுகிறேன்! இன்னொரு தடவை, இப்படிச் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போவதற்குத் தைரியம் வராதபடி, அவளை... அவளை... என்ன செய்கிறேன் பார்...!'' என்று குமுறினான் மகேந்திரன்.

''எனக்கும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. ஆனால், அவள் கிடைத்து விட்டால் போதும், அண்ணா. சும்மாவே விட்டுவிடலாம்!'' என்றான் அடுத்தவன்.

பத்து மணிக்கு மேல் வீடு வீடாகப் போய், அழைப்பு மணியை அழுத்திக் கொண்டு நிற்பதும், பொய்யான காரணத்தைச் சொல்வதும் மிகவும் சங்கடம்தான் என்றாலும், தங்கைப் பாசத்தில் இரு பையன்களும் கூச்சம், குன்றல் ஒதுக்கி, அதைச் செய்தனர்.

ஒரு நல்ல சேதிக்காக வீட்டில் தனியாகக் காத்திருந்த குணசீலியின் நிலைமை அதைவிட மோசமாக இரு[illegible] கட்டுப்படுத்த முடியாமல் கண்ணீரில் கரைந்தா[illegible]

''அக்கா, இனிமேல் போக முடியாது. இர[illegible] வீடுகளில் அப்பாக்கள் திட்டி விட்டார்கள். பாட நோட்டுகள் கேட்பதற்கு, நேரம் காலம் இல்லையா? போடா, போய்க் காலையில் வா என்கிறார்கள், சுசிருடைய அப்பா!'' என்று களைத்[illegible] முடித்தான் சுரேந்திரன்.

"அதாவது பரவாயில்லை. நோட்டுப் புத்தகம் கேட்க வந்தாயா? அந்தச் சாக்கில் என் பெண்ணை நோட்டமிட வந்தாயா என்று கேவலமாகக் கேட்டு விட்டார்க்கா - அந்தக் குண்டு மித்ராவுடைய தாத்தா. என்னவோ, பேத்தி உலக அழகி என்ற எண்ணம்! அது எப்படியோ தொலைகிறது. ஆனால், இதற்கு மேல் சென்று யார் வீட்டுக் கதவையும் தட்ட முடியாது. சீலிக்கா! அசிங்கப்பட்டாலும் பரவா யில்லை என்று போனாலும், அதில் பயன் கிடைக்கும் போலவும் தோன்றவில்லை. அதனால் இப்போது நமக்கு மீந்திருக்கும் ஒரே வழி..." என்று வாக்கியத்தை முடிக் காமலே நிறுத்தினான் மகேந்திரன்..!

சற்று நேரம் அங்கே கனமான அமைதி நிலவியது.

அந்த அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு, அழைப்பு மணி ஓசை, அவர்களது செவிப்பறையில் இடியென மோதியது.

சுசியேதானா?

அல்லது அவளைப் பற்றிய கெட்ட தப்பான சேதி?

நம்பிக்கையும், பயமுமாக ஓடிச் சென்ற சீலி, முதலில் கதவில் பதித்திருந்த கண்ணாடி 'லென்ஸ்' வழியே, வெளியே பார்த்தாள்.

அங்கே நித்திலன் நின்று கொண்டிருந்தான் -

கோபாவேசமாக!

11

நித்திலனைப் பார்த்ததும், குணசீலிக்கு முதலில் நினைவு வந்தது அலுவலகம்தான்.

சுசியைத் திட்டிவிட்டுப் போன மனக் குழப்பத்தில், வேலையில் ஏதோ பெரிய தப்பு செய்து வைத்திருக் கிறாள்.

அந்தக் கோபத்தில் வேலை நீக்க உத்தரவுடன் அவன் வீட்டுக்கே வந்து நிற்கிறான்.

கடவுளே! அவளை விரட்டுவதற்கு, நாளைக் காலை வரை, இவனால் பொறுத்திருக்க முடியாதா?

இல்லை! அலுவலகத்தில் என்றால், நீலகண்டன் ஏதாவது சொல்லித் தடுத்து விடுவாரோ என்று வீட்டுக்கே வந்திருக்கிறான்.

ஆனாலும், இருந்திருந்து இரவு பதினோரு [illegible] வேலை நீக்க உத்தரவைக் கொண்டு வருவான்?

இவனுக்குத்தான் தன் மீது எவ்வளவு வெறுப்பு!

நித்திலன் தன்னை [illegible] அறிந்திருந்த போதும், [illegible] அப்போது மிகவும் வேதனையாக இருந்தது.

சும்மாவே மனம் கலங்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்த தாலோ என்னவோ, இன்னொரு துன்பத்தை ஏற்பது மிகவும் கடினமாகப் பட்டது.

கதவைத் திறப்பதற்குக் கையும் வர மறுத்தது.

ஆனால் அவள் கதவைத் திறக்காமல் இருந்தால், வருகிற துன்பம் ஓடிவிடுமா, என்ன?

''யார் சீலிக்கா?'' என்று அருகில் வந்த மகேந்திரன் கேட்டான்.

''என் புது முதலாளி. இன்னொரு இடி!'' என்று கூறிய படி கதவைக் குணசீலி திறக்கும்போதே, அழைப்பு மணியைப் பலமுறை படபடவென்று அடித்து விட்டான் நித்திலன்.

''இதோ...'' என்று கதவைத் திறந்தவளை அலட்சிய மாக இடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு உள்ளே வந்த நித்திலனின் கைப்பிடியில்... சுசி... சுசியேதான்!

அவளைப் பாதி இழுத்து வந்து உள்ளே தள்ளியவன், அருவருப்புடன் நோக்கி, ''முதலில் உங்கள் பாட்டியின் அறைக் கதவை மூடுங்கள். நான் சற்றுப் பேச வேண் டும்!'' என்று அடிக் குரலில் சீறினான்.

சுசியை இவன் எப்படிப் பார்த்தான், எப்படி அழைத்து வந்தான் என்று ஒன்றும் புரியாத போதும், அவன் சொன்னது போலப் பாட்டியின் அறைக் கதவை அழுத்திச் சாத்தப் பையன்கள் ஓடினர்.

முசுட்டு முகத்துடன் நின்றபோதும், ''சுசிம்மா..!'' என்று வேகமாக அருகில் வந்த தமக்கையை, ''அக்கா!'' என்று கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள் சுசி.

பாட்டியின் அறைக் கதவு மூடப்பட்டு விட்டது என்று உறுதிப் படுத்திக் கொண்டு, நித்திலன் ஆத்திரமுடன் குணசீலியின் பக்கம் திரும்பினான்.

''ஆமாம், உங்கள் வீட்டுப் பெண்கள் எந்த அளவுக்குத் தான் கீழ் இறங்குவீர்கள்? ஒரு பணக்காரப் பையனைப் பிடிப்பதற்கு என்ன வேண்டுமானாலும் செய்வீர்களா? உங்களுக்கெல்லாம் என்ன, மான ஈனமே கிடையாதா?'' என்று ஆத்திரத்துடன் கேட்டான்.

அருவருப்புடனும்!

தோளில் சாய்ந்து விசித்த சகோதரியின் முதுகில் தடவி விட்டபடி, ''கொஞ்சம் மரியாதையுடன் பேசுங்கள் நித்திலன்! உளறாதீர்கள்!'' என்று பதிலுக்குச் சீறினாள் சீலி.

''இந்தப் பந்தாவுக்கு ஒன்றும் குறைச்சல் இல்லை. ஆனால் நடப்பில்தான் அக்காவுக்கு ஏற்ற தங்கை! இவ்வளவு நேரம் ஆகிறது. இவள் எங்கே என்ன செய்து கொண்டிருந்தாள் என்பது கூட இல்லையே! சந்தோஷமாக வட்ட மேஜை மாநாடு நடத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள், அப்புறம் உனக்கு என்ன, பெரிய மரியாதை!'' [illegible] அவன், இளக்காரமாக.

''இல்லை. நாங்கள் எல்லோரும் [illegible] தரச் சுரேந்திரன் முன் வர, தம்பி[illegible] விட்டு, நடப்பதைக் கவனித்தான் மகேந்திரன்.

ஆனால், தம்பிகளைப் பற்றிய எண்ணமே சீலிக்கு இருக்கவில்லை.

சுசி தப்பாக, இவன் குறிப்பாகச் சொல்வது போலத் தரக் குறைவாக எதுவும் செய்[illegible] அவளுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும்[illegible]து.

11.02.2009 20:27

கண்டித்துப் பேசிய அக்கா, அண்ணனைப் பழி வாங்க எண்ணியிருக்கலாம். அது செய்வாள். அதற்காகச் சசி உயிரையே கூட விடலாம்.

ஆனால், எந்தக் கேவலத்துக்கும் இறங்க மாட்டாள் என்பது சீலிக்கு உறுதி.

எனவே, அதையே அவனிடமும் சொன்னாள்.

"தாயின்றி நடக்க மாட்டாளா? பத்தாம் வகுப்பு எழுதுகிறாள்தானே? பதினைந்து கட்டாயம் முடிந்திருக்க வேண்டும். கொஞ்சமாவது, உலக அறிவு இருக்கும் தானே? இந்த வயதுப் பெண், என் தம்பி அறையில், இரவும் பகலுமாக, இரண்டு மூன்று நாட்கள் தங்குவதற்கு வந்திருக்கிறாள்.

"குளியலறையில் அதிகப்படியாகப் பல் துலக்கும் பிரஷ் இருக்கிறதே என்று சந்தேகப்பட்டு ஆராய்ந்தால், உன் மகா உத்தமி கட்டிலுக்கு அடியில் ஒளிந்து கொண்டு இருக்கிறாள்! இதெல்லாம்தான் அவளது கண்ணியத்துக்கு அடையாளமா?"

குணசீலி அதிர்ந்து நிமிர்ந்தபோது, நித்திலன் மேலும் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

"...... ஆனால், கண்ணியம் பற்றி உனக்குத்தான் என்ன தெரியும்? இள வயது ஆண்களைச் சீண்டி விட்டு, வளைத்துப் பிடிக்கப் பார்த்தவள்தானே...!"

அவனை ஒரு தரம் வெறித்துப் பார்த்துவிட்டு, அடைக்கலமாய்த் தன்னிடம் ஒண்டிக் கொண்டிருந்த தங்கையைப் பிரித்து நிறுத்தினாள் சீலி.

"அவர் சொல்வது நிஜமா?"

"அக்கா..." என்று அழும் பாவனையில் மீண்டும் சாய்ந்து கொள்ள முயன்றவளைப் பிடிவாதமாகப் பிரித்து, தோளைப் பற்றி நேராக நிறுத்தினாள் குணசீலி.

"சொல்லு. நித்திலன் சொன்னது எல்லாம் உண்மையா? உண்மையேதானா?" என்று கண்டிப்பான குரலில் கேட்டாள் தமக்கை.

வந்தபோது இருந்த முகட்டுத்தனம், மறுபடியும் சசியின் முகத்தில் பரவியது "அவன் அந்த அருண்தான் அப்படி யோசனை சொன்னான்! வீட்டில் எல்லோரும் திட்டிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள் என்று அவனிடம்... நீ அண்ணன் இரண்டுபேரும் திட்டினீர்கள்தானே? ரொ... ரொம்ப! சுரேனும் கழுதை, குரங்கு என்பானே. வீட்டில் யாருக்கும் என்னைப் பிடிக்கவில்லை. எனக்கும் யாரையும் பார்க்கப் பிடிக்கவில்லை. ஒருத்தருக்கும் தெரியாமல், இரண்டு மூன்று நாட்கள் தங்குவதற்கு இடம் வேண்டும் என்று... இடம் தெரியுமா என்றுதான் கேட்டேன். அருண்தான் அவன் அறையிலேயே, வேலைக்காரர்களுக்குக் கூடத் தெரியாமல், ஒரு வாரம் கூடத் தங்கலாம் என்று சொன்னான். போனேன். அதிலே என்ன தப்பு?" என்று சசி விரைப்புடன் கேட்க, சீலி அதிர்ந்தாள்.

பையன்களுமே!

"எ... என்ன தப்பா? அடிப் பாவி! இந்த வீட்டில் பிறந்தவள்தானா? அதிலும் சித்தி வயிற்றில், இப்படி ஒரு கேடு கெட்ட புத்தியோடு, நீ [illegible] அன்னிய ஆண் மகனி[illegible]..."

"போதும், போதும்! ரொம்பத்தான் திட்டாதே! ஏன்? ஒரு சிநேகிதன் அறையில் தங்குவதில் என்ன தப்பு?

சினேகிதி வீட்டில் தங்கலாம். சினேகிதனோடு தங்கக் கூடாதா? உனக்குக் கெட்ட புத்தி! உனக்கு ஆண் நண்பர்களே இல்லாததால், எனக்கு இருப்பதைப் பார்த்துப் பொறாமை! அதனால்தான், ஒரு நல்ல நட்பை, இப்படிக் கொச்சைப்படுத்துகிறாய். என் அம்மா மட்டும் இருந்திருந்தால் என்னை இப்படி யெல்லாம்...'' என்று சொல்லிக் கொண்டே போனவளின் கன்னத்தில் பொறி கலங்க ஓங்கி ஓர் அறை விழுந்தது.

அந்த அறையின் வேகத்தில் அடிபட்ட சுசியைப் போலவே, அறையில் இருந்த எல்லோருமே அதிர்ச்சியில் விரைத்து நிமிர்ந்தனர்.

ஆனால், குணசீலிக்கு மற்ற யாரைப் பற்றியும் நினைவு கூட இருக்கவில்லை.

''பாவி! பாதகி! என் அம்மா இருந்திருந்தால் இப்படி... என் அம்மா இருந்திருந்தால் அப்படி என்று வாய்க்கு வாய் சொல்கிறாயே! அந்த ஏக்கம் உனக்கு வரக் கூடாது என்று நானும் எவ்வளவு தூரம் முயன்றேன்! ஆனால் எப்படியென்றாலும் பெற்றவள், பெற்றவள்தான். இல்லையா? சித்தி மட்டும் உயிரோடு இருந்திருந்தால், நீ இந்த அளவுக்குத் துணிவாயா? கட்டிலுக்கு அடியில் ஒளிந்து மறைந்து, இன்னொருவன் அறையில் நீயா? தெரிந்தால், சித்தி உன்னைக் கண்டதுண்டமாக வெட்டிப் போட்டிருக்கமாட்டார்களா? ஏன்? என் அம்மா மட்டும் சும்மா விடுவார்களா? கழுத்தை நெரித்துக் கொன்றிருப்பார்களே! பன்னிரண்டு வயதில், சித்தி எனக்குக் கற்றுத் தந்தார்கள்.

''ஆனாலும், அந்தத் தலைமுறைப் பெரியவர்கள் உயிரோடு இல்லை என்றால், உன்னை அடக்க ஆளே இல்லை என்றா எண்ணி விட்டாய்?

''அன்னிய ஆண் இடத்தில் போய்த் தங்குவது, நம் வீட்டில் நடக்கக் கூடியதா? முட்டாளே, ஆண்களைப் பற்றி உனக்கு என்னடீ தெரியும்?

''விளக்கைப் பழம் என்று எண்ணித்தான் விட்டில் நெருங்குமாம்! ஆனால், சுடுபட்டு, மரண வேதனை அனுபவிக்கும்போது... கடவுளே! அந்த வலி உனக்குமா நேர வேண்டும்?

''மனதில் கள்ளமே இல்லாத மாதிரிதான் பேசுவார்கள், பழகுவார்கள், சுசிம்மா! ஆனால், பட்டப் பகலில், பல பேர் இருக்கக் கூடிய இடம் என்று போனாலே, படுக்கைக்கு வா என்பார்களே!

''சித்தி எனக்குச் சொல்லித் தந்தது போல, ஜாடை மாடையாக நான் கூறியதெல்லாம், உன் மனதில் பதிந்திருக்கும் என்று எண்ணினேனே!

''அம்மாவின் இடத்திலிருந்து அன்பு காட்டுகிறோம்... அம்மாவின் இடத்திலிருந்து நல்லது, கெட்டது கற்றுக் கொடுக்கிறோம் என்றெல்லாம் மனப்பால் குடித்தேனே!

''எல்லாமே, எல்...லாமே ஒன்றுமில்லாமல் போயிற்றே! கடவுளே! இந்தப் புத்தி உனக்கு எப்படி வந்தது? எப்படிப் போகும்?''

கொதிப்புடன் சுனாமி அலையெனப் பொங்கிப் பொருமிய குணசீலி, கடைசியில் ஒன்றுமில்லாதது போல ஓய்ந்து அமர்ந்து, கைகளில் முகம் புதைத்து, விம்மி அழுதாள்.

குணசீலியின் பேச்சிலும், செயலிலும் மற்றவர்களைப் போலவே பிரமித்[illegible]தோ நினைவு வந்தது.

'இவ்வளவு பெரிய வீட்டில் தனியாகவா இருக்கிறாய்... போவோமா?' அவனது யோசனை எங்கோ ஓடியது.

முதலில் திகைப்பு மாறித் தமக்கையிடம் ஓடி வந்தவள் சுசிதான். வீட்டுப் பெரியவர்கள் நால்வரும் ஒன்றாக மறைந்து, பெரியவளான பாட்டி உட்பட, எல்லோரும் செய்வது அறியாது உடைந்து கிடந்தபோது, அனைவரையும் தூணாய் நின்று தாங்கியவள் குணசீலிதான்.

அது அவனுக்குத் தெரியும்.

எல்லோரையும் தேற்றித் தென்பூட்டி, உணவு கொடுத்து, மெதுவாக அவரவர் கடமை உணர்த்திப் படிக்க வைத்து, வரவு செலவுக் கணக்கிட்டு, பணத் தேவைக்காகத் தன் மேல் படிப்பை நிறுத்திவிட்டு, வேலைக்குப் போய், மெல்ல மெல்ல வீட்டில் வேடிக்கை பேசி, இயல்புக்குத் திருப்பி... எல்லோரையும் தூக்கி நிறுத்திய தமக்கை!

இழப்பைத் தாங்க முடியாமல், நிமிர இயலாது ஒடிந்து போன பாட்டிக்கும் வேண்டியது பார்த்துப் பார்த்துச் செய்கிறவள்!

எத்தனை நாள் சுசியை மடியிலேயே தலை சாய்த்துத் தூங்க வைத்திருக்கிறாள்!

அவளுக்கும் பெரிய இழப்புதான் என்றாலும், சீலி அழுது, சுசி பார்த்ததில்லை. மற்றவர்களை நிமிர வைப்பதிலேயேதான் எப்போதும் ஈடுபட்டிருந்தாள்.

இப்போது அவளே உடைந்து அழவும், சின்னவளால் தாங்க முடியாது போயிற்று.

அவளும் மெய்யாகவே அழுதவாறே, தமக்கையிடம் ஓடிப்போய், அருகமர்ந்து, அவளை இறுக அணைத்து,

''அக்கா, சாரிக்கா! நான் இப்படியெல்லாம் இனிமேல் நடக்கமாட்டேன்க்கா! ப்ளீஸ்க்கா! சாரிக்கா...! நீ அழாதேக்கா! கவலைப்படாதேக்கா! நீ சொல்லுகிற எல்லாம் கேட்கிறேன். படிக்கிறேன், தப்பே செய்ய மாட்டேன்! அம்மா பற்றிப் பேசவே மாட்டேன்! ப்ளீஸ், அழாதேக்கா! நீ அழுதால் என்னால் தாங்க முடியலைக்கா... அக்கா...'' என்று வாயில் வந்ததையெல்லாம் சொல்லிச் சீலியைத் தேற்ற முயன்றாள்.

தங்கையும் அழுவது உணர்ந்து, தன்னையறியாமலேயே அவளை ஆறுதலாகத் தடவிக் கொடுத்த குணசீலியின் கண்ணீர், தங்கையைத் தேற்றுவதில் மெல்லக் குறையவும், மகேந்திரன் உள்ளே போய், ஒரு தம்ளரில் தண்ணீர் கொணர்ந்து, தமக்கையைக் குடிக்கச் சொன்னான்.

சத்தமின்றிச் சுரேந்திரன், சீலியின் மறுபுறம் அமர்ந்து, அவனும் தமக்கையின் கையைப் பற்றித் தட்டிக் கொடுத்தான்.

மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்று தோன்றிவிட, ஏதோ யோசித்தவாறு நின்ற நித்திலனை, மகேந்திரன் அணுகினான்.

''சுசியைக் கூட்டி வந்ததற்கு நன்றி சார்! வாருங்கள், பேசிக் கொண்டே போவோம்,'' என்று அழைத்தான்.

குணசீலி விலுக்கென நிமிர்ந்தாள். ''என்ன பேசப் போகிறாய்? உன்னிடம் நோகப் பேசுவார். அதனால், வந்து... நீ போக வேண்டாம்,'' என்று பெரிய தம்பியைத் தடுக்க முயன்றாள்.

நித்திலன் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு நிற்க, ''பட்டுக் கொள்கிறேன்!'' என்றான் தம்பி.

11.02.2009 20:27

"மூன்று மணி நேரமாக, நாம் என்னமாகத் தவித்தோம்? சசியைக் கூட்டி வந்து, அந்தத் தவிப்பைத் தீர்த்ததற்காக வேனும், உரியவாறு அவருக்கு நன்றி தெரிவிக்க வேண்டாமா?" என்று அவளிடம் கூறிவிட்டு, மீண்டும் நித்திலனிடம் திரும்பினான்.

"வாருங்கள், சார்! கிளம்புவோம்," என்று அழைத்தான்.

காவல் கணங்கள் போல இருபுறமும் தம்பியும், தங்கையும் புடைசூழ, இடையில் அமர்ந்திருந்த குணசீலியை ஒரு தரம் பார்த்துவிட்டு, மகேந்திரனுடன் வெளியே சென்றான் நித்திலன்.

"சரி சார்! உங்களுக்கு நல்லபடியாக நன்றி செலுத்த இப்போது, இங்கே சரியில்லாத சூழ்நிலை..." என்று பேசியவாறு அவனுடன் கூடச் சென்ற மகேந்திரனின் குரல் மெல்லத் தேய்ந்து மறைந்தது.

சற்றுப் பொறுத்து, மகேந்திரன் திரும்பி வந்தபோது, ஹாலில் சுரேந்திரன் மட்டும் இருந்தான்.

புத்தகத்தோடுதான்!

தமையனைக் கண்டதும், விவரம் சொன்னான்.

குணசீலி மிகவும் அயர்ந்து தெரிந்தாளாம்.

அதனால் சசி, அடுப்படிக்குப் போய்ப் பாலைச் சூடு பண்ணிக் கொணர்ந்து, சீலியைக் குடிக்கச் செய்து, இப்போது படுத்துத் தூங்கச் சொல்லிக் கூட்டிப் போயிருக்கிறாளாம்!

விவரம் சொல்லிவிட்டு அண்ணனின் அருகில் நெருங்கிக் குரலைத் தணித்து, "அடி உதவுவது போல அண்ணன், தம்பி உதவ மாட்டார்கள் என்று ஒரு பழமொழி படித்தேன்.

மணி! அது இவ்வளவு சரியாக இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியவே தெரியாது! சசி அடியோடு மாறிவிட்டாளே! ஓடி ஓடி அவள் அக்காவுக்குச் செய்வதைப் பார்க்க வேண்டுமே! இந்த அடி வைத்தியத்தை அக்கா முன்பே செய்திருக்க வேண்டும் என்று, எனக்குத் தோன்றுகிறது!" என்று ரகசியமாகச் சொன்னான் தம்பி.

"செய்திருந்தால், குறைந்தபட்சமாக, இன்றையப் படிப்பு கெட்டிராது!" என்று கொட்டாவி விட்டான்.

"பயமும் கவலையுமாக அலைந்ததோ என்னவோ, படிக்க முடியாமல், ஒரே தூக்கமாக வருகிறது!" ஏக்கத்துடன் புத்தகத்தைப் பார்த்தான் அவன்.

தம்பியின் தோளை வருடித் தட்டிக் கொடுத்தான் மூத்தவன்.

"தூக்கம் வந்தால், இப்போது படுத்துத் தூங்கிவிட்டுக் காலையில் சீக்கிரமாக எழுந்து படி. அலாரம் வைத்துக் கொண்டு படு," என்று யோசனை சொன்னான்.

"அதுதான் சரி. ஒரு மணி நேரம் முன்னதாக எழுந்தால், சரியாகிப் போகும். சசியிடம் சொன்னால், ஒரு டீ போட்டுத் தந்து விடுவாள்! அவள்தான் இப்போது மாறி விட்டாளே!" என்று புத்தகத்தை மூடி எடுத்துக் கொண்டு எழுந்தான் சின்னவன்.

"ஒரு வார்த்தை, சுரேன், இன்றைக்கு ஓர் அதிர்ச்சியில் சசி இப்படி இருக்கிறாள். அவ்வளவுதான். ஆனால், அதையே எப்போதும் எதிர்பார்க்காதே! இது நிலைக்காது. பிறந்ததில் இருந்து கூடவே வளர்ந்த குணம், அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் போகாது. [illegible] தால், முன்னளவு பே[illegible] என்று நம்புவோம்,

11.02.2009 20:28

நம் அறைக்குப் போ, சுரேன். உன்னிடம் ஒன்று பேச வேண்டும்!'' என்று தம்பியிடம் சொல்லிவிட்டுப் பாட்டியின் அறைக் கதவைப் பார்த்தான் மகேந்திரன்.

வழக்கம் போலவே லேசாகத் திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்தது.

''சசிதான் திறந்து வைத்தாள். ஆனால் அக்கா வழக்கம் போலப் பாட்டியைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் படுக்கப் போனாள்,'' என்று விவரம் சொன்னான் தம்பி.

''இந்தப் பழக்கம் எல்லாம் நாமும் பழகிக் கொள்ள வேண்டும்!'' என்றவாறு பாட்டியின் அறைக்குள் சென்றான்.

அயர்ந்து தூங்கும் முதியவளை ஒரு கணம் நின்று பார்த்துவிட்டு வந்து, தங்கள் அறைக்குத் தம்பியோடு சேர்ந்து நடந்தான் மகேந்திரன்.

''இவ்வளவு களேபரத்துக்கும், பாட்டி எழுந்து கொள்ளவே இல்லையே, மகேன்! எந்த நேரம் பாட்டி மணியடிப் பார்களோ என்று நான் பயந்து போயிருந்தேன்,'' என்றான் சுரேந்திரன்.

''தூக்க மாத்திரை!'' என்றான் பெரியவன் சுருக்கமாக.

''ஆனால், சசியைத் தேடுகிறபோது கூப்பிட்டார்களே?''

''அப்போதுதான் அக்கா இரவு மருந்துகளைக் கொடுத்திருந்தாள். தூக்க மாத்திரை முழுதாக வேலை செய்யத் தொடங்கியிராத நேரம் அது! அது இல்லாமல், பாட்டி தூங்குவதே இல்லை, தெரியுமா? நமக்கும் பெரிய இழப்புதான் என்றாலும், படிப்பு, பள்ளிக்கூடம், நண்பர்கள்

என்று நம் மனதை மாற்ற எத்தனையோ! ஆனால் அப்படி எதுவும் இல்லாமல், பாட்டிதான் ரொம்பப் பாவம்! அத்தைகள் கொஞ்சம் கை கொடுத்திருந்தால், அதுவே, அவர்களுக்குச் சற்று ஆறுதலாக... தெம்பாகக் கூட இருந்திருக்கும்! ஆனால்... போனது போகட்டும். இனிமேல் பாட்டியின் உடல் தேறும்படி சிலது செய்ய வேண்டும் என்று திட்டம் ஒன்று நினைத்து வைத்திருக்கிறேன். அது பற்றிப் பேசிவிட்டு அப்புறம் தூங்கலாம்,'' என்று யோசனை சொன்னான் பெரியவன்.

மறுநாள் வழக்கம் போல் அலுவலகத்துக்குக் கிளம்பக் குணசீலிக்குக் கொஞ்சமும் மனமில்லை.

அங்கே போனால், நித்திலனைப் பார்க்க நேரும். அவன் ஏதாவது சொல்வான் என்கிற தயக்கம், அவளுக்கு.

இப்போதுதான் சசி வேறு அருமையாக ஓர் அசட்டு வேலை செய்து வைத்திருக்கிறாளே!

தங்கை மோசம் என்று சாக்கிட்டே விரட்டலாம்.

சின்னவர்கள் இருவரும் பள்ளிக்குக் கிளம்பிச் சென்று விடவே, பெரிய தம்பியிடம் அவளால் வெளிப்படையாகப் பேச முடிந்தது.

வேலையில் பிரச்சினை குறித்தும், அவனிடம் மட்டும் சீலி லேசாகச் சொல்லி வைத்திருந்ததால், அது பற்றியும் அவனிடம் அவளால் சொல்ல முடிந்தது.

ஒரு சின்னப் பெண் அறியாத்தனமாகச் செய்ததுதான்.

ஆனால், நித்திலனின் வாய்க்கு அவல் கிடைத்துவிட்டதே! சும்மாவே அவன் [illegible]

எதெதற்கோ, [illegible] வேலையிலிருந்து விலக்கியவன், எப்படியும், குடும்பத்தைச் சாக்கிட்டு,

11.02.2009 20:28

''மூன்று மணி நேரமாக, நாம் என்னமாகத் தவித்தோம்? சுசியைக் கூட்டி வந்து, அந்தத் தவிப்பைத் தீர்த்ததற்காக வேனும், உரியவாறு அவருக்கு நன்றி தெரிவிக்க வேண் டாமா?'' என்று அவளிடம் கூறிவிட்டு, மீண்டும் நித்திலனிடம் திரும்பினான்.

''வாருங்கள், சார்! கிளம்புவோம்,'' என்று அழைத்தான்.

காவல் கணங்கள் போல இருபுறமும் தம்பியும், தங் கையும் புடைசூழ, இடையில் அமர்ந்திருந்த குணசீலியை ஒரு தரம் பார்த்துவிட்டு, மகேந்திரனுடன் வெளியே சென்றான் நித்திலன்.

''சாரி சார்! உங்களுக்கு நல்லபடியாக நன்றி செலுத்த இப்போது, இங்கே சரியில்லாத சூழ்நிலை...'' என்று பேசியவாறு அவனுடன் கூடச் சென்ற மகேந்திரனின் குரல் மெல்லத் தேய்ந்து மறைந்தது.

சற்றுப் பொறுத்து, மகேந்திரன் திரும்பி வந்தபோது, ஹாலில் சுரேந்திரன் மட்டும் இருந்தான்.

புத்தகத்தோடுதான்!

தமையனைக் கண்டதும், விவரம் சொன்னான்.

குணசீலி மிகவும் அயர்ந்து தெரிந்தாளாம்.

அதனால் சுசி, அடுப்படிக்குப் போய்ப் பாலைச் சூடு பண்ணிக் கொணர்ந்து, சீலியைக் குடிக்கச் செய்து, இப் போது படுத்துத் தூங்கச் சொல்லிக் கூட்டிப் போயிருக் கிறாளாம்!

விவரம் சொல்லிவிட்டு அண்ணனின் அருகில் நெருங்கிக் குரலைத் தணித்து, ''அடி உதவுவது போல அண்ணன், தம்பி உதவ மாட்டார்கள் என்று ஒரு பழமொழி படித்தேன்,

மசி! அது இவ்வளவு சரியாக இருக்கும் என்று ... தெரியவே தெரியாது! சுசி அடியோடு மாறிவிட்டாளே! ஓடி ஓடி அவள் அக்காவுக்குச் செய்வதைப் பார்க்க வேண்டுமே! இந்த அடி வைத்தியத்தை அக்கா முன்பே செய்திருக்க வேண்டும் என்று, எனக்குத் தோன்றுகிறது!'' என்று ரகசியமாகச் சொன்னான் தம்பி.

''செய்திருந்தால், குறைந்தபட்சமாக, இன்றையப் படிப்பு கெட்டிராது!'' என்று கொட்டாவி விட்டான்.

''பயமும் கவலையுமாக அலைந்ததோ என்னவோ, படிக்க முடியாமல், ஒரே தூக்கமாக வருகிறது!'' ஏக்கத் துடன் புத்தகத்தைப் பார்த்தான் அவன்.

தம்பியின் தோளை வருடித் தட்டிக் கொடுத்தான் மூத்தவன்.

''தூக்கம் வந்தால், இப்போது படுத்துத் தூங்கிவிட்டுக் காலையில் சீக்கிரமாக எழுந்து படி. அலாரம் வைத்துக் கொண்டு படு,'' என்று யோசனை சொன்னான்.

''அதுதான் சரி. ஒரு மணி நேரம் முன்னதாக எழுந் தால், சரியாகிப் போகும். சுசியிடம் சொன்னால், ஒரு டீ போட்டுத் தந்து விடுவாள்! அவள்தான் இப்போது மாறி விட்டாளே!'' என்று புத்தகத்தை மூடி எடுத்துக் கொண்டு எழுந்தான் சின்னவன்.

''ஒரு வார்த்தை, சுரேன், இன்றைக்கு ஓர் அதிர்ச்சியில் சுசி இப்படி இருக்கிறாள். அவ்வளவுதான். ஆனால், அதையே எப்போதும் எதிர்பார்க்காதே! இது நிலைக்கா... பிறந்ததில் இருந்து கூடவே [illegible] சீக்கிரத்தில் போகாது. ஆனால் ஓரளவு [illegible] அவ்வளவு தால், முன்னளவு பேயாட மாட்டாள் என்று நம்புவோம்.

11.02.2009 20:28

நம் அறைக்குப் போ, சுரேன். உன்னிடம் ஒன்று பேச வேண்டும்!'' என்று தம்பியிடம் சொல்லிவிட்டுப் பாட்டியின் அறைக் கதவைப் பார்த்தான் மகேந்திரன்.

வழக்கம் போலவே லேசாகத் திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்தது.

''சுசிதான் திறந்து வைத்தாள். ஆனால் அக்கா வழக்கம் போலப் பாட்டியைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் படுக்கப் போனாள்,'' என்று விவரம் சொன்னான் தம்பி.

''இந்தப் பழக்கம் எல்லாம் நாமும் பழகிக் கொள்ள வேண்டும்!'' என்றவாறு பாட்டியின் அறைக்குள் சென்றான்.

அயர்ந்து தூங்கும் முதியவளை ஒரு கணம் நின்று பார்த்துவிட்டு வந்து, தங்கள் அறைக்குத் தம்பியோடு சேர்ந்து நடந்தான் மகேந்திரன்.

''இவ்வளவு களேபரத்துக்கும், பாட்டி எழுந்து கொள்ளவே இல்லையே, மகேன்! எந்த நேரம் பாட்டி மணியடிப்பார்களோ என்று நான் பயந்து போயிருந்தேன்,'' என்றான் சுரேந்திரன்.

''தூக்க மாத்திரை!'' என்றான் பெரியவன் சுருக்கமாக.

''ஆனால், சுசியைத் தேடுகிறபோது கூப்பிட்டார்களே?''

''அப்போதுதான் அக்கா இரவு மருந்துகளைக் கொடுத்திருந்தாள். தூக்க மாத்திரை முழுதாக வேலை செய்யத் தொடங்கியிராத நேரம் அது! அது இல்லாமல், பாட்டி தூங்குவதே இல்லை, தெரியுமா? நமக்கும் பெரிய இழப்புதான் என்றாலும், படிப்பு, பள்ளிக்கூடம், நண்பர்கள்

என்று நம் மனதை மாற்ற எத்தனையோ! ஆனால் அப்படி எதுவும் இல்லாமல், பாட்டிதான் ரொம்பப் பாவம்! அத்தைகள் கொஞ்சம் கை கொடுத்திருந்தால், அதுவே, அவர்களுக்குச் சற்று ஆறுதலாக... தெம்பாகக் கூட இருந்திருக்கும்! ஆனால்... போனது போகட்டும். இனிமேல் பாட்டியின் உடல் தேறும்படி சிலது செய்ய வேண்டும் என்று திட்டம் ஒன்று நினைத்து வைத்திருக்கிறேன். அது பற்றிப் பேசிவிட்டு அப்புறம் தூங்கலாம்,'' என்று யோசனை சொன்னான் பெரியவன்.

மறுநாள் வழக்கம் போல் அலுவலகத்துக்குக் கிளம்பக் குணசீலிக்குக் கொஞ்சமும் மனமில்லை.

அங்கே போனால், நித்திலனைப் பார்க்க நேரும். அவன் ஏதாவது சொல்வான் என்கிற தயக்கம், அவளுக்கு.

இப்போதுதான் சுசி வேறு அருமையாக ஓர் அசட்டு வேலை செய்து வைத்திருக்கிறாளே!

தங்கை மோசம் என்று சாக்கிட்டே விரட்டலாம்.

சின்னவர்கள் இருவரும் பள்ளிக்குக் கிளம்பிச் சென்று விடவே, பெரிய தம்பியிடம் அவளால் வெளிப்படையாகப் பேச முடிந்தது.

வேலையில் பிரச்சினை குறித்தும், அவனிடம் மட்டும் சீலி லேசாகச் சொல்லி வைத்திருந்ததால், அது பற்றியும் அவனிடம் அவளால் சொல்ல முடிந்தது.

ஒரு சின்னப் பெண் அறியாத்தனமாகச் செய்ததுதான். ஆனால், நித்திலனின் வாய்க்கு அவல் கிடைத்துவிட்டதே! சும்மாவே அவன் கடுப்படிக்கிறவன்!

எதெதற்கோ, யார் [illegible]லிருந்து விலக்கியவன். எப்படியும், குடும்பத்தைச் சாக்கிட்டு,

11.02.2009 20:28

அவளையும் விரட்டப் போகிறான். அப்புறம் ஏதற்காகப் போவது?

பேசாமல் அவளே விலகி, வேறு வேலையை உடனே தேடுவது மேல்!

குறைந்தபட்சமாக, நித்திலன் கேவலமாகத் திட்டுவதைக் கேட்க நேராது.

ஆனால் மகேந்திரன் வேறு சொன்னான்: ''நீயும்தான் வேலை போய்விடும் என்று, நித்திலன் சார் வந்த நாளில் இருந்து சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறாய். ஆனால் அப்படி நடக்கவில்லையே! ஒரு பெரிய தப்பையே கூடப் போகிறது என்று விட்டுவிட்டாராமே! அன்றைக்கு வரும் வழியில் நீலகண்டன் அங்கிளைப் பார்த்தேன். அவரே ஆச்சரியமாகச் சொன்னார். அப்படிப்பட்டவர், இப்போது மட்டும் எப்படி உன்னை வேலையை விட்டுத் தூக்குவார்?'' என்று வாதாடினான்.

''என்னடா நீ? அது வேறு!'' என்றவளின் முகம் கன்றியது.

''நேற்று அவர் பேசியதை, நீயும் கேட்டாய்தானே? அப்புறமும் போகச் சொல்லுகிறாயே!'' என்றாள் கம்மிய குரலில்.

''அக்கா, நேற்று அவர் வீட்டுக்கு ஊட்டியில் இருந்து அவருடைய பெற்றோரும் வந்திருந்தார்களாம். வீட்டில் அவர்கள் இருக்கும் போதே, கட்டிலுக்கு அடியில் சுசியைப் பார்த்திருக்கிறார். அவர்களுக்குத் தெரிந்துவிடக் கூடாதே என்று அவருக்கு, அது வேறு சங்கடம்! சித்தி பையனைப் பார்த்துக் கொள்கிற அழகா என்று பெற்றவர்களே கேட்டுவிடக் கூடும் அல்லவா?

''பெரியவர்கள் இருவரும் மாடியில் தூங்கப் போன பிறகு, வேலையாட்களுக்கும் தெரியாமல் மறைத்துச் சுசியைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்! அதெல்லாம் எவ்வளவு கஷ்டம்! யோசித்துப் பார்.

''வெளியே தெரிந்தால், இந்தச் சின்ன வயதில் இருவர் பெயரும் கெட்டுவிடுமே என்று, சுசியை இழுத்து வந்திருக்கிறார்!

''அவன், அவருடைய தம்பி எதையும் பொருட்படுத்துவது இல்லை என்பதோடு, சீக்கிரமாக வெளிநாடும் போய்விடுவானாம்! அங்கேதான் இது பற்றி ஒன்றுமே இல்லையே! ஆனால், இங்குள்ள ஒரு சின்னப் பெண்ணுக்குச் சரியான வழி காட்டுதல் இல்லை என்று கோபத்தில் வந்தாராம்.

''ஆனால் அப்படி இல்லை என்றுதான் தெரிந்து விட்டது இல்லையா? ஒன்றும் சொல்ல மாட்டார். சும்மா போக்கா!'' என்று மேலும் வற்புறுத்தினான் அவன்.

இதற்கு மேல் முன்பு நடந்தது பற்றி இவனிடம் எப்படிச் சொல்வது?

இன்னமும் அவள் தயங்கவே, ''அக்கா! நீதான் வேலையை விடத் துணிந்துவிட்டாயே! அப்புறம் அவரிடம் உனக்கு என்ன பயம்? அவராக ஏதாவது பேசினால், என் சொந்த விஷயத்தை நீ என்னய்யா பேசுவது, இந்தா பிடி, கால் கடுதாசி என்று, விலகல் கடிதத்தை முகத்தில் விட்டெறிந்துவிட்டு [illegible]கச் சொன்னான் தம்பி.

நித்திலன் முகத்தில் விட்டெறிவதா?

11.02.2009 20:28

சிறு திகைப்புடன் நிமிர்ந்தவளைப் பார்த்து முறுவலித்தான் சின்னவன்.

அதற்கு மேல் மறுக்கமாட்டாமல் குணசீலி கிளம்பிப் போனால், அன்று நித்திலன் அலுவலகத்துக்கு வரவே இல்லை.

12

நித்திலனைப் பார்ப்பதுதான் கஷ்டம் என்று நினைத்தால், அவனைப் பாராதது, அவன் வராதது, குணசீலிக்கு இன்னமும் அதிகச் சஞ்சலத்தையே அளித்தது.

ஏன் வரவில்லை?

உடம்பு ஏதும் சரியில்லையோ, என்று மனம் யோசித்தது.

இரவு அவன் செல்லும்போது, பன்னிரண்டு மணிக்கும் மேலேயே ஆகியிருக்கும்.

இரவு விழித்தது உடம்புக்கு ஒத்துக் கொள்ளவில்லையோ என்று யோசிக்கும் போதே, இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம் என்றும் அவளுக்குத் தோன்றி விட்டது.

நித்திலன் ஓர் ஆரோக்கியமான இளைஞன், கவனத்துடன் உடல் நலம் பேணுகிறவனும் கூட. இப்படி ஒரு நாள் விழித்திருப்பதில், அவனுக்கு ஒன்றுமே ஆகி விடாது.

அருணுடைய பெற்றோர் வந்திருப்பதாக, மகேன் சொன்னானே, அவர்களோடு பேசி இன்றையப் பொழுதைக் கழிக்கலாம்.

ஆனாலும்...

அடக்கமாட்டாமல், வேலையில் ஏதோ சந்தேகம் கேட்கிற மாதிரி நீலகண்டனிடம் சென்று, "அவர் மிஸ்டர் நித்திலன் சொல்லித் தயார் பண்ணிய சில கடிதங்கள் சரி பார்த்துக் கையெழுத்திட வேண்டுமே... அவரை இன்னும் காணோமே, சார்?" என்று ஜாடைமாடையாக விசாரித்தாள்.

"அப்படியாம்மா?" என்று கேட்டு, "அந்தக் கடிதங்களைக் கொண்டு வாம்மா. நானே சரி பார்த்துக் கையெழுத்திட்டு விடுகிறேன்," என்று முறுவலித்தாரே தவிர, நீலகண்டனும், நித்திலனைப் பற்றிய விவரம் ஒன்றும் தெரிவித்தாரில்லை.

ஏமாற்றத்தோடு தன் இடத்தில் வந்து உட்கார்ந்த சீலிக்குத் தன் மீதே கோபம் வந்தது.

நித்திலன் எப்படிப்பட்டவன் என்று அவளுக்குத் தெரியும்.

இன்றைக்கு எப்படியோ, அன்றைக்கு அவன் செய்த குற்றம் மன்னிக்கக் கூடியது அல்ல.

அந்தத் தப்பில் பங்கு [illegible] இன்றளவும் அவளிடம் [illegible] கோபமும் கொண்டிருப்பவன்.

அவள் மீது கோபம் கொள்ள, அவனுக்கு என்ன தகுதி, உரிமை இருக்கிறது என்பது, வேறு விஷயம்!

ஆனால், இப்படிப்பட்ட நித்திலன் வரவில்லை என்று, அவள் இவ்வளவு நேரம் யோசிப்பதா?

அது அசட்டுத்தனம் அல்லவா?

அந்த நிறுவனத்தினுடைய புதிய முதலாளியாக நித்திலன் அறிமுகமானதில் இருந்து பலமுறை நடந்து வருவது போல, அன்றும் தனக்குத் தானே அறிவுறுத்திக் கொண்டு, குணசீலி கையிலிருந்த வேலையில் முயன்று கவனத்தைக் குவித்து அதைச் செவ்வனே செய்யலானாள்.

மதியம்வரை, தடையற்ற வேலைதான்.

நித்திலன் கொடுப்பது போலக் கடுமையான வேலை என்று இல்லை. ஆனால், பணி பிரச்சினை அற்றதாக இருந்தது.

எனவே, மாலை மூன்று மணிக்குள் குணசீலியின் வேலை முழுதும் முடிந்து போயிற்று.

மறு நாளைக்குரிய எதையாவது தயார்ப் பண்ணி வைப்பது பற்றி நீலகண்டனிடம் கேட்கலாமா என்று அவள் யோசித்தபோது, அவளது செல் அடித்தது.

அழைத்தது மகேந்திரன்.

அவன் வீட்டில் இருந்தான் என்பதால், 'பாட்டிக்கு என்னவோ' என்று சீலி ஒரு கணம் பதறிப் போனாள்.

ஆனால், பாட்டி நன்றாக இருப்பதாகக் கூறிய மகேந்திரன், "அக்கா ஏன், எதற்கு என்று கேளாமல், எனக்காக ஒன்று செய்கிறாயா? இப்போது, உனக்காக அலுவலகத்

துக்கு ஒரு கார் வரும். அதில் ஏறி வீட்டுக்கு வா!'' என்றான்.

''ஏய், என்னடா?''

''கேள்வி கேட்கக் கூடாது என்று சொன்னேனே!''

தம்பியின் பொய்யான மிரட்டும் தொனி மனதை லேசாக்க, "நீ சொன்ன, 'ஏன் எதற்காக' என்ற இரண்டையுமே நான் கேட்கவே இல்லையே, என் அருமைத் தம்பியே!'' என்றுரைத்து மெல்ல நகைத்தாள் தமக்கை.

''ஓஹோ! அந்த இரண்டும் இல்லாத வார்த்தையைப் பிடித்தாயா? தமிழ்ச் சொல்லகராதியைப் பக்கத்திலேயே வைத்திருப்பாய் போல! ஊகூம்... இது சரிப்படாது! இப்போது புதுச் சட்டம்! நீ எந்த விதமான கேள்வியும் கேட்கக் கூடாது. இப்போது அங்கே, உனக்காகக் காரே வந்தாயிற்று. ஓடிப்போய் அதில் ஏறி, உடனே வீட்டுக்கு வந்து சேர்!'' என்றான் மகேந்திரன் அதிகாரமாக.

அவனது போலியான அதிகாரக் குரல் மனதை [illegible] இலகுவாக்க, "டேய், ரொம்பத்தான் விரட்டு[illegible] தான் உனக்கு அக்கா! நினைவிருக்கட்டும்![illegible] குணசீலி, பதிலுக்கு.

''நீ அக்காவாக இருக்கலாம்! ஆனால் வீட்டு[illegible] தலைவன் பதவியையும் அதிகாரத்தையும், இப்போது பாட்டி எனக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்! நாம் எல்லோருக்கும் தலையான மூத்த... மூத்த தலைமுறைப் பாட்டி! அதனால், நான் சொல்லுகிறபடி கேட்டு, காரில் ஏறி, உடனே வீட்டுக்கு வந்து சேர். காரின் எண்...'' என்று அதையும் தெரிவி[illegible]

11.02.2009 20:29

ஏதோ மனதில் பட, அது என்னவென்று புரியாமல் யோசித்தபடியே, அனுமதி கேட்பதற்காக நீலகண்டனிடம் போனால், அங்கும் அவளுக்கு அதிசயமே காத்திருந்தது.

''வீட்டுக்குப் போக வேண்டுமா? நல்லது, நல்லது! மகேந்திரன் சொன்னான். தாமதம் ஆக்காதே! உடனே கிளம்பு. வா! கார் உனக்காக வந்து, போர்டிகோவிலேயே நிற்கிறது பார்!'' என்று கூட வந்து ஜன்னல் வழியே காட்டினார்.

மனதில் பட்டது என்னவென்று குணசீலிக்கு அப்போது புரிந்தது!

அது நித்திலனின் கார்!

இதில் எதற்கு? என்ன விஷயம்?

அவள் அறியாமல், அவளுக்குத் தெரியாமல், இங்கே என்ன நடக்கிறது?

சீலி தயங்கி நிற்கவும், அவளது கரத்தைப் பற்றி, வாயில் புறம் நோக்கி நகர்த்தினார் நீலகண்டன்.

''போம்மா...! எதற்குத் தயக்கம்? எல்லாம் உன் வீட்டுக்குப் போனால், தானாகத் தெரிந்து விட்டுப் போகிறது! போய்க் காரில் ஏறு!'' என்று உந்தினார்.

உண்மைதான்!

போனால், என்ன இது என்று, எல்லாம் தெரிந்துதானே ஆக வேண்டும்?

தெரிந்த பின் அதற்கேற்ப நடந்து கொண்டால் போகிறது!

''சரி சார்,'' என்று பணிவுடனேயே கூறிவிட்டு, யோசனையுடனேயே சென்று நித்திலனின் காரில் ஏறினாள் குணசீலி.

என்னதான் நேரில் போய்ப் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று மூளை முடிவு செய்தாலும், மனம் அதற்குக் கட்டுப்படுவது கடினம் அல்லவா? என்னென்னவோ யோசித்து, வீடு போய்ச் சேருமுன், அவளை உண்டு இல்லை என்று ஆக்கிற்று, அவளது சிந்தை.

அவளது அத்தனை கற்பனைகளுக்கும் எட்டாத காட்சி, அவளது வீட்டில் அவளுக்காகக் காத்திருந்தது.

சசியை எப்படி வளர்ப்பது நல்லது என்று அறிவுரை கூறக் கூடும். அல்லது, பழைய கதை பற்றிப் பேச அழைத்திருக்கக் கூடும், அவளைத் தவறாக, அவன் நினைத்தது ஏன்... என்பது போல ஏதாவது சொல்லக் கூடும்.

அல்லது அவனது குற்றம், பணக்காரச் சிறு வயதுப் பிழை... பெரிய தவறு ஒன்றுமில்லை என்பது போல ஏதாவது சொல்லக் கூடும்.

இதையெல்லாம் வெளி ஆட்கள் முன்னிலையில் பேச முடியாது என்பதால், காரை அனுப்பி, அழைத்திருக்கலாம் என்று எண்ணினால், அதற்கு அவள் வீட்டுக்கு ஏன் கூப்பிடுகிறான் என்று, பதில் கூற முடியாத இன்[illegible] கேள்வி முளைத்தது.

பாட்டி கொடுத்த அதிகாரம் என்று மகேந்[illegible] வேறு.

ஆனால், நடந்த கதையெல்லாம்... சசி... அவ[illegible] பற்றி எதையும் சொல்லிப் பாட்டியின் மனதை [illegible] நோகடித்திருந்தால், அதாவது நித்திலன் நோக[illegible] திருந்தால், அவனை அவள் சும்மா விட்[illegible] இல்லை.

11.02.2009 20:29

மகேந்திரனையும் அப்படித்தான்.

ஆனால், மகேந்திரனின் குரல் இலகுவாக இருந்ததே!

அதன் காரணம் இதுவோ என்று, நடக்கவே முடியாத கற்பனை ஒன்று அவள் மனதில் தோன்றி, *சீச்சீ*, என்ன அசட்டுத்தனம் என்று உடனே ஒதுக்கப்பட்டது.

இப்படிப் பலதும் எண்ணிக் குழம்பியபடியே, வழக்கத்துக்கு மாறாகத் திறந்திருந்த வாயில் கதவின் வழியே உள்ளே வந்தால், ஹாலுக்குள் காலடி எடுத்து வைத்ததுமே கண்ணில் பட்ட காட்சி, அவளது அத்தனை கற்பனைகளுக்கும் எட்டாததாய் இருந்தது. அவளைப் பிரமித்து நிற்க வைத்தது.

'திக்பிரமித்து' எனலாம்!

முதல் காரணம் பாட்டி ஹால் சோபாவில் அமர்ந்திருந்தது!

அடுத்தது, பாட்டியின் முகத்தில் இருந்த மலர்ச்சியும் பிரகாசமும்!

அத்தோடு அவள் சந்தோஷமாக எதையோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தது!

எப்படி?

மூன்று ஆண்டுகளாகக் குணசீலி எவ்வளவோ முயன்றும், புன்னகையின் சாயலைக்கூடப் பாட்டியின் முகத்தில் கொண்டு வர முடியாதபோது, இப்போது இந்தச் சிரிப்பு எப்படி வந்தது?

அதன் பிறகே, அறையில் இருந்த மற்றவர்கள், மற்றவையும் சீலியின் கண்ணில் பட்டன!

பாட்டியை அடுத்துப் பதவிசம், கூடவே கம்பீரமுமாக, - அதுதான் அவனுக்குக் கைவந்த கலையாயிற்றே! - நித்திலன் அமர்ந்திருந்தான்.

எதிர் சோஃபாவில் ஆணும் பெண்ணுமாய் மூத்த தலைமுறை ஜோடி ஒன்று.

நித்திலன் அருகே, விட்டால், அங்கிருந்த அனைவரின் கால்களிலும் முழு நீளமாக விழுந்து கும்பிடுவான் போன்ற தோற்றத்தோடு மகேந்திரன்.

எல்லோர் கையிலும் ஏதோ பானம்.

முக்கியமாக, அறை நடுவே கிடந்த வட்ட மேஜையின் நட்ட நடுவில் வைக்கப்பட்டிருந்த, பெரிய வெள்ளித் தாம்பாளத் தட்டு.

பூ, பழம், வெற்றிலை, பாக்கு எல்லாம் அழகுற அடுக்கப்பட்டிருந்த தட்டு.

நடக்கவே முடியாத கற்பனை என்று அவள் ஒதுக்கியதில் கூட, இந்த அளவுக்கு இல்லையே!

இதற்கு வழியும் இல்லை என்று எண்ணும்போதே, குணசீலியின் முகத்தில் கனமான திரை விழுந்தது.

குணசீலி வீட்டினுள் வந்தது, பார்த்தது, எண்ணமிட்டது எல்லாமே ஒரு சில வினாடிகளுக்குள் [illegible]

பாட்டிக்காக மெல்லப் பேசி [illegible] விட்டதிலும், உள்ளிருப்போர் பேசிச் [illegible] அவளது காலடிச் சத்தமும், யார் காதிலும் விழாது [illegible]திருக்கலாம்.

ஆனால், அவ்வப்போது வாயிற்புறத்தில் [illegible] வைத்திருந்தவன் போல [illegible]தான், அவளது வரவை முதலில் கண்டவன்!

வரவேற்பாய்ச் சட்டென முகம் மலர, ''இதோ சீலி வந்துவிட்டாள்!'' என்று மகிழ்ச்சியோடு அறிவித்தவனின் கண்களில் உடனே கவனம் பரவியது.

''அம்மா, அப்பா, இவள்தான் குணசீலி. சீலி, என் பெற்றோர்!'' என்று நித்திலன் முறைப்படி அறிமுகம் செய்ய, அவளும் அதற்குச் சற்றும் குறைவின்றிக் கரம் குவித்து, முறுவலித்து வணக்கம் தெரிவித்தாள்.

ஆனால் அதற்குள்ளாக, ''கண்ணும்மா!'' என்று கண்ணீரும் புன்னகையுமாகப் பாட்டி அழைக்கவும், மற்ற அனைத்தும் மறந்து, அவளிடம் ஓடிச் சென்றாள் பேத்தி.

நித்திலன் அவசரமாக எழுந்து விலகியபோதும், எல்லோரும் அமர்ந்திருந்ததைக் கவனித்து சோஃபாவின் பின்புறமாகச் சுற்றிச் சென்று, குனிந்து பாட்டியின் கன்னத்தோடு கன்னம் இழையப் பின்புறமிருந்து, பெரியவளை இறுகக் கட்டிக் கொண்டாள் குணசீலி.

மகேந்திரன் ஒரு பக்கம் விசும்ப, பாட்டி பேத்தி இருவரின் கண்களும் கலங்க, உணர்ச்சி மயமான சில வினாடிகள் மௌனத்தில் கழிந்தன.

நிலைமையை இலகுவாக்கும் முயற்சியாக, ''குணசீலிக்கு உங்கள் சாயல் இருக்கிறது! அவளைப் பார்க்கும் போது, சின்ன வயதில் நீங்கள் எவ்வளவு அழகாக இருந்திருப்பீர்கள் என்றும் புரிகிறது!'' என்று புன்னகையோடு கூறினாள், நித்திலனுடைய தாயார் என்று அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட பெண்மணி.

மனைவியைத் தொடர்ந்து, ''அது மட்டுமா புரிகிறது? இந்தப் பையன் இத்தனை ஆண்டுகளாக எந்தப் பெண்ணையும் ஏறெடுத்தும் பார்க்க மாட்டேன் என்று

பிடிவாதமாக இருந்த காரணமும் சேர்ந்தல்லவா புரிகிறது!'' என்றார் நித்திலனுடைய தந்தை.

பேத்தியின் கன்னத்தைக் குணாம்பா செல்லமாக வருட, வந்தவர் மேலே தொடர்ந்து பேசினார். ''நாங்களும் இவனுக்கு எத்தனையோ பெண்களைப் பார்த்தோம், பெரியம்மா. இந்தக் காலப் பையனாயிற்றே என்று அழகு, புத்திக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துத் தேடினோம். ஆனால், நித்தி அவர்களை நிமிர்ந்தேனும் பார்த்தால்தானே? ஊகூம்! பெண் என்றாலே பிடிக்கவில்லையோ, பிள்ளை துறவியாகி விடுவானோ என்று எங்களுக்கு ஒரே பயம்! ஆனால், நிலவைப் பார்த்த கண்ணுக்கு, நட்சத்திரங்களிடம் லயிப்பு எப்படி வரும்? என் பையன் அருமையாகத்தான் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறான்!''

ஓகோ, இதில் உச்சி குளிர்ந்துவிட வேண்டுமா?

இவர்களுடைய அருமைப் பிள்ளை எப்படிப்பட்டவன் என்று இவர்களுக்குத் தெரியாது என்பது, நன்றாகவே தெரிகிறது.

அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும்! மற்றப்படி மக [illegible] பற்றி, இந்தப் பெருமைக் குரல் எப்படி வரும்?

ஆனால், கஷ்டம் என்னவென்றால், அதைப் பற்றிச் சொல்லி இந்தப் பெரியவர்களின் பெருமையைக் குலைக்கவும் மனம் வராமல் குணசீலி பேசாதிருக்கும்படி ஆயிற்று.

அத்தோடு, அதைப் பற்றி யாரிடமுமேதான் அவள் சொன்னதில்லை!

சொன்னதில்லைதானே தவிர மறந்து விடவும் இல்லையே!

11.02.2009 20:29

கட்டுப்படுத்தப்பட்ட முக பாவனையுடன் மெல்ல நிமிர்ந்து, பாட்டியின் பின்னே பேசாது நின்றாள் அவள்.

இப்போது யாரையும் காயப்படுத்தாமல், இந்தப் பிரச்சினையை எப்படிச் சமாளிப்பது என்ற யோசனையுடன் அவள் நிற்கையில், நித்திலனுடைய தாயார் தன் பங்குக்குப் பேசினாள்.

''அவர் சொன்னது சரிதான். இவன் ஒரு மாதிரிப் பிடிவாதக்காரன். பிடிவாதம் நியாயமாக இருக்கும் என்பதால், அதை முறிக்க நாங்களும் முயன்றது கிடையாது. முயன்றாலும் முடியாது. இப்போது, திருமண விஷயத்திலும், ஏதாவது காரணம் இருக்கும்... அது என்னவோ என்று கலங்கிக் கொண்டிருந்தோம்! நல்லவேளையாகத் தங்கை, தங்கை கணவர் வருகிறார்கள் என்று, நாங்களும் நேற்று இங்கே வந்தோம். வந்தால், காதுகளில் தேன் பாய்கிற மாதிரி, 'ஐந்தரை ஆண்டுகளுக்கு முன் காணாமல் போன உங்கள் மருமகள் இன்று கிடைத்து விட்டாள். நிச்சயம் பண்ண, அவள் வீட்டுக்கு வாருங்கள்' என்கிறான்! எங்களுக்குச் சந்தோஷத்தில் கைகால் ஓடவில்லை.''

நித்திலனுக்கு வேண்டுமானால் நேற்றையப் பேச்சுகளின் மூலமாய், அவளிடம் இருந்த ஐயம், தன்னைச் சீண்டிப் பிடிக்க முயன்றாளோ என்ற சந்தேகம் தீர்ந்து போயிருக்கலாம்.

மகேந்திரன் சொல்வது போல, அவளைச் சுத்தாத்துமாவாக உணர்ந்து, மனைவியாக்கிக் கொள்ளவும் தீர்மானித்து இருக்கலாம்.

ஆனால், அவன் அதே ஐந்தரை ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக, அன்று நடந்து கொண்ட விதத்தை, மன்னிக்கவோ, மறக்கவோ அவளால் எப்படி முடியும்?

அதை மறந்து மணப்பது என்றால், அவளுக்குத் தன்மானம் இல்லை என்றுதானே பொருள்? அது முடியாது! ஒருபோதும்!

குணசீலியின் எண்ணங்கள் இப்படி ஓடுகையில், ''எங்கள் சீலிம்மாவும் இதே போலத்தான்!'' என்று சொல்லிப் பேத்தியை அதிர வைத்தாள் குணாம்பா. ''அழகாக இருக்கிறாள் என்று யாராவது ஒரு வார்த்தை பேச முயன்றால் கூட, வெட்டிக்கொண்டு வந்து விடுவாளாம். சீலி வேலை செய்கிறாளே, அந்த நிறுவன முதலாளி, அவன் என் மகனுடைய சிநேகிதன்தான். அவன் ஒரு தரம் வந்தபோது சொன்னான். எடுத்துச் செய்யப் பெரியவர்கள் யாருமே இல்லை! இருக்கிற ஒருத்தியும் இப்படிக் கிடக்கிறேன். என் கண்ணம்மா இப்படித் தனி மரமாகவே நின்றுவிடுவாளோ என்று. அதுவே என்னை அடியோடு கிடத்தியிருந்தது!''

ஆண் என்றாலே வெறுத்துப் போய்விடுவதற்குக் காரணமே, நித்திலனின் திருவிளையாடல்தானே என்று வெறுப்புடன் நினைத்தாள் சீலி.

குணசீலியின் அமைதியான முகத்திரையின் பின் [illegible] ஓடிய எண்ணங்களை அறியாமல், ''வாம்ம [illegible] பூவை எடுத்துத் தலையில் வைத்துக் [illegible] அழைத்தாள் நித்திலனுடைய அன்னை [illegible] வைத்து விடுவேன். ஆனால், இப்போதெல்லா [illegible] னைல் போடாமல் 'ஹேர்பேண்ட்' மாட்டி அப்படியே விட்டுவிடுவதால், 'ஹேர்பின்' குத்தித்தான் பூ வைக்க வேண்டும். அதுகூட வைத்திருக்கிறேன். ஆனால் உன் தலையில் எங்கேனும் அந்த பின் குத்தி வலித்து விடுமோ [illegible] என்று புன்னகை செய்த [illegible]

ஐயோ, இந்தத் தாயை மறுக்க வேண்டியிருக்கிறதே!

''சீலிக்கண்ணு, வாடாம்மா! இந்தப் பூவைத் தலையில் வைத்துக் கொண்டு, ஒரு பட்டுச் சேலையும் கட்டிக் கொண்டு வருகிறாயாடா?'' என்று பாட்டியும் கூற, அவளுக்குப் பதில் சொல்லவோ, நேரடியாக மறுக்கவோ முடியாமல், சீலி அசையாமல் நின்றாள்.

ஒத்துக் கொள்ளவும் பிடிக்காமல்!

''சொல்லாமல் கொள்ளாமல், அலுவலகத்திலிருந்து திடீரென்று வரவழைத்துத் திருமணம் என்றால், என் மருமகளும்தான் என்ன செய்வாள்? அவளுக்கு அதிர்ச்சி, பாவம்!'' நித்திலனுடைய தாயார் அவளுக்குப் பரிந்து பேச, இன்னும் மோசமாக உணர்ந்தாள் குணசீலி.

இவர்கள் அத்தனை பேரையும் எப்படி வருத்துவது?

என்ன மாதிரி நிலையில் அவளை மாட்டி வைத்திருக்கிறான், இந்த நித்திலன்!

குணசீலி மனதிற்குள் நடத்திய அர்ச்சனை அவனையும் எட்டியிருக்கும் போல!

''அக்கா...'' என்று அவள் அருகில் செல்ல முயன்ற மகேந்திரனைக் கையைப் பற்றி நிறுத்தி, ''உங்கள் பேத்தியிடம் ஒரு பத்து நிமிஷம் நான் தனியாகப் பேசலாமா, பாட்டிம்மா?'' என்று பாட்டியிடம் அனுமதி கேட்டான் நித்திலன்.

''தாராளமாக. எவ்வளவு நேரம் வேண்டுமானாலும் பேசுங்கள், தம்பி. பேசிவிட்டு நல்ல முடிவோடு வாருங்கள். என் பிள்ளைகளே மருமகள்களிடம் பேசிவிட்டுத்தான் முடிவு செய்தார்கள். வாழ்ந்த காலம் முழுவதும் மனம் ஒத்துச் சந்தோஷமாக வாழ்ந்தார்கள். அதே ஒற்றுமை

யோடு நீங்கள் இருவரும் நீ...ண்ட காலம் வாழ வேண்டும்!'' என்றாள் குணாம்பாள் குரல் நடுங்க.

13

மற்றவர்கள் பார்க்க முடியாதபடி தனிமை கிடைத்ததும், குணசீலியின் முகத்திலிருந்த அமைதித் திரை மறைந்து, இறுக்கம் பரவியது.

ஆனால், அவசரப்பட்டு எதுவும் சொல்லாமல் நித்திலனே பேசட்டும் என்று அவள் சும்மாவே நின்றாள்.

பேசக் கேட்டவன், அவன்தானே? சொல்ல வந்ததைச் சொல்லட்டும். அப்புறமாக வைத்து வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்பது அவளுக்கு.

அவனும் பேசினான்.

முதலிலேயே, ''உட்கார்ந்து பேசுவோமா? சற்று நீளமாகப் பேச வேண்டியிருக்கலாம்,'' என்றான் நித்திலன்.

''எனக்கு நிற்பதே வசதி. நீங்கள் வேண்டு[illegible] உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள்,'' [illegible] மேஜைக்கு முன் கிடந்த நாற்காலியை அவள் காட்டிய விதத்தில் அவனும் நின்று கொண்டே பேசலானான்.

''சீலி, பாட்டியின் முகத்தைப் பார்த்தாயா? அவர்கள் முகத்தில் இந்த உயிர்க் களையைப் பார்த்தே மூன்று ஆண்டுகளுக்கும் மேல் ஆகிறது என்றான் மகேந்திரன். அதைக் கெடுக்க வேண்டாம் சீலி!'' என்றான் முதல் வாதமாக.

''அவர்கள் என் பாட்டி!'' என்று அவனுக்கு நினைவு படுத்தினாள் குணசீலி. ''பாட்டி மகிழ்ச்சியோடு இருப்பது தான் எனக்கும் ஆசை. ஆனால்...''

குறுக்கிட்டு, ''அது மட்டுமல்ல! பாட்டியோடு, உன் தம்பிகள், தங்கை யாரைப் பற்றியும் நீ கவலைப்படத் தேவையிராது... பொறு, நான் சொல்லி முடித்து விடுகிறேன். சுசிக்குக் கண்டிப்பும் வழிகாட்டலும் வேண்டும்! அங்கே ஊட்டியில் நல்ல பள்ளி இருக்கிறது. அடுத்த இரு ஆண்டுகளுக்கும் அவளை அங்கே சேர்த்தால், பக்கத்தில் இருக்கும் என் அம்மா, அவளைப் பார்த்துக் கொள்வார்கள்.

''பிலானிதான் என்ற முடிவில் சுரேந்திரன் இருப்பதாக மகேந்திரன் சொன்னான். அவனும் படிக்க, அங்கே போய்விடுவான்.

''பாட்டியின் பொறுப்பு தன்னது என்று மகேன் சொன்னாலும், பாட்டிக்குக் கூடவே துணைக்கு ஓர் ஆள் இருக்க ஏற்பாடு செய்யலாம். அருகிலேயே இருப்பதால், நாமும் அடிக்கடி வந்து பார்த்துக் கொள்ளலாம். எந்தக் கஷ்டமும், யாருக்கும் இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.

''இப்போது உன் கருத்தைச் சொல்லலாம்,'' என்று அவ்வளவு நேரம், அவள் குறுக்கிட்டுப் பேச இடம் கொடாமல் பேசி முடித்தான் நித்திலன்.

கருத்தா? கேட்டுக் கொள் என்று எண்ணியவாறு, ''நிறையத்தான் திட்டம் போட்டிருக்கிறீர்கள்! ஆனால் ஒரு திருமணத்துக்கு இவையெல்லாம் காரணமாக இருக்க முடியாது, நித்திலன்!'' என்றாள் குணசீலி தெளிவாக.

மறுக்காமல் ஏற்று, ''இது மட்டும் காரணமாக இருப்பது கூடாதுதான். ஆனால், இதெல்லாம் சரிவர அமையாமல், நீ திருமணம் செய்து கொள்ள மாட்டாய் என்பதும் நிச்சயம்தானே?'' என்று கேட்டான் அவன்.

மறுக்க முடியாத கேள்விதான்.

ஆனால் முழுதாக ஒத்துக் கொள்ளவும் மனமின்றி, ''இருக்கலாம். ஆனால், மறுபடியும் சொல்லுகிறேன். இதற்காக மட்டும் நான் யாரையும் திருமணம் செய்ய முடியாது!'' என்று மீண்டும் எதிர்மறையாகவே பேசினாள் குணசீலி.

''யாரையும் அல்ல. என்னை! நம் பெரியவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டாயல்லவா? நம்மிடையே அன்பு இருக்கிறது. காதல் இருக்கிறது!'' என்றான் [illegible] அழுத்தத்துடன்.

இந்தப் பாட்டி சும்மா இருந்திருக்கலாம். அவனுடைய தந்தையும்.

''அவர்களுக்கு விஷயம் தெரியாது. அடுத்தவர் மனதுக்குள்ளேயா புகுந்து பார்க்க முடியும்? என்னைப் பொறுத்த அளவில், நமக்குள் அப்படி எதுவும் இருப்பதாகச் சற்றும் தெரியவில்லை!'' என்றா[illegible] வாதக் குரலில்.

''தெரியும். கொஞ்சம் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தால், கொட்டை எழுத்தில் தெரியும். அன்றைக்கு [illegible]

11.02.2009 20:30

காயப்பட்டபோது எனக்கு ஃபோன் செய்தாயே, என் எண் உன்னிடம் எப்படி என் வந்தது என்று எனக்குத் தெரியாதா, என்ன?''

முகம் கன்றிப் போனாள் குணசீலி. இவனுக்குத் தெரிந்து விட்டிருக்கிறதே!

முகம் கனியத் தன்னிச்சையாக எழுந்த கையை மீண்டும் தொங்கப்போட்டுக் கொண்டு, ''இதில் மனம் குன்ற ஒன்றுமே இல்லை. சீலி, ஏனெனில் நானும் அப்படித்தான். அன்றைக்கு இரவில், உன் வீட்டுக்கு எப்படி வந்தேன் என்று நினைக்கிறாய்? அலுவலக ஃபைலில் இருந்து உன் முகவரியை எடுத்துப் பையிலேயே வைத்திருந்தேன். என்னைப் போலவே, நீயும் இத்தனை காலம் துறவியாக வாழ்ந்திருக்கிறாய்!'' என்று எடுத்துச் சொன்னான் அவன்.

''அதனால், அந்த நேசம் இல்லை என்று மட்டும் சொல்லாதே!'' என்றான் நித்திலன், சற்று அழுத்தமான குரலில்.

ஒரேயடியாக இதை மறுப்பதற்கில்லை. குறைந்தபட்சமாக அவளது விஷயத்தை!

அத்தோடு, இல்லை... இருக்கிறது என்ற இந்த வாதத்தினால் என்ன பயன்? இன்னும் இன்னும் நேரம்தான் வீணாகும்! வெளியே காத்திருப்பவர்களுக்கும் மனக் கலக்கம்!

சிறு மௌனத்தின் பின், ''ஆனால், இவைகளை விடவும், இவைகளுக்கு எல்லாம் அடிப்படையாகவே, ஒருவருக்கொருவர் நம்பிக்கையும் மரியாதையும் வேண்டும், நித்திலன்! அது நம்மிடையே இல்லை

எனும்போது... அப்படியில்லை என்று சொல்லாதீர்கள்! ஒத்துக் கொள்ள முடியாது! உங்களுக்கு என் மீது நம்பிக்கையோ, மரியாதையோ இருந்திருந்தால், அன்று அப்படி நடந்திருக்க மாட்டீர்கள்! அடிப்படையே இல்லை எனும்போது, இந்தத் திருமணம் தோல்வியில்தான் முடியும். அந்த வேதனை... ஒரு தரம் பட்டாயிற்று. நித்தி! இந்தப் பிறவி முழுமைக்கும் அது போதும்!'' என்று மறுபடியும் தெளிவாகவே சொன்னாள் அவள்.

முகம் கனிய, ''நீ என்னை என்ன சொல்லிக் கூப்பிட்டாய், தெரியுமா?'' என்று மென்மையாகக் கேட்டான் நித்திலன்.

அவள் கேள்வியாய் நோக்கியவளுக்கு உடனே புரிந்தது.

இவ்வளவு நேரம், அவன் அருகே, தனியே நின்று பேசியதால், மனம் நெகிழ்ந்ததோ, என்னவோ? இடைப்பட்ட காலம் மறந்து 'நித்தி' என்றிருக்கிறாள்.

இடைப்பட்ட காலம்தான் மறந்ததே தவிர, எல்லாமே மறக்குமா?

''வேண்டாம், நித்தி. இப்படி ஏதேதோ சொல்லி என்னை ஒத்துக் கொள்ள வைக்க முடியாது. நானும் பிடிவாதக்காரிதான்!'' என்றாள் அவள்.

''அப்படியில்லாமல், பெரியவர்கள் இறந்த பிறகு, இத்தனை ஆண்டுகள் உன்னால் தாக்குப் பிடித்திருக்க முடியாது என்று புரியாதவன் அல்ல, நான். இப்போது நம் பிரச்சினைக்கு வருவோம்! உன் பெரிய தவ... வீட்டில் நடந்தது. நான் [illegible] அதுதானே?'' [illegible] மூன்று.

11.02.2009 20:30

அதுதானேவா? அது போதாதா?

அவளை எவ்வளவு மட்டமாக நினைத்திருந்தால்...

அவனைப் பார்க்கவும் பிடிக்காமல் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு நின்றாள் சீலி.

ஒரு பெருமூச்சுடன், ''இதைச் சொல்லாமல் தீராது. சொல்ல எனக்கும் அவமானமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனாலும்...'' என்று நித்திலன் தொடங்கினான்.

''சீலி, அன்று நடந்த கதை, என்னைப் போலவே உனக்கும் நினைவிருக்கும். ஆனால், அன்று நான் நடந்துகொண்ட விதத்தின் காரணத்தை, இப்போது நான் சொல்லுகிறேன். அதன் பின், என்னை மன்னித்து ஏற்பதும், அல்லாமல் விலகுவதும் உன் விருப்பம். உன் முடிவை மாற்ற நான் முயற்சிக்கமாட்டேன். ஆனால், இப்போதைக்கு உன் கோபம் வருத்தம் எல்லாம் ஒதுக்கித் திறந்த மனதோடு பொறுமையாக, நான் சொல்வதைக் காது கொடுத்துக் கேட்க வேண்டும்.

''அன்று உன்னை என் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போன போது, எனக்குள் ஒரு திட்டம் இருந்தது...!''

இதை அவன் சொல்லித்தான் தெரிய வேண்டுமாக்கும்?

''தெரியும்!'' என்றாள் குணசீலி, கசந்த குரலில்.

''இல்லை, சீலிம்மா! நீ இப்போதுநினைப்பது போல, அப்போது நினைத்தது போலவும் இல்லை! என் திட்டம் உனக்குத் தெரிந்திருக்கவும் வாய்ப்பு இல்லை. அன்றைக்கு உன்மீது எனக்கு, அதுவரை இருந்த நம்பிக்கை ஆட்டம் கண்டிருந்தது. உன்னை முழுமையாகச் சோதிக்கவே...

''சோதித்து அறியும் எண்ணம் ஏன் வந்தது என[illegible] பதையும் சொன்னால்தான் உனக்குத் தெரியும்.

''சீலி, ஐந்தரை ஆண்டுகளுக்கு முன், சூப்பர் மார்க்கெட்டில் அந்தச் சின்னக் குழந்தையின் சாகசம், அடுத்த அந்த இனிய கொடைக்கானல் வாசம் எல்லாம் என்னைப் போலவே உனக்கும் நினைவு இருக்கும் என்று இப்போது எனக்கு நிச்சயம்...!''

சில கணங்கள் அந்த நினைவில் திளைத்தானோ?

சீலிக்கும் அந்த நினைவுகள்தான் என்றாலும், அவைகளை நினைத்து இளகிவிடக்கூடாது என்பதில் அவள் உறுதியாக இருந்தாள்.

''வெளியே பெரியவர்கள் வீணாகக்காத்திருக்கிறார்கள். உங்கள் பேச்சைக் கொஞ்சம் சீக்கிரமாக முடித்தால் நன்றாக இருக்கும்!'' என்றாள் மொட்டையாக.

''காத்திருப்பது நினைவிருக்கிறது! ஆனால் 'வீணாக' என்று இப்போதே முடிவெடுக்காதே, ப்ளீஸ்!'' என்று நினைவூட்டிவிட்டு நித்திலன் தொடர்ந்தான்.

''அந்த முதல் பன்னிரண்டு நாட்களும் எப்படி இறக்கை கட்டிக்கொண்டு பறந்தன என்று உனக்கும் தெரியும். தினமும் சந்தித்தோம். எஸ்எம்எஸ் அனுப்பிக் கொண்டோம். அந்தப் பன்னிரண்டு நாட்களில் நான் உன்னிடம் பைத்தியமாகி விட்டிருந்தேன்...''

அப்புறம் எப்படி அப்படி நடந்தான்?

குணசீலியின் நம்பாத பார்வையில் [illegible] ''[illegible] சத்தியமாக, சீலி!'' என்றான் அவன் ஆழ்ந்த குரலில்.

11.02.2009 20:30

இதை எப்படி நம்பாதிருப்பது என்று யோசிக்கும் போதே, நம்பாதிருக்க இன்னொரு காரணமும் அவளுக்கு நினைவு வந்தது.

''நீங்கள் சொல்வது உண்மையானால், உங்கள் செல்வ நிலையை என்னிடம் எப்படி மறைப்பீர்கள்? அதைச் சொல்லாததே என்னை நம்பாமல்தானே? அப்புறமும், அது என்ன வகையான பைத்தியம் என்கிறீர்கள்?'' என்றாள் அவள் ஏளனமாக.

''நான் சொல்லி முடிக்கும் போது, அது தானாகவே புரியும்!'' என்றான் அவன் உறுதியுடனேயே.

''அந்தக் கடைசி மூன்று நாட்கள் நினைவிருக்கிறதா, சீலி? நாம் சந்திக்க முடியாது என்றாய். யாரோ உறவினர் வருவதால், அவர்களோடு இருப்பதற்காக என்று, ஒரு காரணம் சொன்னாய்...''

''என் இரு அத்தைகளுடைய குடும்பங்கள்!'' என்றாள் அவள் சுருக்கமாக.

''கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தாலும், மூன்று நாட்கள் கழித்துத்தான் பார்ப்போமே என்று முதலில் சாதாரணமாகத் தான் நினைத்தேன். ஆனால், நேரம் செல்லச் செல்ல, என்னால் தாங்கவே முடியவில்லை. தூரத்தில் இருந் தாவது உன்னைக் கண்ணாலாவது பார்த்துவிட வேண் டும். பாராமல் முடியாது என்று, நீங்கள் தங்கியிருந்த 'டைம்ஷேர் காட்டேஜ்' பக்கம் வந்து மறைந்து நின்றேன். நீ வெளியே வர மாட்டாயா என்று நான் ஏங்கி நின்றபோது, கிட்டத்தட்ட உன் வயதில் இரு பெண்களுடன், நீ வந்தாய்.''

''என் அத்தைகளுடைய மகள்கள்!'' என்று மறுபடியும் சுருக்கமாகவே சொன்னாள் சீலி.

வலியைக் காட்டும் சிறு தலையசைப்புடன் நித்திலன் தொடர்ந்தான் ''அவர்களில் ஒருத்தி உரத்த குரலில் பேசினாள். என் காதில் தெளிவாக விழுந்தது.

''என்னது? சைக்கிளிலா? இந்தப் பத்து நாட்களில், எவ னாவது பணக்காரப் பையனைப் பிடித்துக் கார் சவாரிக்கு, நீ இன்னமுமா ஏற்பாடு பண்ணவில்லை? நம்பவே முடியவில்லையே!'' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் அவள்.

''அந்தப் பேச்சை முதலில் நான் பெரிதாக மதிக்க வில்லை. அவள் என்னவேனும் சொல்லட்டும். நீ என்ன பதில் சொல்கிறாய் என்று அதில்தான் என் முழுக் கவனமும் இருந்தது. ஆனால், நான் எதிர்பார்த்தது போல, அவளது பேச்சை நீ மறுக்காததோடு, இனிமையாக ஒரு புன்னகை மட்டுமே, அவளது பேச்சை ஒப்புவது போன்ற புன்னகை மட்டுமே செய்தாய்!

''எனக்கு முதல் அதிர்ச்சி அது. அதற்கு மேல் அவள் இன்னொரு கேள்வியும், 'இந்தச் சிரிப்புக்கு [illegible] அர்த்தம். உரிய ஏற்பாடு நடந்து கொண்டிருக்[illegible] என்றா?' என்றும் கேட்டாள். அதையும் மறுக்காம[illegible] சிரிக்கும்போது, எனக்கு எப்படி இருந்தது தெரியுமா?

''அப்படியானால் என்னுடன் நீ பேசிப் பழகியது எல்லாம் அப்படிப்பட்ட ஓர் ஏற்பாட்டிற்காகத்தானா?''

நிற்பதே வசதி என்று அவனிடம் சொன்னவள், இப் போது நிற்கமாட்டாமல் தொப்பென, ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாள்.

''அவர்கள் இரண்டு பேரும் என் இரு அத்தை களுடைய மகள்கள். ஆண்டுதோறும், கொடைக்கானலில்

11.02.2009 20:30

கடைசிச் சில நாட்கள் எங்கள் விருந்தினராக அத்தைகள் குடும்பத்தோடு வந்து இருந்துவிட்டுப் போவார்கள். இருவருமே வம்பிழுக்கிற ரகம். பாட்டியும் அப்போது பெண்களை மிகவும் நம்புவார்கள். இருவருமாகப் பெரிய தகராறு கிளப்பிவிட்டுப் போய்விடுவார்கள். அதனால், அத்தைகள் குடும்பத்தில் யார் என்ன சொன்னாலும், மறுத்துப் பேசக் கூடாது. முடிந்தவரை சிரித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்று, அம்மா, சித்தி இருவருமே ரொம்பவே, எங்களுக்குச் சொல்லி வைப்பார்கள். அப்போதும் சுசியால் ஏதாவது வந்துவிடும். நான்...'' என்று ஒரு சலித்த கையசைவோடு பேச்சை நிறுத்தினாள் குணசீலி.

''கடவுளே!'' என்று, படிக்கும் மேஜை முன்னே கிடந்த இன்னொரு நாற்காலியை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு தானும் அமர்ந்தான் நித்திலன்.

''இதேபோல, எனக்கும் சில போதனைகள் உண்டு சீலி! வளம் படைத்த குடும்பம், ஒரே பையன் என்பதால், விதம் விதமாக வலை போடும் பெண்களைப் பற்றி, எனக்குப் பயங்கரமான எச்சரிக்கைகள், சிறு வயதில் இருந்தே எனக்கு உண்டு! முடிந்தவரை சொத்து பத்து, பண வசதிகள் பற்றி, யாரிடமும், அதுவும் பெண்களிடம் சொல்லவே கூடாது, கடைசிவரை அவர்களை நம்பக் கூடாது... இப்படி!

''இங்கே பாட்டிக்காகச் சத்தம் குறைத்து இருப்பது போலப் பணம் பற்றிப் பேசாதிருப்பது எனக்கு இயல்பு. மற்றப்படி, அன்றுவரை, உன்னை நம்பக் கூடாது என்ற எண்ணமே, எனக்கு வந்தது இல்லை!'' என்றவன், ஒரு பெரிய மூச்சை எடுத்துக் கொண்டு, மேலே சொல்லலானான்.

''அன்று வீட்டுக்கு அழைத்துப் போனபோது, எனக்குள் ஒரு திட்டம் இருந்தது என்றேனே, அது இதுதான். உன்னைச் சோதிப்பது! சோதித்து, உண்மை அறிவது!

''ஏற்கெனவே நான் பணக்காரன் என்று தெரிந்துதான் பழகுகிறாயோ என்று இப்போது சந்தேகம் வந்துவிட்டது. எதற்கும், வீட்டின் செழிப்பைக் காட்டிவிட்டு, அதன் பிறகு, நான் இழுத்த இழுப்புக்கு நீ வருகிறாயா என்று பார்க்க எண்ணினேன்.

''நீ ஆத்திரப்பட்டுப் போகவும், முதலில் எனக்குச் சந்தோஷம்தான்!

''ஆனால், இன்னொரு ரகப் பெண்கள் பற்றியும், என் தந்தை என்னை எச்சரித்திருக்கிறார். விரைத்துக் கொண்டு போகிற மாதிரிப் பெண்கள்! குழைந்து பழகி விட்டு, வெறுப்புக் காட்டி, ஆண்களின் வேட்டைப் புத்தியைச் சீண்டி விட்டுப் பிடிக்கிறவர்கள்! அது நினைவு வரவே... நீ... நீ நடிக்கிறாய் என்று...

''சீலி, எனக்குமே அப்போது சின்ன வயதுதான். உலக அனுபவம் கிடையாது! அதனால் நடந்த பிசகு!

''அன்றிலிருந்து நீ உட்படப் பெண்களை வெறுத்தேனே தவிர, இன்னொரு பெண்ணை நான் ஏறெடுத்துப் பார்த்தது இல்லை என்று என் தந்தை சொன்னது, நிஜம் கண்மணி, சத்தியம்!

''நம்பி என்னை ஏற்பாய்... [illegible] ...'' அவளது கைகளைப் பற்றி எழுப்பிக் கேட்டான் நித்திலன்.

மலர்ந்த விழிகளால், அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள் குணசீலி.

11.02.2009 20:30

''சீலி...?''

ஒரு கையால் அவனது கன்னத்தை மெல்ல வருடினாள் குணசீலி.

''என் அத்தை பெண்களின் பேச்சு பற்றி விளக்கத்தை அறியும் முன்பாகவே, வெற்றிலை பாக்குத் தட்டுடன் வந்திருக்கிறீர்களே, நித்தி! நீங்கள் விளக்கம் சொன்ன பிறகும் நான் அதை ஒத்துக் கொள்ளாவிட்டால் எப்படி?''

பளிச்சென்று ஆயிரம் வாட்ஸ் பல்ப் போட்ட மாதிரி, முகம் பிரகாசமுற, ஓர் ஆனந்தக் கூச்சலுடன் அவளைத் தூக்கித் தட்டாமாலை சுற்றினான் நித்திலன்.

கிளுகிளுத்துச் சிரித்தவள், அவன் இறக்கிவிட்டதும், ''மெல்லப் பேசினால் கேட்காவிட்டாலும், இப்படிக் கத்தினால் வெளியே நன்றாகக் கேட்கும்!'' என்று எச்சரித்தாள்.

''கேட்கட்டும்! இந்தக் கட்டடத்தின் உச்சியில் நின்றுகொண்டே, நம் திருமணம்பற்றி அறிவிக்க எனக்கு ஆசைதான். ஆனால் வா, முதலில் நம் பெரியவர்கள் மூவருக்கும் இந்த நல்ல செய்தியைச் சொல்லுவோம். மகேந்திரனுக்கு மட்டும் தனி விருந்து!'' என்று கைப் பிடியிலேயே குணசீலியை அழைத்துச் சென்றான், நித்திலன்.

11.02.2009 20:31